

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

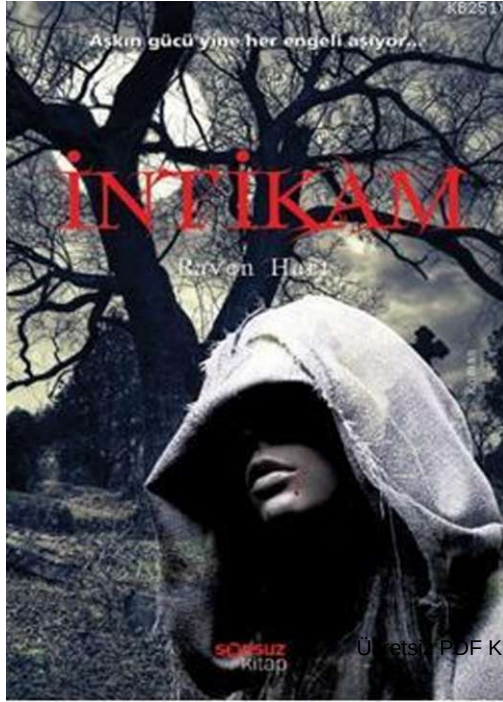
## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



## Bir Mektup, Vampir Jack'ten

Sözde hayatım bir kâbusa dönüştü. Gündoğumunda tabutuma girdiğim ve derin ölüm uykusunun beni sardığı her seferinde, ertesi gece uyandığımda her şeyin normale dönmüş olacağını düşünüyorum. En azından, bir vampir için normal sayılacak şartlarla.

Rüyalarımda eski, sıradan hayatıma geri dönüyorum. Yaratıcım ve öğretmenim William Thorne yine sağ salım benimle birlikte oluyor. Sevdığım kadın Connie Jones bir polis ve bir vampirin kız arkadaşı olmaktan daha karmaşık şeylerle uğraşmıyor; sanki bu kadarı yetmezmiş gibi. Melaphia ve Renee, insan ailem, kendi kâbuslarıyla boğuşmuyor ve her genç anne ve küçük kızının hakkı olduğu gibi mutlu ve güvenli bir yaşam sürüyor.

Ama ay yükseldiğinde ve gölgeler insan bilincinin kenarlarında var olan canavarları gizleyecek şekilde uzadığında, normallikle ilgili rüyalarım burada ve anda olmanın ağırlığı altında paramparça oluyor. Uyandığımda gerçek kâbus başlıyor.

William, yüz yıldan uzun süredir arkamı kollayan babam ve dostum, bu dünyada en çok sevdiğim kadın Connie tarafından öldürüldü. Melaphia ve Renee'yi korumak için tek başıma kaldım. Türümün kötü üyeleri tarafından travmaya uğratılmış ve işkence edilmiş olmalarının üzerine, bir de William'ın ölümünün ağır darbesi neredeyse kaldıramayacakları kadar ağırdı. Bu yarımkürenin en güçlü *mamboları* olarak manevi kızlatım sıradan insanlar kadar zayıf

değildi ama vampirlere daha da fazla güç kazandıran paha biçilmez voodoo kanı yüzünden, en kötü ve kararlı düşmanların gözünde yaşam güçleri için hedef haline gelmişlerdi.

Bu yeterli değilmiş gibi, William'dan aldığım baş yöneticilik rolümün ilk sınavı olarak her türde canavardan oluşan bir orduyla karşı karşıyaydım. Şimdi burada insanüstü olan her şeyden ben sorumluydum. Yerel canavarları gözlemlemezsem, dünyanın en ölüm ve hortlak dolu yeri olan Savanna'nın ölümlü nüfusunu tehlikeye atarlardı. Ve ilk kez, bunu William ve büyük gücü olmadan yapmak zorundaydım.

Bu arada en kötü düşmanımı da unutmayalım. Tarihteki en kötü vampirlerden oluşan bir konseyle başa çıkmak zorundaydım. Benim gibi barışsever kan emicileri köleleştirip ölüm makinelerine dönüştürerek, evrenin element güçlerini kullanmak ve dünyaya hâkim olmak istiyorlar. En son güç gösterileri, yer altı dünyasından bir kapı açmıştı ve yeniden hortlayan onlarca vampir, hayal edilebilecek her türde iblis biçimiyle yüzeye akın etmişti. Connie'yi yaşamama izin vermesi için ikna etmemin tek yolu, insanların dünyasını tam bir paniğe sürüklemekten önce bu çifte ölü yaratıkların her birini bulup öldürmesine yardım etmeye söz vermem olmuştu.

Evet, Connie beni öldürmek istiyordu. Connie, William'ı öldürdüğü an, zorlukla tanıyabildiğim yarı iblis, yarı intikam meleği bir yaratığa dönüşmüştü. Vampir Avcısı beni ve bulabildiği her yerde türümün üyelerini öldürmeye yeminli olduğundan, Connie şimdi gezegendeki tüm kan emicilerin öncelikli hedefiydi. Dolayısıyla, kendimi ondan korurken onu da vampirlerden korumak ve bu arada gerçekte yardımına ihtiyacı olmadığını anlaması için uzunca bir zaman geçmesini ummak zorundaydım. Kendi başına da yeterince ölümcüldü.

Bir de, Connie benim çocuğuma hamile ama henüz bilmiyor. Doğa açısından bir ucube olan ve var olma hakkı taşımayan bir çocuk ama onu daha şimdiden beni korkutan bir yoğunlukla seviyorum. Connie ve bebeğimizi korumak için her şeyi yaparım; bu, ikisini de farklı türde bir

Sonuçta Connie artık benden nefret ediyor, değil mi? En azından, mantıklı beynimin paramparça olmuş kalbime söylediği şey bu.

Dolayısıyla, gördüğünüz gibi gerçekler acıtıyor. Benim ısırdığım-  
la acıtılabileceğimden çok daha fazla.

Yeni normalliğe hoş geldiniz. Kâbusuma hoş geldiniz.

“Hey! O baltayı savurduğun yere dikkat et!” diye bağırdım, baltanın keskin kenarı yanağıma sıyrarak geçerken. “Şu iblisi öldürmene yardım ediyorum farkındaysan. En azından kafamı koparmamaya dikkat edebilirsin.”

İğrenç küçük bir yaratık olan iblisin bütün vücudu sümüklü kahverengi pullarla kaplıydı. Darbeden kurtulmak için eğildi ama Connie’nin baltası omzuna saplandı. İblis acı ve öfkeyle ulurken, kapana kısıldığı ara sokağın köşesine doğru biraz daha geriledi.

“Kafasını koparmak bir vampiri öldürmenin yollarından biri midir?” diye sordu Connie. Bakışlarını iblisten hiç ayırmıyordu ama gözleri beni bile ürküten ölümcül bir ateşle parlıyordu. Sorusunun beni kastettiğini biliyordum.

“Şey, evet” diye itiraf ettim. “Birkaç yoldan biri.” İblis kaçmak için bir hamle yapı ama yumruğumu çenesine indirerek -tabii ağzının altındaki şu çıkıntıya çene denebilirse- durdurdum ve köşeye geri savurdum.

Connie iç çekti. “Öğrenmem gereken çok şey var. Bir sürü vampir; çok az zaman.”

Yaratığı Connie’yle benim gizlendiğimiz ara sokağa çekmek için yem olma görevini üstlenen dostumuz Worm ileri geri dans ediyordu. Bir Uzak Doğu savaş sanatları katalogundan sipariş verdiği ninja yıldızlarını denemek için tıstak kollarını bilyeyle çeviriyordu. Her

birinin üzerine antik Mısır'da sonsuz yaşamın sembolü olan *ankh* amblemini işletmişti. Bu sembol aynı zamanda vampirler için iyi şans tılsımıydı; daha doğrusu bana öyle olduğunu söylemişti. Worm bazen gülünç olabiliyordu. En büyük silahı görünmez olma yeteneği olmasına rağmen, hâlâ kung-fu oyuncaklarıyla oynamayı tercih ediyordu.

“Sana gelince” diye uyardım, Worm’e işaret ederek, “o çelik parçalarından biri alnıma saplanırsa, seni vampire dönüştürmem için bana yalvardığın güne lanet edersin.”

“Zaten lanet etmediğimi nereden biliyorsun?” diye sordu Worm, suratını asarak ninja yıldızlarını kemerindeki yerlerine yerleştirirken. Küçük gotik, vampir olmanın eğlenceli olacağını ve kendisini itip kakanları korkutmasını sağlayacağını sanmıştı. İblislerle savaşması gerekeceği hiç aklına gelmemişti.

İblis bana saldırdı ve yan tarafına bir tekme indirerek tekrar duvara çarptım. Connie baltasını tekrar kaldırdı ve ancak benim sahip olabileceğim bir güç ve hızla indirdi. İblisin kafası her tarafa kan saçarak omuzlarından ayrıldı. Gövdesi kaldırılma devrilirken, bir anda toz yığınına dönüştü. Yakındaki çöp bidonundan gelen mide bulandırıcı kokuyla birleşince yüzümü buruşturmamama yetti.

“*Another One Bites The Dust*” diye şarkı söyledi Connie, küçük bir zafer dansı yaparak. Biçimli vücudunu kıvrak hareketlerle yana doğru kaydırırken hayranlıkla izledim. Kan şehveti karşısında midem mi bulanmalıydı, yoksa bundan tahrik mi olmalıydım, bilmiyordum. Ama ikisinden de biraz var gibiydi. Belki de William’ın sorumluluklarıyla birlikte ünlü ölüm özlemine de devralmışım.

“Ben kulübe geri dönüyorum” dedi Worm. “İhtiyacın olduğunda beni ararsın.”

O giderken, Connie dikkatini bana çevirdi ve yanağımdan süzülen kanı fark etti. Gözbebekleri kısılmış, çizgiye dönüşmüştü ve irisleri kan kırmızısıydı. Beni boynumdan yakalayarak kendine doğru çekerken o kadar hızlıydı ki beni şaşırttı. O gözlerde eski, tanıdığım,

\* Queen’in unutulmaz şarkılarından biri. “Biri daha toz yuttu” anlamına gelir. Ç.N.  
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sevdiğim Connie'mden bir işaret aradım ama bulamadım. Acaba hiç geri dönecek miydi? Yoksa onu sonsuza dek kaybetmiş, şimdi karnavalda duran bu acımasız, yarı insan katile tui kaptırmıştım?

Dudaklarını yanağına bastırduğunda dizlerimin bağının çözül-düğünü hissettim. Onu... onu öldürmeye kalkıştığım geceden beri bana hiç şefkat göstermemişti. Elbette ki bu kendi iyiliği içindi.

Güzel dudaklarını tenimde dolaştırmasının nedeninin şefkat filan olmadığını çok geçmeden anlamama rağmen, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve bütün vücudum arzuyla zonkladı. Bir *dampir* olarak biraz vampir, biraz insan, biraz tanrıçaydı. Kanımın tadından ve gücünden zevk alıyordu. Şimdi bir avcıydı ve ben onun avıydım. Dilini uzatarak yanağımdaki kanı yaladı.

"Hımm. Son damlasına kadar çok lezzetli" diye mırıldandı, gırtlaktan gelen bir fısıltıyla.

Ona bakıp dudaklarını gerişini ve küçük sivri dişlerini görmeme rağmen, korkudan çok özlem duydum. Sonuçta beni öldürme arzusıyla yanıp tutuşuyordu ve Mel'le Renee olmasa, yemin ederim ona izin verebilirdim. Benimle son kez seviştiği sürece istediğini yapmasını söyleyebilirdim.

Gözlerimi kapadım ve o dişler tenimi çizerken neredeyse bayılıp olduğum yere yığılacaktım. Biliyorum, biliyorum. Benim gibi süper güçleri olan vampirler bayılmaz. Ama Connie'yi bilmiyorsunuz. Sıcak nefesi yanağımdan boynuma kadar tenimi yakıyordu.

"Lütfen" diye yalvardığımı duydum.

"Lütfen ne?" Dili boynumun oyuğuna dalıp soğuk, ölü tenimi kavurdu.

*Öldür beni* dememek için dilimi ısırđım. Bu çok çekici bir fikirdi ama çok fazla masum, güvenliğı için bana dayanıyordu. Kolay yolu seçemezdim. Connie'nin kollarında ölmeyi, dişlerinin ucunda yok olmayı ve her şeyi arkamda bırakmayı çok istememe rağmen, bunu yapamazdım.

Onu omuzlarından tutarak nazıncı kendimden uzaklaştırdım ve



emmek için boynuma kilitlediği dudaklarını açtım. “Anlaşmanızı hatırla” dedim. “Ben iblis öldürmene yardım edeceğim, sen de beni yemeyeceksin.”

“Güzel, kan kırmızısı bir sivilcen olacak” diye alay etti.

Boynumdaki noktayı ovaladım. Yeni Connie’ye alışmamın zor olacağı belliydi. Daha önce son derece ağırbaşlı, ciddi bir kadındı. Ah, harika bir mizah anlayışı vardı ve herkes kadar oyuncu, şakacı, eğlenceli olabilirdi ama konu ölüm-kalım meselelerine geldiğinde -polis olduğu için sık karşılaştığı bir durumdu- bir kalp krizi kadar ciddiydi ve daima kontrollüydü. Ama bir avcı olarak iblislerin peşinde koşma tarzı, detektif olarak suçluların peşinde koşmasından çok farklıydı.

Avcı olarak harekete geçtiğinde, vahşi, sağı solu belli olmayan, kötü bir yaratığa dönüşmüştü. Babası ve avcılarla karşılaşp da hayatta kalabilen tek vampir olan Travis Rubio, olgunlaştıkça kendini daha fazla kontrol edebileceğini söylemişti. Ama şimdilik, onun anlayışına göre tek iyi vampir, ölü bir vampirdi. Zaman geçtikçe biraz ayırım yapmasını umuyordum. Onunla konuşabilmek, kötülere karşı bizimle birlikte savaşmasını sağlayabilmek için yanıp tutuşuyordum. Ama bir anlaşma yapmadan önce beni öldürmemesi için dua ediyordum.

Ve sevgili voodoo kraliçesi Melaphia’nın da William’ın ölümünün intikamını almak için Connie’yi öldürmesini engellemeliydim. Olan olmuştu. Connie’nin öldürdüğü ilk vampir oydu ve artık onu hiçbir şey geri getiremezdi.

Aslında her şey bir kâbustu ama Connie’yi bizimle birlikte savaşmaya ikna etme fikrimi ilk onaylayacak kişi kesinlikle William olurdu. Connie’yi başışlayacak ilk kişi de o olurdu. Damien adında bir kötü vampir, Eleanor ve Reedrek adlı diğer iki vampirle birlikte Connie’nin resmi olarak Avcı’ya dönüşeceği zamanı ve yeri seçmişti. William da yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

Connie’nin gözlerindeki vahşi pırıltıları ve yakut rengi dudaklarındaki son kan damları

gelleme olasılığımın yarı yarıya olduğunu anladım. Boynuma doğru hafif bir hamle daha yaptı ama geri çekildim.

“Hiç eğlenceli değilsin” dedi, hâlâ dikkatimi çeken bir şekilde güzel dudaklarını sarkıtarak. “Sen ve Wern o kadar yardımcı da olmuyorsunuz. Öldürebildiğimiz iblisler sadece pulları ve görüntüleri yüzünden kendim tanımlayabildiğim yaratıklardı. O kadar belirgin olmayan, insan bedenlerini ele geçirmiş olanları tespit etmeme yardımcı edeceğinizi sanıyordum.”

“Ah, evet, şu mesele” diye başladım, anlaşılmayı unutmuşum gibi. “Bunu bolca yapacağım. Ama insanların paniğe kapılmaması için önce bunlardan kurtulmamız gerek.” Canavardan geri kalan toz yığınına işaret ettim. “Yani, bu adam Clary’nin yerine girmeye, öğle yemeği yemeye ve bir tabak yarım kabuklu insan eti isteseydi, ulusal haber bültenine konu olurdu ve bunu istemeyiz, değil mi?”

“Hayır, sanırım istemeyiz” dedi Connie, mantıklı bir şekilde. Meslektaşlarının ondaki değişiklikleri fark edip etmediğini düşündüm. Belki de vampirlerin yanında olmadığına normal hâline geri dönüyordu.

“St. Patrick Günü’ne de sadece birkaç gün kaldığını unutma. Ülkenin her yerinden turistler buraya akın etmeye başladı bile. İçki içen ve karanlık bastıktan sonra tanımadıkları sokaklarda dolaşan insanlar, iblisler için kolay av olacak. Diğer yandan, belki sen ve diğer polisler, iblis gören insanların ihbarlarını sarhoş turistlerin saçmalamaları olarak görebilirsiniz. Her iki şekilde de hızlı çalışmamız gerekiyor.”

“Bu senin için yeterince hızlı mı?” Göremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle kot gömüğümün yakasını yakaladı ve yüzümü yine kendisinininkine yaklaştırdı. “Doğru zaman geldiğinde orada olmaya dikkat et, yeter. Ve eğer hızlı hareket etmezsen, seni yer altı dünyasına öyle çabuk gönderirim ki başın bu canavarınkinden daha hızlı döner, *ışık çocuk!*”

Alaycı tavrı karşısında yüzümü buruşturdum. Teknik olarak, Wil liam beni İç Savaş sırasında...

atışlarım durmuştu ama Connie beni sevmekten vazgeçtiği gece gerçekten ölmüştü.

Beline asılı polis telsizinin sesi duyuldu ve dikkatinin dağılmasından yararlanarak kendimi elinden kurtardım. Polislerin telsiz konuşmalarında kullandığı kodların anlamını bilmiyordum ama Connie kaşlarını çatmıştı. “Şu anda görevdeyim, bu yüzden aramaya cevap vermek zorundayım” dedi. “Bununla sonra ilgileneceğiz. Cep telefonunu açık tut, yoksa ben seni bulurum.”

“Başüstüne, hanımefendi.” Otoriter kadınlar beni bu kadar tahrik etmese, bütün bu durum daha dayanılır olabilirdi. Connie beni öldürmeye daha fazla yaklaştıkça, benim için daha da çekici hâle geliyordu. Gitmek için dönerken kalçasında şingırdayan kelepçelerin görüntüsü beni saç diplerimden ayaklarıma kadar ürpertti. Ah, Tanrım!

Her geçen gün planıma sadık kalmam daha da zorlaşıyordu ve bu planın önemli bölümü, ellerimi -vücudumun geri kalanını belirtmeme gerek yoktu- Connie Jones’tan uzak tutmama dayanıyordu. Bu plan onu, iyi vampirleri, insan aileni ve doğmamış çocuğumu kurtarabilecek tek şeydi. İyi bir plandı; ne yazık ki kontrol edemeyeceğim unsurlara dayanıyordu.

Bu düşünce bana Seth Walker’ın durumunu kontrol etmem gerektiğini hatırlattı, çünkü planı yapan kişi ben olsam da başarıya ulaşması için anahtar Seth’ti.

Seth, Connie ve bebeğimi güvenli bir yere -ve benden olabildiğince uzağa- götüreceğini umduğum kurtadamdı. Bunu düşündüğüm her seferinde kalbim kazık saplanmış gibi sıkışıyordu. Sanırım Seth Walker’ın hem en iyi dostum hem de en büyük düşmanım olduğu söylenebilirdi.

Werm her zamanki gibi barın arkasındaydı ve kerevizle değil, gerçek kanla bana Bloody Mary hazırlıyordu; en sevdiğim tür. Kadehi ona doğru kaldırarak selamladım. “İşte bu kana içilir” dedim.

Her zamanki gibi, ufak tefek vampir arkadaşımın her tarafı görmüş rengi *piercing*lerle doluydu. Kollarımda bulduğum kadehlerin

mişti. Dudakları ve kaşları uçlarında top bulunan küçük çubuklarla süslüydü. Gümüş onu zorlamaya başladığından, hepsini paslanmaz ameliyat çeliğiyle değiştirmişti. Gümüş, kurtadamlarda olduğu gibi vampirler için de pek iyi değildi.

Saçlarını gotik siyaha boyamış, Savannah su sistemlerini tıkayacak kadar jöle kullanarak diken diken ayağa dikmişti. Baştan aşağı gümüş süslü siyah deri kıyafetler giymişti.

“En son pislği de öldürdüğümüze göre, iblis durumuyla ilgili şimdilerde neler duyuyorsun?” diye sordum. Werm’ün barı Geçit’e yatırım yapmayı kabul etmiştim, çünkü bunun karşılığında bara gelen müşterilerden toplanacak bilgiler işimize yarayacaktı. *Müşteri* kelimesini geniş anlamda kullanıyorum.

Geçit, genç sanat öğrencilerinden trajik profesyonellere, maceracı genç işadamlarından bizim gibi karanlık tiplere kadar her türde müşteriyi çekiyordu. Werm kulaklarını dört açıyor, müşterilerden içki karşılığında yararlı olabilecek bilgiler topluyordu.

Werm sesini ancak bir vampirin duyabileceği kadar kıstı. “Sanırım sen, Connie ve ben, yeryüzüne Şeytan’ın kendilerini lanetlediği biçimlerde gelecek kadar dikkatsiz davranan iblislerin, neredeyse hepsini tepeledik” dedi. “Geri kalanlar insan bedenlerini ele geçirecek kadar zeki olanlar.”

İçkimi bitirdim. “Bu iyi bir kan” dedim. “Bovine mi?”

“Equine” diye düzeltti Werm. “Haber seni şaşırtmış gibi görünmüyor.”

“Connie, tanrılara şükür, kendilerini belli eden canavarlarla ilgili ihbarların neredeyse hiç kalmadığını söyledi. Merkezden gelen bütün ihbarlara cevap verdi ama açıklamaları giderek gerçekten zorlaşıyordu. Tarihi bölgeye yakın yerde temizlediğimiz yaratık, kolay avlardan sonuncusu olabilir. En azından, ben öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Tarihi bölge turistler için çok fazla yakın” dedi Werm, yüzünü buruşturarak. “Özellikle de St. Patrick Günü’ne birkaç gün varken.”

Savannah’da St. Patrick Günü bir hayli geniş çaplı bir kutlamadır.

Yaklaşık iki yüz yıldır efsanevi kutlamalar yapan geniş bir İrlandalı göçmen kitlemiz vardır. Geçidiyle, biralarıyla tam bir Mardi Gras atmosferimiz olur ve herkes çok iyi zaman geçirir. Eğer iyi zaman geçirmemişseniz, muhtemelen hatırlayamayacak kadar sarhoş olmuşsunuzdur.

“İblis dünyasının varlığı -biz dâhil- manşetlere geçmediği ve tüm ülkede duyulmadığı için şanslıyız” dedi Werm.

“Bir de bana sor.” Polis merkezi, halkın canavarlarla ilgili ilk ihbarlarını bir haftadan kısa süre önce Savannah’ı sallayan depremin ardından gelen kitlesel psikoz olarak rapor etmişti. Ama insanların bilmediği şey, cehennemın kapılarını açarak iki kez öldürülmüş vampirleri serbest bırakmak ve insanoğlunun arasında katliam ve kargaşa yaratmak amacıyla sarsıntıları yaşlı lordların yarattığıydı. Mel, voodoo ilahlarını kullanarak kapıyı kapamayı başarmıştı ama o arada çifte ölümlerden onlarcası kaçmış ve William da bir daha geri dönüşü olmayan şekilde yer altı dünyasında kalmıştı.

“Yani şimdi gerçek iş başlıyor” dedi Werm, bir bira çıkarırken. “İblislerin geri kalanlarının tek tek bulunması gerekecek.”

Durumu açıklarken Werm’ün sesinin hafifçe çatladığını fark etmiştim ve sırtıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Şimdi benim yardımcım oydu ve pek dövüşçü olmadığını bilmeme rağmen, her geçen gün öğreniyor ve dayanıklı hâle gelip güçleniyordu. Daha da önemlisi, istediğim her şeyi yapmaya hazırdı. “İşler bir hayli kızışacak” dedim. “Ne kadar sürerse sürsün, sen, ben ve Connie onları tek tek bulup temizleyeceğiz. Ama Seth’in yakında Connie’yi buralardan götürmesini umuyorum. Ondan sonra kendi başımıza kalacağız; hazırlıklı ol.”

“Omuzlarındaki yük çok ağır, Jack. Sana daha fazla yardım etmek istiyorum.” Werm barın üzerine, önüme bir katalog koydu. “Şu *sailerden*” bir çift alacağım. Sence de harika değiller mi?”

Keskin silahların resmine baktım. Et lokantalarında kullanılan çatallara benziyorlardı. “Evlat, sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?”

\* Sai: İnce uzun, çift olarak kullanılan bir Uzak Doğu hancı. C.N.  
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteay.org>

Bir vampir ihtiyacı olan tüm silahlara zaten sahiptir.” Yakında insan-  
lar olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış  
atıktan sonra köpek dişlerimi gösterdim.

“Ama seninkiler benimkilerden çok daha büyük” diye sızlandı  
Werm, kendi dişlerine dokunarak.

“Zamanla büyüyecekler. Bu arada, sen de elinden geleni yap.”  
Werm asla vampir olacak biri değildi ama bunu çok geç anlamıştı.  
Vampir olmaya hevesliydi ve onu dönüştürmem için bana yalvarmış,  
sonunda William’ın kötü babası Reedrek’in dikkatini çekene kadar  
peşimden ayrılmamıştı. Sevgili yaşlı Büyükbaba Reedrek, William’ı  
Werm’ü dönüştürmeye zorlamıştı ve işte şimdi buradaydık. Ama  
çocuk tamamen işe yaramaz da değildi. Kas gücündeki eksikliğini  
genellikle zekâsıyla kapatıyordu. Dürüst olmam gerekirse, bir-iki  
kez kıcımlı kurtarmıştı.

Werm huzursuz görünmeye devam etti. “Nedir o?” diye sordum,  
şişeyi bana vermesini işaret ederken.

“Bu planın işe yarayacağından emin misin? Yani, ya Seth onu baş-  
tan çıkarmaya fırsat bulamadan Connie hamile olduğunu öğrenirse?  
O zaman bebeğin onun olmadığını anlar. Üstelik, Connie şimdi çif-  
te ölümlerle savaşmak için Savannah’da kalması gerektiğini düşünür-  
ken Seth’in onu kendisiyle birlikte gitmeye ikna edebileceğini sana  
düşündüren ne? Görevine ne kadar bağlı bir polis olduğunu sen de  
biliyorsun.”

“İşe yarayacak” diye hırladım, “çünkü yaramak zorunda. Seth’ten  
haber aldın mı?”

Werm başını kapıya doğru eğdi. “Kurtadamdan söz etmişken.”

Daha olduğum yerde dönmeye fırsat bulamadan, biçim değiştire-  
nin kokusu burnuma geldi. Arkama baktığımda kalabalığın arasında  
ilerleyen uzun boylu, geniş omuzlu bir adam gördüm. Beni görünce  
kaşlarını çatdı. Oturduğum yerden, boğazından gelen hırıltıyı duya-  
biliyordum.

Seth, kuzey Georgia’daki küçük bir kasabada komiserdi.  
Savannah’da uyuşturucu işiyle uğraşan bir kurtadam sürüsünü yola

getirmek için buraya gelmişti ama eski liderlerini gökyüzündeki büyük köpek kulübesine göndermek zorunda kalıp da onların yeni lideri olunca buraya bağlanmıştı. Depremden sonra Savannah Polis Teşkilatı'na yardım etmek için gönüllü olmuş, sonra asıl bölgesinde bir şeyleri halletmek için kısa süre ortadan kaybolmuştu. Connie'yle bir geçmişleri vardı: Polis Akademisi'nde Connie'nin ateşli silahlar öğretmeni iken ona âşık olmuştu. O günlerde Connie'nin de onu sevdiğini tahmin ediyordum.

Savannah'da tekrar karşılaştıklarında, Connie ve ben birlikteydik; en iyi dostum olan Seth mesafesini koruyacak kadar onurluydu. Ama şimdi yeni bir oyuna dönüşmüştü ve Seth bıraktığı yerden devam etmeye fazlasıyla hevesliydi.

"Hey, Seth, hoş geldin" dedi Werm, kurtadama bir şişe bira uzatırken.

"Teşekkürler" dedi Seth, yanımdaki bar taburesine yerleşirken.

"Connie'yle birlikte kuzeye gitmek için hazırlandınız mı?" diye sordum, elimden geldiğince doğal bir tavrıla.

"Sana söylemedi mi?" diye sordu Seth.

"Neyi?"

"Ben gitmeden önce taşınmayacağını söyledim. Onu ikna etmeye çalıştım. Benimle birlikte kuzey Georgia'ya gelirse onu, kendisini hedef alan Avrupalı vampirlerden koruyabileceğimi söyledim. Ama cehennemden çıkan bütün vampirleri öldürmesi gerektiğini söyledim."

"Bunu onsuz da yapabilirim" dedim, umutsuzluğumu gizlemeye çalışarak. Doğru, onun yardımıyla çok daha kolay olurdu ama kan emicileri tek tek ortadan kaldırarak bu işi kendim de yapabilirdim. Özellikle de Werm arada bir katılırsa.

"Avcı olduğunu ve bu sorumluluğu kendisinin taşıdığını söyledi." Connie'nin *hemen* uzaklaşması için bütün nedenleri saymaya başlayacakken, Seth elini kaldırarak beni susturdu. "Biliyorum. Biliyorum. Burada doğa güçleriyle uğraştığımızı unutma. Şimdi o güçler eskisinden de büyük."

Öfkeli bir şekilde elimle saçlarımı sıvazladım. Bu iyi görünmüyordu. William, son birkaç yüz yıldır barışsever Avrupalı vampirleri gizlice Amerika'ya kaçırıyordu. Limana ulaştıklarında kıtanın başka bir yerindeki klanlardan birine veriliyorlardı ama zaman içinde Konsey bu faaliyetleri öğrenmişti. Yaşlı lordlar, diğer adlarıyla Konsey, diğerlerinin kaçmaması için bir uyarı olarak William'ı hedef almıştı. Savannah kötü vampirlerin öncelikli saldırı hedefi haline gelmişti.

Avcı yaşlı lordların yapamadığını yapmıştı ve Reedrek -kıtadaki bağlantıları sayesinde- onları Avcı'yla ilgili uyarmış olmalıydı. Her an gelebilirlerdi. Connie'nin tamamen güvendiği tek kişi Seth idi ve bunun için haklı nedenleri vardı. Seth onu buradan götürmeliydi.

Ama bunun işe yaramasının tek yolu Seth'in onunla yatması ve daha sonra Connie'nin karnındaki çocuğun Seth'ten olduğunu düşünerek, bebeği korumak için birlikte kasabadan kaçmalarıydı. Connie kendisi için gitmeyebilirdi ama belki çocuğu için bunu yapardı. Buna güvenmek zorundaydım. Connie şimdi kısmen canavar olsa bile, annelik dürtülerinin hâlâ güçlü olduğuna inanmak zorundaydım. Bir çocuğunu kaybetmişti. İkincisini kaybetmemek için her şeyi yapacağından emindim.

"Eh, ne yapacaksın peki?" diye sordu Werm, Seth'e, bana yandan bir bakış atarken.

"Teşkilattan istifa ettim" dedi Seth, asık yüzle. "Eski yardımcım benim yerime geçti ve yardımcı olarak birini işe alacak. Ona belirsiz bir süre için Savannah'da kalacağımı söyledim."

"Dinle" dedim, Seth'e, sakın kalmaya çalışarak. "Birkaç gündür kasabadan uzaktın; bu gece gidip Connie'yi görsene. Nasıl olduğuna bir bak. Şu anda mesaisi bitmiş olmalı."

"Sen nasıl olduğunu bilmiyor musun ki? Son birkaç gündür onunla birlikte iblis avlıyordunuz." Seth sarı-yeşil kurt gözlerinde şüphe pırıltılarıyla bana baktı.

"Benim için bir yargıda bulunmak zor. Yapabildiğim tek şey beni öldürmesini engellemek. Şu anda... kendinde değil."

Seth ciddi bir tavırla başıyla onayladı. Onu Connie'deki değişik-



likle ilgili uyarmıştım. Neyse ki öldürme dürtüsü biçim değiştirenleri kapsamıyordu. Bazı canavarlar şanslı oluyordu.

“Pekâlâ” dedi Seth, içkisinin geri kalanını bitirirken. “Gidip onu göreyim.” Ayağa kalktığı anda omzuma sert bir şaplak indirdi ve gitmek için döndü; *canım cehenneme* demenin diğer bir erkekçe yolu. Bütün bunlar yüzünden hâlâ öfkeliydi. Özellikle ikimizin de sevdiğimiz bir kadını öldürmeye kalkıştığım için. Connie ona anlatmıştı.

Connie’nin başka biriyle -üstelik de en iyi dostumla- yattığını düşünmekten kaynaklanan acımı bastırmaya çalıştım. Tam şakaklarımı ovalarken, başka bir vampirin kokusunu algıladım. “Bu da ne?” diye sordum, Werm’e.

Aynı anda başlarımızı çevirdik ve haki pardösüyle aynı renkte fötr şapka giymiş, güneş gözlüğü takmış kısa boylu bir vampir kapıdan girip oturduğum yerin bir yanındaki bar taburesine yerleşti. Barın üzerine küçük bir defterle kalem koyup, beklentili gözlerle Werm’e baktı.

“Ne arzu edersiniz?” diye sordu Werm.

Vampirin burnu seğirdi ve benim boş içki kadehimi işaret etti. Kan tortusunun kokusunu almıştı. “Mümkünse şunlardan bir tane” dedi, İngiliz aksanıyla. Keskin, köşeli yüz hatları vardı ve dişlekti. Güneş gözlüğü, şapkası ve sivri burnuyla, *MAD* dergisindeki o ‘casus casusa karşı’ hikâyelerden fırlamışa benziyordu. Bunun beni yaşlı gösterdiğini biliyorum ama ne olacak ki? Sonuçta neredeyse yüz elli yaşındayım.

Werm bir kaşını hafifçe kaldırdı ve yaratığa içki hazırlamaya koyuldu. Küçük kan emici bana keyifle baktı. Ben de dönüp kalabalığa bir göz attım. Yeni geleni fark eden olduysa bile kimse belli etmiyordu ki bu mucizeydi, çünkü adam Nosferatu’yla, Pee-wee Herman’ın aşk ilişkisinden doğmuş gibiydi. Sert, parlak derisi insana mezar taşlarında kullanılan mermeri hatırlatmasa bile, giyim tarzı bile yeterince dikkat çekmişti.

Kalabalığa baktığımı gördü. Seth’in içindeki vampir, Werm’in içki beceği

bir seviyede kısarık bana doğru eğildi. “Ne güzel bir yer. Siz güneyli vampirler sık sık insanlarla bir araya geliyor musunuz?”

“Evet, ama onlara saldırmak yok” dedi Werm. “Mekân kuralları.”

“Bu bütün Savannah için geçerli” diye ekledim.

“Ah, elbette. Ben de baylar, sizler gibi uygar biriyim.” İnce ellerinden birini tokalaşmak için bana uzattı. “Adım Velki.”

İsteksizce elini sıktım. Teni mermer benziyorsa bile dokununca daha çok deri giysileri hatırlatıyordu. “Jack McShane” diye karşılık verdim. Gözlerinde bir an tanıdığını belli eden pırıltılar gördüğümü sandım ama bir an sonra geçti. Muhtemelen kendi hayal gücüm olmalıydı. Son zamanlarda paranoyaklaşmak için yeterince nedenim vardı.

Şapkasının kenarına dokundu. “Sizlerle tanıştığuma sevindim.” Bunu beklenmedik şekilde resmî bir tavırla söylemişti.

“Neden gözlük takıyorsun?” diye sordum.

“Gözlerim biraz... hassas. Anlarsınız ya yeraltında uzun bir uykuya yatmıştım.”

“Bunu sadece Anne Rice romanlarındaki vampirlerin yaptığını sanırdım” dedi Werm.

“Anne kim?” diye sordu Velki.

“Boş ver” dedim.

Werm, Velki’nin içkisini önüne koydu. Kadehin içindeki kereviz sapını aldı ve ne olduğunu bilmiyormuş gibi kokladı.

Werm’e zihnini ve düşüncelerini bana açmasını işaret etmek için parmağımı alnıma vurdum. Vampir olarak kardeş sayıldığımızdan, Werm’le ben gerçekten uğraşırsak psişik olarak iletişim kurabilirdik. Bir baba ve yavrusu bunu çok daha kolay yapardı ama Werm’le benim egzersiz yapmamız gerekmişti. Bir milden uzun bir mesafede rahatlıkla telepatik iletişim kurabiliyorduk. Ama mahremiyet nedeniyle zihinlerimizi çoğunlukla kapalı tutuyorduk. Werm’ün bütün düşüncelerini ve hareketlerini bilmesini istemiyordum ve mecbur kalmadığım sürece onun ne düşündüğünü bilmek istemediğimden de emindim.

*"Nedir bu adam, Jack? Yani, bir vampir olduğunu biliyorum ama?"*

*"Keşke bilsem. Reedrek'in dışında karşılaştıklarım arasında gerçekten vampir gibi görünen bir tek o. Çok uzun süredir toprağın altında olmalı."*

*Werm ürperdi. "Umarım insanlar onu fark etmez. Cadılar Bayramı geçeli çok oldu ve bazıları dikkatli bakarsa buradan çığlık çığlığı kaçabilir. Sence büyüyle gerçek görünüşünü gizliyor mu?"*

*"Hayır. Ondan yayılan bir büyü etkisi almıyorum. Sanırım onu henüz fark etmediler."*

*"Belki de çifte ölümlerendir."*

*"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ya öyle ya da kasabada bir avcı olduğunu duydu ve kontrol etmeye geldi. Bakalım ondan bilgi alabilecek miyim?"*

*"Bunu nasıl yapacaksın?"*

*"Ona sorduçım."*

*"Oh! Eee, eğer onu pataklayacaksan bunu dışarıda yapmanın bir sakıncası var mı?"*

*"Hiç eğlenceli değilsin."*

Werm'ün gerçek bir vampir olup olamayacağını merak ettim.

"Demek kasabada yenisin" dedim. "Savannah'da bizim türümüze pek sık rastlamayız. Nereden geldin?"

Adam nihayet kereviz sapının vampirlere uygun olmadığına karar verdi, burun kıvırdı ve bir kenara bıraktı. "Ah, şuradan, buradan" dedi.

Yüzümü ona doğru yaklaştırdım ve burnuma gelen kükürt kokusunu algıladım. Yakınlarda insan olmadığından emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra fısıldadım. "Bu cevap beni kesmez, ahbap. Şimdi seni başlangıçtan geçip iki yüz dolarını almadan cehenneme postalamadan önce bana nereden geldiğini söyle."

Küçük kan emici içkisini yudumladı ve şişkin alnından pembe ter damlaları süzüldü. "Be-berü. Otsabardıkıng alıyo <https://hantey.com> dedi.

"Herhangi bir klanâ dâhil değilim. Kendi başıma dolaşıyorum. Tekrar doğuya gelip William'ın neler yaptığını görmek istedim."

William'ın adını duymak bana hâlâ acı veriyordu. Yüzümü buruşturdum. "William'ın arkadaşı mıydın? Avrupa'dan gelenlerden misin?"

"Evet" dedi.

"Ne kadar oldu?"

"İlklerden biriydim. Resmi klanlar kurulmadan önce. Bu yüzden kendi başıma devam ettim."

Werm bana baktı. "*Ne dersin? Sence doğru mu söylüyor?*"

"*Olabilir. Eğer ilk gelenlerden biriyse, benim zamanımdan önce olmalı. Ve çifte ölümlerin bu kaçak transfer konusunu bildiklerini sanmıyorum. Çok iyi korunan bir sırdı.*"

"William'ın kayıtları yok muydu?"

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Deylaud'a soracağım. O bilir."

"*Başka çifte ölümler de benzer hikâyelerle gelirse, o kayıtlar çok işe yarayabilir.*"

"İyi fikir."

Koluma dokununca tekrar Velki'ye döndüm. "William'ın arkadaşı mıydın" dedin" diye vurguladı.

Ne demek istediğini ilk anda anlayamadım. "William öldü" dedim.

Velki'nin yüzü asıldı. "Oh, hayır. Ne zaman? Nasıl?"

"Birkaç gün önce" dedim. "Nasıl olduğu gizli bilgidir."

"Çok üzüldüm" dedi. "Sen de arkadaşı mıydın?"

"Babamdı."

"Benim de" diye mırıldandı Werm.

"Ne paha biçilmez bir kayıp. İkimize de en derin taziyelerimi sunarım." Velki kadehini kaldırdı. "William'a."



“Bağlantıyı kesme, tamam mı? Werm ve ben, kasabadan geçen diğer vampirleri daima takip ederiz.”

“Doğal olarak bölgenizi koruyorsunuz. Dikkatinizi takdir ettim. Buradayken arada bir kulübe uğrayayım mı?”

“Uğra” dedim, gülümseyerek.

Küçük yaratık başıyla onayladı ve dans pistindeki insanların dikkatini çekmeden bardan çıktı. Elbette ki Werm’ün müşterileri çok çeşitli ve marjinal bir gruptu; dolayısıyla aralarında bir ucube daha çok fazla tuhaf gelmiyordu.

“Hey, bu ürkütücüydü” dedi Werm.

Her tarafı metal çivilerle kaplı, diken saçlı, baştan aşağı siyah deriler giyen bir vampir size ürkütücü olduğunuzu söylerse, kendi çapınızda bir tarzınız var demektir.

Bana gelince; son birkaç günümü pullu, her yanı salya sümük kaplı iblisleri kazıklayarak geçirdikten sonra, ürkütücülük seviyem azamiye çıkmıştı. Aniden şu yeni vampirin peşinden gidip genel prensiplere dayanarak öldürmek istedim. Ne diyebilirim ki? Önce ısır, sonra sor tarzında bir vampirim. Connie’yi korumam, kötü düşmanlarımı ortadan kaldırmam gerekiyordu ve bildiğim kadarıyla şu Velki denen karakter yeni düşmanlarımdan biri olabilirdi. Onu ortadan kaldırırsam hayatım çok daha basit kalırdı.

Tam kapıya doğru bir adım attığımda, Werm önüne geçerek beni durdurdu.

“Ne?” diye sordum.

Werm zorlukla yutkundtu. Ne kadar yakınlaştık da hâlâ benden korkuyordu. Bu onun için iyi bir şeydi.

“Jack, bunu söylediğim için lütfen kızma ama o adamın peşinden gitmeden önce, sanırım kendine sorman gereken bir şey var.”

“Ah, öyle mi? Bu iyi bir şey olsun, ufaklık. Kendime sormam gereken neymiş bakalım?”

Koşarak kaçmaya hazırlanmış gibi ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. “Kendine sorman gereksiz. Ben kitap kısımlarını William onayladı.”

Karnıma yumruk atsa beni daha fazla sarsamazdı. Aslında, karnıma yumruk atsa Wern beni kesinlikle sarsamazdı ama işin doğrusu... haklıydı. Ben hep kanun uygulayıcı olmuştum; William'ın beyninin kasları. Şimdi hem beyin hem de kas olmak zorundaydım. Harekete geçmeden önce düşünmeyi öğrenmeliydim.

Wern beklentili gözlerle bana baktı. "İyi miydi?"

"Ha?"

"Seni durduracaksam iyi bir şey olması gerektiğini söylemiştin."

Nazikçe omzunu sıktım. Yapabilsem küçük kardeşim gibi saçlarını karıştırırdım ama çok fazla jöle kullanmıştı.

"Evet" dedim. "Gerçekten iyiydi."

Connie'nin oturduğu binanın önünde dururken kendimi olduğum vampir kadar ölü hissediyordum. Kuru yaprakların arasından serin bir esinti fısıldıyor, başımın üzerindeki meşe dallarını sallıyordu. Esinti topraktan yükselen sisi güçlendiriyor, bankların ve sokak lambalarının etrafından döndürerek karanlığa savuruyordu.

Büyü kullanarak varlığını gizlemek zorundaydım. Connie de vampirlerin kokusunu almakta benim kadar ustalaşıyordu. Bu, zamanı geldiğinde beni öldürmesini kolaylaştıracak diğer bir yeteneği idi.

Seth'in kamyoneti sokak lambasının altına park edilmişti; yani hâlâ Connie'nin yanındaydı. Yatak odası perdesinin ardındaki ışık söndüğünde birinin beni öldürmesini diledim. Hayatımın en uzun on dakikası boyunca bekledim ama Seth dışarı çıkmadı. O perdenin arkasında neler olduğunu düşünmemeye çalışarak, kanayana kadar dilimi ısırdım.

Kendimi bu pislğin içine nasıl sokmuştum? Acı deneyimlerim bana insan kadınlarla uzun süreli ilişkilerin daima acı getirdiğini öğretmemiş miydi? Nihayet uzun süreli bir ilişki yaşamaya karar verdiğim kadının bir vampir avcısı çıkması, başlı başına bir kozmik şakaydı.

Pencereye son bir bakış attıktan sonra spor arabamın direksiyonuna geçtim ve hızla uzaklaştım. Birkaç dakika sonra Victory Drive'daki garajımdaydım.



Bölmeler dolu olduğundan, arka tarafa park ettim ve zonibi yardımcım Huey'i yerde giderek derinleşen çukurunu kazarken buldum. Çukuru kazınmaya başlayalı haftalar olmuştu ve deprem, çukuru çökerterek çalışmasını mahvettiğinde neredeyse tamamlamak üzereydi. Baştan başlamıştı ve her zamankinden daha çok çalışıyordu. Evcil kargası Ginger süreci izliyordu. Ben geldiğim sırada ortalıkta zıplayarak akarlarla ilgili sızlanıyordu.

"Lanet olsun!" diye gakladı. "Biri bana pire tasması filan bulamaz mı?"

"Sana biraz toz serpebilirim" diye önerdi Huey.

"Zehirlenmek istemiyorum, seni hamburger beyinli! Sadece şu lanet olasıca asalaklardan kurtulmak istiyorum."

Yüzümü buruşturdum. Eski patronu Eleanor onun insan bedenini ele geçirdiğinden beri Ginger çok öfkeliydi. Ginger'ın ruhu en yakındaki canlıya geçmişti ve o da ne yazık ki ısırın iğrenç asalaklarla yaşadığı belli olan dişi bir kargaydı.

Ginger boncuk gibi kuş gözlerinden birini bana dikti. "Kan emicilerden söz etmişken... son zamanlarda benim için neler yaptın, sivri dişi? Kalkak patronumu bulamadın mı hâlâ?"

İç çektim. Eleanor gösterişli bir genelev işletiyordu ve Ginger onun kızlarından biriydi. Ama William, Eleanor'u vampire dönüştürmüştü ve kendisine ihanet ettiğinde de yer altı dünyasına göndermişti. Ama Eleanor geri dönmüştü ve şimdi Ginger karga bedeninde ortalıkta sekip duruyordu.

"İnan bana" dedim, Ginger'a. "Onu bulmayı ben de en az senin kadar istiyorum. O olmasaydı William hâlâ hortlak olurdu ve ben de bu kadar çok iblisle uğraşmak zorunda kalmazdım." Ona söylemediğim şey, vücudunu Eleanor'dan nasıl geri alacağımı bilmediğimdi. Ama sorunları tek tek çözmek zorundaydım.

Ginger bir kanadını kaldırdı ve gagasıyla asalaklardan birini dürtükledi. "Gerçekten, Jack, aklımı kaçırmak üzereyim. Onu nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

Bu iyi bir soruydu. Eleanor kendini tekrar göstermeve karar vere-

ne kadar yapabileceğim pek fazla bir şey yoktu. Yanlış bir insandan beslenmek veya birini öldürmek gibi bir hata yapmadığı sürece, beklemekten başka yapabileceğim bir şey olmayabilirdi. Ama Ginger'ın duymak istediği cevap bu değildi.

"Çifte ölüleri elimden geldiğince hızlı bir şekilde avlıyorum, Gin. Onu er ya da geç ele geçireceğime söz veriyorum."

"Elini çabuk tut, yoksa lanet olasıca kan emici kışını gagalarım. Görünüşe bakılırsa onu kendim bulmam gerekecek." Bunu söyledikten sonra havalanıp uçarak gecenin karanlığında gözden kayboldu.

"Çok öfkeli" dedi Huey. Kazdığı çukurda o kadar derinlere inmişti ki sesi uzaktan geliyordu. Çukurun kenarından aşağı baktığında, onu zombileştirmeden önce içinde gömdüğümüz Chevy Corsica'yı kurtarmış olduğunu gördüm. Şimdi geri kalan tek şey, Rennie'nin arabayı vinçle çekip çıkarmasıydı.

"Bu konuda endişelenme, Huey. Artık Chevy'ne ulaştığına göre, başka bir hobi bulabilirsin." Eveil bir zombi beslemenin, çoban köpeği beslemekten çok da farklı olmadığını görüyordum. Onlara yapacak iş bulamazsanız mutsuz olurlardı. Onlara kırmızı et vermek de yardımcı oluyordu.

"Sanırım sadece kazmaya devam edeceğim. Aşağıda başka bir şey daha olduğunu düşünüyorum."

"Nasil istersen, dostum."

Huey'i geri getirdiğim için kendimi hâlâ kötü hissediyordum. Onu sarhoşken kazayla geri getirmeden önce kendine has bir cennette güzel zaman geçiriyordu. Ölüler üzerinde belli güçlerim vardı ama doğrusunu söylemek gerekirse bu güçlerin çoğunu ben de bilmiyordum. Bir voodoo tanrısına dua ederken yanlış seçilen birkaç kelime, Huey'in topraktan geri tırmanmasıyla ve kendini yine evinde gibi hissetmesiyle sonuçlanmıştı. Melaphia'nın çürümeye karşı yaptığı biyü vücudunu az çok bir arada tutmuştu; müşterilerin onunla ilgili farklılığı anlamamalarına yetecek kadar. Bir zombi olduğunu bilse-ler, hepsi çılgık çılgına bataklığa kaçıştı ama garajdaki politika ne tür yaratık olursan ol, sorma, söyleme şeklindeydi.

Yaratıklardan söz etmişken, içeri girdiğimde Rennie ve sürekli müşteriler her zamanki gibi masalarında poker oynuyordu. Kulağa öyleymiş gibi gelse de, “Rennie ve sürekli müşteriler” garajda prova yapan bir rock grubunun adı değildi. Buraya takılan farklı türde yaratıklardı: biri insan, biri kurtadam, biri türünü bilmediğim bir biçim değiştiren ve biri de peri.

Peri Otis ve gizemli biçim değiştiren Rufus çok yakın dostlardı. En azından, Otis bir peri olduğunu söyleyene kadar öyleydiler. Eşcinsel anlamda değil; kanka tarzında. Ya da ona yakın bir şey. Otis, İrlanda geleneğinde bir peri yaratığıydı. Büyüsü benimkinden de güçlüydü. Tulumla, tırnak arasında yağla, tam bir köylü çocuğuydu. Gerçekte -gerçek denebilirse- saçları maviydi ve Noel ağaçlarına takılan ışıklar kadar parlaktı. Teniyse daimi bir gençlik ve doğaüstü bir güzellikle parlıyordu.

Üstelik bu hepsi de değildi.

Faaliyetlerimizin mahşer zamanıyla bağlantısı olduğundan korkan yüksek seviyede bir grup Sidhe kraliyet üyesi tarafından, biz vampirleri izlemek için gönderilmişti.

Lanet olasıca dünyanın sonuyla ilgilenmemi gerektirmeden de uğraşmak zorunda olduğum bir sürü şey olduğundan, Otis’e yapması gerekeni yapmasını söylemiştim. Bugünlerde o veya üstlerinden biri yararlı olabilirdi. Ama şimdiye kadar yaptığı tek şey kâğıt oynamak ve kahvemi içmek olmuştu.

“İyi akşamlar, çocuklar” diye selamladım hepsini, açık kahve bölümüne giderken.

Homurdanarak karşılık verdiler. “Hey, Rennie, seninle biraz konuşabilir miyim?” diye sordum.

İş ortağım yaklaştı ve kalın gözlük camlarının arkasından bana baktı. Sanki kaskatı yürüyor ve karnını ovalıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

“Ülser” dedi. “İlaç alıyorum. İyileşeceğim. Senin için ne yapabilirim, dostum?”

“Hasta olmana üzüldüm, dostum” dedim, omzunu sıvazlayarak. Gecenin kötü bir yaratığıyla iş ortağı olmanın normal bir adam için fazlasıyla stresli olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu bana kendimi biraz suçlu hissettiriyordu. “Ah, hastaneyi son ziyarete gittiğimde, belediye işçileri cadde onarımını tamamlıyordu ve hastanenin temellerini düzeltmeye çalışıyordu.”

“Evet, bunu ben de fark ettim” dedi Rennie.

“Benim için küçük bir şey yapabilir misin?” diye sordum. Rennie başıyla onayladı. “Tamam. İşte yapmanı istediğim şey...” Reedrek’i tekrar kontrol altına almamı sağlayacak bir projeyle ilgili detaylı talimatlar verdim. Artık William olmadığına göre, ileriye düşünmeye, her türlü durumu tahmin etmeye ve çıkabilecek ya da çıkamayacak sorunlar için çözümler üretmeye başlamam gerekiyordu. William’ın eskiden yaptığı gibi.

Talimatlarımı vermeyi bitirdiğimde, Rennie başıyla onayladı. “Sorun değil” dedi. “Yapılmış kabul et.”

“Teşekkürler, dostum. Sana güvenebileceğimi biliyordum.” Sürünü sıvazladım ve kahve kupamla masayı işaret ettim. “Rufus’un hâlâ Otis’le göz göze gelmekten çekindiğini fark ettim.” Aslında, kâğıtlarını bir geysa yelpazesi gibi yüzünün önünde tutuyordu ve bu onu komik gösteriyordu.

“Evet. Otis’in diğer kimliğini ikinci elden duymak zorunda kaldığı için hâlâ öfkeli.” Rennie oyuna geri döndüğünde Jerry kâğıtları dağıtıyordu. Diğerlerine doğru yürüdüm.

“Hey, Jerry, Seth kasabaya geri döndü” dedim, kahvemle yudumlayarak.

“Bunu duyduğuma sevindim” dedi kurtadam Jerry. “Sürü beni çıldırtıyor. Gerçek işlerde çalışmak ve beladan uzak durmak zorunda kaldıkları için sızlanıyorlar.”

Jerry, yerel sürünün alfası Seth’in yardımcısı olan betaydı. Birlikte sürüyü yasal işlere yöneltmek için uyuşturucu ve kaçak içki işinden vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Bu çok zorlu bir mücadeleleydi.

“Hmm” dedi Rufus.

“Sorun ne, Rufus?” diye sordu Rennie. Gruptaki tek insan olmasına rağmen, hiçbirimizden korkmuyordu. Muhtemelen korkmalıydı ama korkmuyordu.

“Gerçek işler” dedi. “Casusluk yapmak gibi değil, yani.”

Rennie gözlerini bulanık gösteren gözlük camlarının arkasından baktı. “İşte başlıyoruz” diye mırıldandı.

Caterpillar şapkasının kenarının altından öfkeyle bakan Otis, kâğıtları masaya fırlattı. “Ağzındaki baklayı çıkarıp aklından geçenleri söylesene, Rufus! Her gece burada oturup bana laf sokmandan sıkıldım artık.”

Rufus da kâğıtları fırlattı. “Yıllardır burada bizimle takılıp bütün bu süre boyunca casusluk yaptığına inanamıyorum.”

“Bütün bunları açıkladığımı sanıyordum, seni kalın kafalı! Jack bile kızgın değil, sana ne oluyor?”

“Sorun bu değil” dedi Rufus. “Sadece... lanet olsun, arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bana gerçekte kim olduğunu bile söylemedin.”

Kâğıt masasına bir sandalye çektim ve ters oturdum. Bu eski tarz bir atışma olacak gibi görünüyordu. Biraz eğlence iyi gelebilirdi.

“Ah, öyle mi?” dedi Otis. “Sana ne demeli? Buradaki herkes senin bir biçim değiştiren olduğunu biliyor ama ne tür bir yaratık olduğunu kimse bilmiyor. Hepimiz birbirimizle oyun oynuyorduk; sorma, söyleme, tıpkı Jack’in hep dediği gibi. Ama artık hepimiz o ya da bu nedenle gerçek yüzlerimizi gösterdik; senin dışında. Sırrını koruyan bir tek sen kaldın ve beni mi sır saklamakla suçluyorsun? Peki, ben lanet olasıca bir periyim. Şimdi sıra sende. Yeterince erkeksen yap bakalım! Sen nesin?”

Sessizlik sağır ediciydi. Rufus bize kapana kısılmış fare gibi bakıyordu. Huey bile kapıda belirmişti ve bir beklentiyle duruyordu.

Sonunda Rufus omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve gururla konuştu. “Ben bir kediadamım.”

“Öyle bir şey olduğunu biliyoruz” dedi Jim. “Yüzünden bir şeyler vırıla.

“Evet, ben de tahmin etmiştim” dedim.

“Harika” diye ekledi Huey.

“Ne tür bir kediadamsın?” diye sordu Otis, kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Ne demek istiyorsun, ne tür bir kediadamsın diye?” dedi Rufus.

“Yani, leoparadam filan mısın?”

“Hayır.”

“Kaplanaadam?” diye önerdi Jerry.

“Hayır.”

“Aslanadam?” diye sordum, gerçekten şaşırarak. Daha kaç kedi türü vardı ki?

“Büyük bir kedisin, değil mi?” diye sordu Rennie.

Rufus kızardı. “Hayır! Sadece *kediadamım*, tamam mı? *Felis silvestris catus*.”

Hepimiz olduğumuz yerde donup kaldık ve konuyu kavramaya çalıştık. Sonunda bir açıklama istedim. “Dostum, yani sadece bir ev kedisi misin?”

Ev kedisi olmayan beşimiz patlayarak kahkahalarla güldük. “Nasıl bir pisiadamı oldun be?” diye sordu Jerry, nihayet soluklandığında. “Bu çok yanlış. Biçim değiştirenlerin tehlikeli olması gerekir, dostum. Neler oldu?”

“Ben normal bir biçim değiştiren değilim” diye itiraf etti Rufus, asık yüzle. “Daha çok lanet gibi. Geceleri insan, gündüzleri kedi oluyorum. William’ın köpekleri gibi.”

“Bir dakika!” diye bırladı Rennie, yan tarafını tutarak. “Sakin söyleme! Gündüzleri buralarda takılan şu kızıl toraman sensin, değil mi?”

Rufus taş gibi bir yüzle oturarak cevap vermeyi reddedince, Rennie ıstıri krizine tutuldu. “Ah, Tanrım! Yıllardır sana Tender Vittles mama ve sofradaki kırıntıları veriyorum ama kim olduğunu bile bilmiyordum!”

Huey şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Hepinizin bildiğini sanıyordum. Ben bunu geri döndüğümünden beri biliyordum” dedi ve yine dışarı çıktı.

Başımı iki yana salladım. “Zombilerin hayvanlarla bir yakınlığı olduğu kesin. Peki, şu lanet neyin nesi?”

Rufus elini salladı. “Aldırmayın. Size antik tarihi anlatmadan da bu gece hepiniz benimle yeterince alay ettiniz zaten.”

Bunun ne kadar antik bir tarih olduğunu merak ettim. Lanetler ve büyüler söz konusu olduğunda asla tahmin edemezsiniz. Reyha ve Deylaud -Rufus’un tanımladığı haliyle ‘William’ın iki köpeği’- yüzlerce yaşındaydı ama insan biçimindeyken yirmili yaşlarda gibi görünüyorlardı. İkizler hayattaki durumlarını bir nimet olarak görürken Rufus’un kendisinininkini lanet olarak görmesi ilginçti.

Otis görünüşe bakılırsa Rufus’la yeterince alay edildiğine katılmıyordu. Hâlâ kahkahalar arasında dizlerini dövüyordu. “Hey, pisi pisi!”

Rufus kâğıtları, fişleri ve kahve kupalarını etrafa saçarak masanın üzerinden Otis’e doğru uçtu. Otis’in göğsüne vurdu ve o hızla ikisi birden yere sürükledi. Orada birbirlerine sağlam bir yumruk indirme fırsatı bulmaya çahşarak yuvarlanmaya başladılar.

“Siz ikiniz birbirinize bir bakar mısınız?” diye bağırdım. “Bir çift lanet olasıca aptal gibi davranıyorsunuz!”

Jerry ile birlikte onları ayırdık. “Otis, özür dile” dedim, onu boyundan yakalayıp.

“Özür dilerim” dedi, pişmiş kelle gibi sırtarak.

“Samimi şekilde” dedim, inatçı bir çocukmuş gibi onu sarsarak.

“Özür dilerim” diye tekrarladı, bakışlarını yere indirerek.

“Şimdi, Rufus, sen de Otis’e karşı son zamanlardaki davranışların için özür dile” dedim.

“Özür dilerim” diye mırıldandı.

Ben Otis’i, Jerry de Rufus’u bıraktı. “Hepiniz kendinizden utanmalısınız” diye azarladım. “Ben burada değilim” dedi. <https://rambo.org/> bu

şehri ayakta tutmaya çalışırken, siz birkaç çocuk gibi davranıyorsunuz. Bundan böyle ikiniz barınağınızın bedelini ödeyeceksiniz.”

“Ha? Ben Sidhe için çalışıyorum” dedi Otis.

“Eh, şimdi benim için çalışıyorsunuz. Ve kan bağışçısı olmak istemiyorsan, sana yarın gidip peri büyülerini kullanarak Eleanor’u aramanı öneririm.” Otis itiraz edecek gibi oldu ama dişlerini gösterince hemen sustu.

“Sana gelince, tüy torbası” dedim, bakışlarımı Rufus’a çevirerek. “Sana da kedi kılığında bu şehri taramanı ve Eleanor’un yerini bulması için Otis’e yardım etmeni öneririm.”

Sonra ikisinin de omuzlarına kollarımı atarak sıktım. “Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum” dedim, ikisini de nefesleri kesilene kadar sıkarken. “Siz ikiniz harika bir ekip olacaksınız.”

Rennie bize bakarak kahkahalarla gülerken bandanasıyla gözlerinden süzülen yaşları sildi. “Siz sivri dişler için bir plan oluşturduğunda çok hoşuma gidiyor. Özellikle de beni kapsamadığında.”

“İblis avı nasıl gidiyor?” diye sordu Melaphia, kahvesini yudumlarken.

Her zamanki gibi güneş ufuk çizgisinin üzerinde belirmeye başladığında malikâneye dönmüştüm. Mel bir gün fazla gecikip kavrulacağımdan emindi. Belki de haklıydı.

“Fena değil” dedim. Detaylara girmedim. Connie’den söz etmek Mel’le aramda gerçekten gerginlik yaratıyordu ve zor bir gece geçirmiştim zaten.

“Babamı öldürdüğü için o kadını neden öldüremeyeceğimi bana tekrar söyle” dedi Melaphia, dudaklarını kahve kupasına gömerken. Aristokratlara has bir profili ve ataları gibi bütün voodoo kraliyet üyelerinde görülen altınimsı kahverengi bir ten rengi vardı. O -ve kendisinden önce gelenler- ashında William’ın evlatlık kızları olmuştu ama dışarıdan bakanlara hizmetkâr gibi görünüyordardı.

Eski zamanlarda bu görünüme sahipti. Artık Melaphia’nın ha-



yatta yapabileceği birçok şey varken neden bu evde kalıp William için çalıştığı konusunda güzel bir paravan hikâyeden ibaretti. Burası onun eviydi. Onun ve kızı Renec'nin. Onları koruyabilmek için gündüzleri bodrumda uyuyordum. En azından buna çabalıyordum ama son zamanlarda pek başarılı olduğum söylenemezdi.

Buzdolabını açtım ve bir şişe taze kan çıkardım. "Connie'yi neden öldüremeyeceğini sen de biliyorsun. Bunu yaparsan antik bir kehaneti mahvedersin ve kendini voodoo tanrı ve tanrıçalarından oluşan bütün panteonun kara listesine sokarsın."

Melaphia bütün bunların kesinlikle farkındaydı. Ve durumu her açıdan değerlendirmiş olduğunu da biliyordum. Yer altı dünyasını boylamak zorunda kalmadan William'ın intikamını almanın bir yolunu bulabilseydi, Connie'yi çoktan ortadan kaldırırdı. Sadece durumu hazmetmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı ve Avcı'yla barışmak için de.

"Seni de öldürecek, biliyorsun" dedi, ciddi bir tavırla. Geleceği orada görebiliyormuş gibi kahve kupasının içine bakıyordu.

"Belki. Belki de öldürmez. Bunu zaman gösterecek."

"O zaman bizi kim koruyacak?" Bunu sakince söylemişti ama ondan yayılan acı ve korku dalgalarını algılayabiliyordum.

Bir cevap bulmaya çalıştım ama yapamadım. En azından iyi bir cevap bulamadım. "Mel, sana söyleyebileceğim tek şey, elimden geleni yapacağım."

Ağzı açılıp kapandı ama bir şey söylemedi. Söze dökülmeyen soru hâlâ havadaydı. *Ya elinden gelen yeterli olmazsa?*

"Bugün Dex buraya geldi" dedi Melaphia, bana bakmadan.

"Ne?" Neredeyse içkimi düşürüyordum. Renec'nin babası kızının bebekliğinden beri ortalıkta görünmemişti. "Sperm bağışçısı ne istiyormuş?"

"Ona öyle deme" diye tersledi Mel. "Sinir krizi geçirdiğimi duymuş."

Bunları duymaktan hoşlanmazdım. Bu kitap Arşivde <https://tranteey.org> kaçır-

rıldığında Melaphia neredeyse aklını kaybediyordu. William onu kurtarmak için İngiltere'ye gitmişti ve Mel onlar yokken neredeyse katatonik hâle gelmişti. "Eee?"

"Renee'nin velayetini alıp alamayacağını merak etmiş." Mel hıçkırığını gizlemeye çalışırken masada yanına oturup elini tuttum.

"Hele bir denesin" dedim, öfkeyle. "William güneydeki en iyi avukatlarla çalışıyordu. Böyle bir şey hayatta..."

"Yapabileceğini söylüyor. Yasal olarak Renee'yi benden alabileceğini söylüyor."

"Hayır, bunu yapamaz. Renee'yle hiç ilgilenmeyen, ortalıkta görünmeyen bir baba olduğunu kanıtladığımızda bunu yapamaz. Ayrıca, şimdi daha iyi olduğunu, yani iyileştiğini de görmek zorunda..."

"Eskilerden kalma bir sürü şeyi önüme getirdi."

Dex, kendi deyimiyle Mel'in bir "hizmetçi" olarak çalışmasından hoşlanmıyordu. Çocuğunun annesinin bir hizmetçi olarak çalışmasının akademik kariyerine zarar vereceğini düşünüyordu. Renee'nin doğumundan sonra William'ın evinden ayrılmayı reddettiğinde Melaphia'yı boşamıştı. Ama Melaphia, Dex'in parçası olamayacağı bir yazgıyı izlemek zorunda olduğunu başından beri biliyordu. Melaphia'nın bu yarımkürenin en güçlü *mambosu* olduğundan veya çocuğunun da aynı yetenekleri taşıdığından haberi yoktu. Ve elbette ki eski karısının vampirlerle birlikte yaşadığını da bilmiyordu.

"Onunla ben ilgilenirim" dedim. "Ona, Renee'yi geri istiyorsa önce beni geçmesi gerektiğini söyle." Küçük bir kızken yaptığım gibi Mel'in çenesini avucuma aldım ve alına bir öpücük kondurdum.

"Teşekkür ederim, Jack Amca" dedi. Mel ve ben insan yaşıyla yaşatmışız gibi görünsek de, sevgili annesinin ölümünden sonra bebekliğinden itibaren yetiştirilmesinde William'a yardım etmiştim. Tıpkı William gibi ben de onu öz kızım gibi görüyordum.

Bodruma gitmek için dönerken yine Mel'in sesini duydum. "Dur. Sana söylemem gerek..."

Ses tonundan, haberin kötü olduğunu tahmin edebiliyordum. Burada kötü haberlerin bir sonu var mıydı? Bana bir gazete kupürü verdi. Tilly Granger'ın cenaze haberi idi. "Ah, hayır" diye fısıldadım, elimde olmadan.

"Zavallı kadın, hemen hemen William'la aynı zamanda ölmüş. Bütün olanlar yüzünden daha önce öğrenemedik. Hizmetkârlarını arayıp taziyelerimi bildirdim. Paula Deen'in mağazasından bir çiçek sepeti göndereceğim."

William'ın insan karısı Diana onun hayatının aşkıysa, Tilly yakın arayla ikinci sıradaydı. Yirmili yaşlarında henüz Savannah sosyetesine yeni girdiğinde William ona ölümsüzlüğü önermişti ama Tilly teklifi geri çevirmişti.

William sürekli genç kalırken, Tilly her ölümlü gibi yaşlanmıştı. William'ın teklifini reddettikten sonra, Savannah sosyetesini anne-oğul olduklarına inandırabilmek için William birkaç yıl ülkeden uzak kalmıştı. Aslında Melaphia'nın William'ın ölümüyle ilgili düşündüğü yöntem de buydu. İnsanlara sadece onun Avrupa'ya uzun bir yolculuğa çıktığını söyleyecektik.

William'ın öldüğünü açıklamamakta gerçekten de bir anlam göremiyordum. Bunu yaparsak her şey yasal olarak Mel ve Renee'ye kalacaktı. Ama derinlerde, Melaphia'nın hâlâ bir gün William'ı hayata geri getirmenin bir yolunu bulmayı umduğunu tahmin ediyordum. Melaphia'nın geçmişte de bazı mucizevi şeyler başardığını biliyordum. Ama Maman Lalee'nin sözü yasa demekti ve bu konuda gayet net konuşmuştu. William yer altı dünyasından bir daha asla dönemezdi.

Ama dediğim gibi, Tilly onun hayatının vazgeçilmezlerinden biri haline gelmişti. Neredeyse aynı zamanda ölmeleri çok şiirseldi.

"Buna inanamıyorum" dedim, kâğıda bakarken. "Yani, kadının neredeyse yüz yaşında olduğunu biliyordum ama artık gitmiş olduğu gerçeğini kabullenemiyorum."

"Sanırım bazen herkesin senin gibi ölümsüz olmadığını unuttu yorsun."

Ona şaşkınlıkla baktım ama bir şey söylemedim. Ne kadar yanıliyordu. Sevdigim insanların yaşamlarının geçiciliğini asla unutmu-yordum. Yeni doğduğunda Mel'i kucağıma alırken, ondan önce an-nesiyle yaptığımda olduğu kadar heyecanlanmıştım. Melodik sesle ağlayışını dinleyerek beşiğine bakar, kâğıt mendil kadar hassas tenini izler, mis gibi bebek kokusunu içime çekerdim. Sonunda onu kuca-ğıma alıp göğsüme bastıracak cesareti bulabildiğimde, öylesine zayıf ve savunmasız görünmüştü ki.

Bütün insan kızlarım, hassas kanatlarıyla kırların üzerinde gezinen renkli ve güzel kelebekler gibiydi. Yaşamları da aynı ölçüde kısa gö-rünüyordu. Ölümsüz gözümü açıp kapayana kadar yaz kışa dönüştü-yordu ve onları sonsuza dek kaybediyordum.

İnsan yaşamları, Melaphia ve Rence'nin sürekli karşılaştığı insan dışı tehditler olmadan bile yeterince kısaydı. Sadece onların yete-rince olgunlaşacak yaşa gelmesini sağlayana kadar hayatta kalmayı umuyordum.

Onların benden uzaklaştığını görmeye dayanamıyordum ama in-sanlar bunu hep yapardı.

Birinin tabutunun kapağına indirdiği yumruklar beni uyandırdı. Kapağı itip açtım ve beni karşılayan görüntü rüya görmediğime beni inandırdı. Ama Reyha hırlayana kadar uyandığıma inanmadım. Reyha gündüzleri köpek biçimindeyken benimle birlikte uyuyor, William'ı koruduğu gibi beni de koruyordu. Neye baktığımı anlamaya çalışırken birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

Otis, baştan aşağı mavi hâkim görüntüsü ve peri Stevie Sparkle kimliğiyle tabutunun yanında ayakta duruyordu. Otis yetmişli yıllarda parlak bir rock grubunun solisti olarak kendini gösterirken aslında herkesin gözü önünde saklanmıştı. O moda sona erdikten sonra tekrar gerçek biçimini gizleme alışkanlığına geri dönmüştü. Onu yakından ve kişisel olarak gören herkes, doğüstü görüntüsünden ödü patlardı. Kendini büyüyle gizlemediği sürece insan olduğuna kimseyi inandıramazdı.

Omzunda, sırtını gererek kuyruğunu kabartmış, son derece gergin, kızıl renkli bir kedi duruyordu.

Tabutun kapağını tutup tekrar kapamaya çalıştım. Ama Otis-Stevie hızla atılarak tuttu. Şu periler gerçekten güçlü yaratıklardı. Ona, kedisine ve uykumu bölmelerine küfrettim.

“Saat kaç?” diye sordum.

“Hâlâ gündüz” dedi Stevie.

“Reyha, üst kata çık” diye emrettim. Reyha sızlanarak yere atladı. Kedi Rufus’a son bir kez hırladıktan sonra üst kata koştu.

“Siz ikiniz günün bu saatinde burada ne arıyorsunuz? Ve neden peri görünümündesin, Otis?”

Otis burnunu çekti. “Güzellik uykunu böldüğüm için üzgünüm. Bize Eleanor’u bulmamızı söylemiştin, hatırladın mı? Ben de en iyi gerçek biçimimdeyken arayabiliyorum. Burunotu yüzünden insan burnum tıkanıyor.”

“Onu yanağınla damağının arasına koyacaksın, burnuna çekmeyeceksin, geri zekâlı” dedim, inanamayan gözlerle bakarak.

“Benim geldiğim yerde öyle değil.”

Biraz daha tartışmak istedim ama şimdi dumansız tütün meselelerine dalmanın anlamı yoktu. Odaklanmak zorundaydım. “Onu buldun mu?”

“Evet. Ashı istersen, bulduk. Değil mi, Rufus?”

Kedi mırladı ve Otis’in omzunu mıcıkladı.

“Ah” dedi peri. “Bir maniküre ihtiyacın var.”

“Ve banyoya. İkiniz de kedi kumunda yuvarlanmış gibi kokuyorsunuz.”

“Bunda şaşılacak bir şey yok. Eleanor’un izini bulabilmek için bütün zamanımızı ara sokaklarda ve çöplüklerde dolaşarak geçirdik” dedi Otis.

Tabuttan çıktım ve çizmelerime uzandım. “Anladığımı kadarıyla onu tünellerden ulaşabileceğim bir yerde buldunuz. Güneş banyosu yapmaya hiç niyetim yok.” Savannah’da, kasırgalara karşı savunma olarak şehrin seviyesini yükselttikleri günlerden kalma bir yer altı tünel sistemi vardı. Benim gibi güneşe karşı duyarlı yaratıkların gündüz saatlerinde dolaşması için çok elverişliydi.

“Evet. İster inan, ister inanma, William’ın kendisi için yaptırdığı ve henüz yarısı tamamlanmış olan evde.”

“Vay canına” diye mırıldandım, gömleğimin düğmelerini ilikleyp montumu üzerime geçirirken. “Onu bulduğum evdeydi.”

“Bunu biliyordu; bu yüzden de oraya gitti. Acele edersek onu günbatımından önce yakalayabiliriz; böylece gece beslenmek için dışarı çıktığında onu şaşırtabilirsin.”

“Güzel plan” dedim. “Haydi, harekete geçelim.” Sonra Otis’in az önce söylediğini düşünerek durdum. Beslenmek için dışarı çıktığında. “Lanet olsun” diye hırladım. “Bunu düşünmediğime inanamam.”

“Neyi?”

“Hâlâ vampir olup olmadığını bilmiyorum.”

“Ha?”

“Bir düşünsene. Şu anda Ginger’ın vücudunu kullanıyor. Ginger vampir değildi.”

Otis tünellere açılan kapıdan çıkarken peşimden geldi. Rufus da yanında koşturuyordu. “Ama vampir gibi kokuyor, Jack. Onu bu şekilde bulabildik.”

Acı bir küfür savurdum. Zavallı Ginger! Kimsenin bir kan emici olarak varlığını sürdürmesini istemezdim. Ever, ben bunu seçmiştim ama kendimi nasıl bir şeyin içine soktuğumu bilmiyordum ki. Bildiğim tek şey ölmek üzere olduğumdu ve Konfedere yüzbaşısı üniforması giymiş karizmatik bir adam bana yaşamak isteyip istemediğini sormuştu. Otuzlu yaşında mıydım? Elbette yaşamak isterdim. Ama Ginger bir vampirin vücuduna geri dönmek bile ister miydi?

Tünellerde ilerlerken, son gördüğümde, William’ın öldüğü gece Eleanor’un nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştım. William, depresimde aldığı bir yara yüzünden kan kaybediyordu ve Eleanor onun kanının kokusunu alabildiğini söylemişti. Avcıdan korkuyor olmalıydı. Connie öldürmeden önce, Eleanor kısa bir süre William’la savaşırmıştı ama vampir gücünü mü kullanmıştı? William ağır yaralıydı ama bir korkak gibi kaçarak gecenin karanlığına karışmadan önce Eleanor’u kolayca fırlatıp atmıştı.

Eleanor güneş ışığında dolaşamadığı için mi, yoksa alışkanlıktan dolayı mı inşaat halindeki evine sığınmıştı? Daha önce genelev işlerken zaten geceleri

Ginger'in vücudu hortlak olsun ya da olmasın, bunu öğrenecektim. William'ın tünellerle Eleanor'un evinin bodrumu arasına koydurduğu ağır metal kapılara ulaştık. "Sessiz olmamız gerek, siz ikiniz" dedim. "Ginger'in vücudu vampire dönüştüyse, Eleanor en küçük sesi bile duyar."

Tam o anda, kedi Rufus kocaman bir tüy yumağını öksürecek zamanı buldu.

"Onun nesi var?" diye sordum.

"Keşke bilsen" dedi Otis. "Kedi uzmanına mı benziyorum?"

Rufus tıslayarak gerinmeye başladı ama bunu bir kedinin genellikle yapacağı şekilde yavaşça, nazla yapmadı. Bir insan-hayvanın biçim değiştirmeye başladığında yaptığı o dehşet verici şekilde yaptı. Kemikler uzayıp kaslar patlarken yüzümü buruşturdum. Reyha ve Deylaud'la birlikte yaşadığımdan, bu sesleri netede duysam tanır-dım. Biçim değiştirmenin sinir bozucu sesleri, Rufus'un günlük metamorfozunun başlangıcını haber veriyordu.

"Güneş battı" dedim. "Dönüşmek üzere."

Otis tiksintiyle karışık bir hayranlıkla yere baktı. "Oha! Bu gerçekten iğrenç!"

"Değil mi?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Bunu izlemelisin."

"Sonsuz bir ömre yetecek kadar biçim değişimi izledim. Dinle, sen burada kalıp arka ayakları üzerinde doğrulana kadar ona göz kulak ol. Değişim sırasında savunmasız olacak. Ben içeri girip evden çıkmadan Eleanor'u yakalamaya çalışacağım."

"Tamam" dedi Otis, bakışlarını Rufus'un değişiminden ayırmadan. "Vay canına, bu muhteşem bir realite şovu olurdu!"

Periye ve kediadama baktım. "Bana Güzel ve Çirkin'i hatırlatıyorsunuz" dedim.

Metal kapıyı elimden geldiğince sessiz bir şekilde açtım. Neyse ki kapılar çok yeni olduğu için menteşeler gıcırdamıyordu. Bodrum son birkaç günde tamamlanmış olduğundan, güneş ışığı içeri gir-



miyordu. Karşı duvarın dibinde kumaş örtülü bir şey gördüm ve Eleanor olduğunu hissettim. Yaklaştığımda, kumaşın William'ın ona voodoo ayinlerinde kullanması için verdiği ipek şal olduğunu gördüm.

Sessizce yaklaşp onu arkadan yakaladım ve kolumu omuzlarına dolayarak vücudunu göğsüme mıhladım. Hemen uyanarak bana karşı koymaya çalıştı. Topuklarını dizkapaklarına gömmeye ve başını köprücük kemiğine vurmaya başladı ama dayandım.

“Bana William’a yaptıklarından sonra seni öldürmemem için tek bir geçerli neden söyle” diye tısladım, kulağına.

“Beni cehennemden işkencelerine gönderdiğinde, William bütün bunları hak etmişti.”

“Yeni bir şarkı bulsan iyi olur. Bunu daha önce defalarca dinledim. Tekrar dene.”

Kollarını kurtarabilmek için çabaladı ama sadece uzun tırnaklarıyla bacaklarını tırmalayabildi. “Pekâlâ, şuna ne dersin? Küçük kuy beyinli arkadaşını insan bedenine geri döndürebilecek tek kişinin ben olduğuma göre beni öldüremeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Voodoo cadısı bulabildiği bütün eski büyüleri inceleyebilir ama bu işe yaramayacak.”

“O halde yenişemiyoruz. Herhangi bir fikrin varsa dinliyorum.”

“Beni Avcı'dan korursan, Ginger'in vücudunu geri almasına izin veririm.”

Eleanor'un teklifi beni şaşırtmıştı. Fazla kolay görünüyordu. Onu koruyabileceğimi düşündüren neydi? Connie'nin beni öldürmesini engelleyebildiğim için üzerinde bir tür erkim olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ama Eleanor'u hemen o noktaya götürmeye hiç niyetim yoktu. Üstelik ona ihanet etmeyeceğimden nasıl emin olabiliyordu? Burada eksik bir şeyler vardı ve ne olduğunu anlayamıyordum.

“Pekâlâ” dedim. “Anlaştık. Ama tek bir şey var. Ginger bir vampir değilse ve sen onun vücudundaysan, neden *sen* hâlâ vampirsin?”

“Çünkü vücut isoradlarını kırmamalı.” dedi.

“Yani Ginger vücudunu geri aldığında bir vampir olmayacak mı?”

“Evet.”

“Senin ruhuna ne olacak?”

“En yakındaki canlının vücudunu alacağım” dedi.

Hâlâ fazla kolaydı. Çok fazla işbirliği yapıyordu. “Takası yaparken ben de orada olacağım ve Ginger’ın ruhu yerine döner dönmez senin de girdiğinden emin olacağım.”

“Kimin vücuduna?”

“Kim değil, daha çok ‘ne.’ Bir karga.”

“Bir karga mı? Hey, olabilir, hep uçmak istemişimdir zaten.”

Neyi gözden kaçırdığımı o anda anladım. Eleanor’un bu kadar rahat olmasına şaşmamak gerekirdi. “Bir dakika. Başka bir masum insanın vücudunu ele geçirmekten seni ne alıkoyabilir? Bana yalan söylemeyi de sakın aklından bile geçirme.”

Eleanor iç çekti ve mücadeleyi keserek kendini kollarıma bıraktı. “Çünkü vücut değiştirdiğim her seferinde vampir ruhum biraz daha zayıflıyor.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Konsey’in yer altı dünyasını açtırmak için Şeytan’la bir anlaşma yaptığını hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Anlaşmaya göre yer altı dünyasından serbest bırakılanlarımız istediğimiz insanın vücudunu ele geçirebilecektik ama değiştirdiğimiz her seferinde güç kaybedecektik.”

“Bazı vampirlerin pulları ve boynuzlarıyla tam olarak iblis vücutlarıyla gelmeye karar vermesinin nedeni bu muydu?”

“Bingo! Onlar bütün yumurtalarını aynı cehennem sepetine koymaya karar verenlerdi.”

“Yani hâlâ kötü bir tercih.”

“Senin ve Avcı’nın saygısızlığı” PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yani daha önce olduğun kadar güçlü bir vampir değilsin.”

“Hayır. Barda o gece Deylaud’un üzerinde büyü gücümü kullanmaya çalıştığımda ve işe yaramadığımda, zayıf olduğumu anladım. Sonra hâlâ Ginger olduğumu sanırken William’dan güç emmeye çalıştım. Geçit’in arka odasında onunla kan takası yapmayı denedim ama yutmadı.”

“William bunun için fazla kurnazdı.” Eleanor hâlâ çok mantıklı ve doğrudan davranıyordu. Bununla ilgili beni rahatsız eden bir şeyler vardı ama Ginger kendi vücudunu almak konusunda umutsuzdu; bu yüzden zarı atıp teklifini kabul etmeye karar verdim. “O halde gidelim. Takas yapman gereken biri var.”

“Dur, Jackie. Bunu yapmadan önce bir şey daha istiyorum.” Eleanor kollarımın arasında dönmeye ve bana bakmaya çalışırken, kalçalarını kasıklarına gömdü ve bacağımla eliyle ovaladı. “Bana güç vermeni istiyorum. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun.”

“Hey!” Bunu denediğimde güç desteğinin nasıl tersine işlediğini Eleanor unutmuş olmalıydı. Olivia seks yoluyla gücümü emmeye kalkıştığımda tam tersi olmuştu. O kadar zayıf düşmüştü ki çok zor toparlanmıştı. Belki de William, Eleanor’a o hikâyeyi anlatmamıştı.

“Biliyor musun, William’la birlikteyken bile senden hep hoşlanmıştım.”

“İltifatların seni bundan kurtaracağını sanıyorsan...”

“Ciddiyim. Bir kadın senden etkilenmekten nasıl kurtulabilir ki? Erkekler benim işim ve senin kadar muhteşemini hiç görmedim. O mavi gözler, gür siyah saçlar, muhteşem fizik. Boyun kaç senin, 1.90 filan mı?”

“Öyle bir şey.”

“Tanrım, göğsün granit kaya gibi.”

Kıvrınmaları hipnotik bir ritim kazanmıştı. Tutuşumu yumuşatmama neden olacak ölçüde dikkatimi dağıtmıştı. Anlık boşluğumdan yararlanarak kolunu kurtardı ve kemerimin üzerinden kotumun içine soktu. Vampir gücünü kısmen kaybetmiş olabilirdi ama hızını

kaybetmemişti. Ben daha neler olduğunu anlayamadan aletimi kavramıştı.

“Aagghhh!” dedim. “Bu adil değil. Hemen çek elini.”

“Önce sen bırak.”

İşte bir ikilem. Eğer onu tartaklarsam, Ginger’in vücuduna zarar vermiş olacaktım. Ayrıca, o keskin pençeler aile mücevherlerine saldırı mesafesindeydi. Ancak, ona istediği şeyi veremezdim; vampir gücünü biraz daha kaybetmesini sağlasa bile. Ginger’in izni olmadan Ginger’in vücuduyla seks yapmam hoş bir şey olmazdı.

Şimdi ne yapacaktım? Eleanor’un özgürlüğünden çok gücümü istediğinden emindim; bu yüzden oyuna katılmaya karar verdim.

“Demek bundan istiyorsun, ha?” dedim, kasıklarımı kalçalarına bastırarak.

İnledi. “Ah, evet. Jack... tahmin ettiğim gibi, aletin dev gibiymiş. Onu istiyorum.”

“Külotunu indir o zaman.”

Eleanor elini pantolonumun içinden çıkardıktan iki saniye sonra, ellerini arkasından şalıyla bağlamıştım. Ne diyebilirdim ki? Eski zamanlarda rodeoda dana bağlardım. Bazı şeyler bisiklete binmek gibiydi. Asla unutulmuyordu. İpek gerçekten güçlü bir kumaştır ama Eleanor’un kıvranımları da eski gücüne sahip olmadığını açıkça göstermişti. Onun gibi yavru bir dişi olsa bile, vampir gücüne tamamen sahipken ipek bağlarını kolayca koparabilirdi.

“Yürü bakalım” dedim, Eleanor peş peşe küfürler sıralarken. Tünelde açılan kapıya yönelmeden önce, başka bir vampir olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım. “Şu leş kokulu arkadaşın nerede?”

“Büyükbabamız mı?” Eleanor acı acı güldü. “İnan bana, Reedrek sorunlarının en küçüğü.”

“Ne demek istiyorsun sen?”

“O kaltak Diana ve yeni erkek arkadaşı kasabada.”

“Ulrich burada mı?” diye sordum, sızarak. Raven’in kaçırılma-

sının planını yapan kötü kan emici oydu ve yaşlı lordların kendileri kadar acımasız ve sadistti.

“Şaşırmış olamazsın. Konsey’in Avcı’yı halletmek için birini gönderceğini biliyor olmalısın.”

“Evet. Ben de bundan korkuyordum. Ama sanmıştım ki...”

“William’ın Ulrich’i öldürdüğünü ve Diana’nın da Londra’nın altındaki çöktüntüde kalmış olacağını umuyordun. Tekrar düşün. Eğer sadece Avcı’yla ilgili planları olduğunu sanıyorsan, üçüncü kez düşün.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Senin için de bazı özel planları var ama ne olduklarını bilmiyorum.” Burnunu çekti.

“Bütün bunları sen nereden biliyorsun?”

“Reedrek bana anlattı. Onlarla anlaşmaya çalıştı.”

“Anlaşma mı? Ne anlaşması?”

“Diana ve Ulrich yükselmek istiyorlar. Yaşlı lordların Konsey’inde yer alabileceklerini düşünüyorlar.”

“Yani Reedrek de bunu istiyor” dedim. “Onlar için yapmayı kabul ettiği şey ne?”

“Onlara seninle ve Avcı’yla ilgili bilgi vermek. Onlara kızın kim olduğunu, nerede oturduğunu ve birlikte çiftte ölüleri avladığını anlattı.”

Küfretmeye ve büyükbabama aklıma gelen her şeyi söylemeye başladım. Kontrolümü tekrar sağladıktan sonra sordum. “Avcı’yı nasıl öldürmeyi planlıyorlar?” Mel’in Connie’yi öldürmenin yollarını araştırdığını biliyordum. Bilgiyi Connie’yi hayatta tutabilmek için kullanmak amacıyla bir şeyler öğrendiğinde bana söylemesi için söz verdimiştim. Şimdiye kadar bir şey bulamamıştı. Yaşlı lordların elinde ne kadar bilgi vardı? Sahip oldukları kaynaklar düşünülürse, benden daha çok şey bildiklerine şüphe yoktu.

“Zayıf noktasının ne olduğu konusunda bir fikrim yok. Bir vampirle aynı şekillerde öldürülebileceğini sanıyorum. Güneş dışında. Şimdiye kadar güneş ışığından etkilenmedi.”

“Ne demek ‘şimdiye kadar?’”

Omuz silktili. “Bazı *dampir* efsaneleri, giderek daha fazla vampir özelliği kazandıkça -örneğin, dişleri uzadıkça- güneşe çıkamayacağı bir noktaya ulaşacağını söylüyor.”

Öldürdüğümüz son iblisi hatırlayarak bunu düşündüm. Daha şimdiden kandan hoşlanmaya başlamıştı; özellikle de benimkinden. Hortlak olmaya ne kadar yaklaşabilirdi? Bu soru başımı döndürmüştü ama şimdi bunun temsil ettiği şeyleri düşünmeye zamanım yoktu. “Neden bana karşı bu kadar açık davranıyorsun? Diana ve Ulrich’le sen de bir anlaşma yapabilirdin.”

Eleanor bir küfür savurdu ve bir erkek gibi yere tükürdü. “Diana’dan ne kadar nefret ettiğimi unutuyorsun. Bana ihanet etmek konusunda bir saniye bile düşünmez.”

Eleanor, Diana’yı William’ın ilgisini çalmakla suçluyordu ve şimdiki durumundan onu sorumlu tutuyordu. “Ah, evet. O konu. Eh, peki Reedrek ve anlaşması ne oldu?”

Sert bir tavırla güldü. “Elbette ki onun canına okuyacaklar. Ne ironi! William’a her fırsatta kazık atan yaşlı alçak, kendi babası Ulrich’in kendisiyle iyi niyetle anlaşmasını bekliyor.”

“Hak ettiğini bulacak. Ama sakın vücut takası konusunda sen bana ihanet etmeye kalkma.”

“Ah, bunu yapmayacağım, Jack” diye murladı. “Bir kuş olmak, Avcı’ya karşı mükemmel bir koruma sağlar. En azından Diana ve Ulrich onu öldürene kadar.” Bana dönerek manyakça bir sırıtışla baktı.

Connie’yi ve bebeğimi korumak için kendime bir kez daha söz verdim. Ve başka birinin vücudunu daha çalarsa, bunu Eleanor’a ödetmek için de.

Yaptığım son şey olsa bile, Eleanor’un o kuş bedenine girmesini sağlayacaktım. En son karga yediğimden beri uzun zaman geçmişti ama bir sonraki yemeğimden büyük zevk almazsam, bana da kimse Jack McShane demeyebilirdi.

Huey'in garajın arka tarafında takıldığı yere Eleanor'u götürdüğüümde, karga Ginger kulakları sağır eden bir şekilde gıllamaya başladı. Vücudunu geri alma fikri onu heyecanlandırmıştı ama aynı zamanda Eleanor'u cezalandırmak istediğini de görebiliyordum. Ama kendi kafasına pislemek veya kendi gözünü çıkarmak dışında pek fazla seçeneğı yoktu. En azından şimdilik.

"Seni hain kaltak!" diye ciyaktadı Ginger. "Hiç de gurur duymadığım şeyler yaparak parana para katmana yardım etmek dışında sana ne yaptım?"

"Hey! Ben bir iblisim artık, hatırladın mı?" dedi Eleanor, omuz silkerek. Sanırım bu her şeyi açıklıyordu. Ginger bir iblisten acıma bekliyorsa, yanlış ağacın dalına tünüyor demektir.

Eleanor herhangi bir numara yapmaya kalkarsa diye Otis ve Rufus'u garajın içine gönderdim. Huey'e de herhangi bir tehlikeye karşı geri durmasını söylemek üzereydim ama sonra Huey'in vücudunun sayılmayacağını, çünkü ölü olduğunu hatırladım; öyle olmasa bile Eleanor'un işine yaramazdı.

Hijyen asla Huey'in öncelikli endişelerinden biri olmamıştı ve hayattayken bile yakışıklı denebilecek biri değildi. Öldükten sonra teni grimsi bir ton almıştı ve şimdi sahip olduğu göz onu daha da çirkinleştiriyordu. Şüphe yoktu: Bu ancak bir annenin sevebileceğı bir yüzdü ve Eleanor'un bu kitap Arma -dipsil-traceley birğ değildi.

“Bu partiyi başlatmak için herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordum, Eleanor’a.

“Hayır, ama bunu yapmadan önce, seni, beni bırakmaya ikna edebileceğimi sanmıyorum” dedi. “Sana unutamayacağın bir gece yaşatabilirdim.”

“Boş ver” dedim. “Şu vücut takasını yap bakalım.”

Eleanor iç çekti ve kötü bir Meksika yemeği yemiş gibi yüzünü buruşturdu. “Ruhumu en yakındaki canlı şeye yerleştirmesi için Şeytan’a sesleniyorum” dedi. Sonra ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı ve başının hemen üzerindeki ağaca tünemiş olan karga kanatlarını çırparak biraz daha gıkladı.

Aynı anda Ginger’in vücudu yere çökerken, karga öne atılıp ayaklarımızın dibine kondu. İnsan vücudu kollarına alıp nazikçe sarsıttım. “Ginger? Orada mısın?” Kızıl saçlının gözleri aniden açıldı ve bir-iki kez kırıştı.

“Ooooh! Teşekkür ederim, Jack! Çok teşekkür ederim!”

Gerçekten o olduğunu görebiliyordum. Huey’e baktığımda başıyla onayladı. Huey küreğini alıp yerdeki kargaya vurmaya kalkıştı ama zombiler ete duydukları iştah dışında pek bir şeye sahip değillerdi. Hız ve çeviklik, en büyük eksiklerinin başında geliyordu; çok düşük bir beyin kapasitesiyle birlikte. Karga keskin çelikten uzak durmak için çabasızcıca sekti.

“Kes şunu, seni küçük hortlak ucube” dedi karga Eleanor, Huey’in bir sonraki hamlesinden kaçarken. Hemen havalandı ve zombinin başının üzerine gagalayıp bir tutam saçla birlikte uzaklaştı.

“Ah!” dedi Huey, kafa derisini ovalarken.

“Bu karganın nesi var?” diye bağırdı Eleanor. “Her yerim kaşınıyor!”

“Pireler! Umarım seni canlı canlı yerler!” diye bağırdı Ginger.

Eleanor başımızın üzerinde birkaç kez daire çizerken bize ve yarattışın başlangıcına kadar tüm soyumuza küfürler savırdı. Uzaklaşmadan önce de bana seslendi: “Bu beni son görüşün değil, McShane! Zamanı geldiğinde geri döneceğim. Avcı’ya iyi bak, duydu mu?”



“Canın cehennemle!” diye mırıldandım, karganın ay ışığında gözden kayboluşunu izlerken. Son kısımdan hiçbir şey anlamamıştım. Eleanor neden Avcı’ya iyi bakmamı istiyordu ki? Connie’den ödül patlıyor olmalıydı.

Ginger o kadar mutluydu ki ağlamaya başlamıştı. Önce bana simsıkı sarıldı, sonra Huey’in başının tepesini, Eleanor’un gagalandığı yeri öptü. “Siz harikasınız!”

Ona garaja girip üzerlerine düşeni yaptıkları için Otis ve Rufus’a da teşekkür etmesi gerektiğini söyledim. Sonra Rennie onu arabasıyla evine bırakabilirdi. Ben her zamanki gibi iblis avı için Connie’yi bulmak zorundaydım.

Önceki gece Seth’le işi bitirip bitirmediklerini de öğrenip öğrene-meyeceğimi merak ediyordum. Cevaptan korkuyordum ve evet ya da hayır olsun, ikisinden de korkmak için farklı nedenlerim vardı. İkisi de farklı şekillerde kalbimi parçalayacaktı.

Daha da önemlisi, Connie’yi Diana ve Ulrich konusunda uyarmalıydım. Diana’yla karşılaşmış ve karşılaşmadığını ve hatta Ulrich’in görünüşünü bilip bilmediğini merak ediyordum, dolayısıyla çok yardım etmem gerekecekti. Vampir olarak kokularını alabilirdi ama onları başka insanların vücutlarına girmiş çifte ölümlerle karıştırabilirdi.

*Ah, lanet olsun. Çifte ölümler!* Eleanor ve Ginger arasında olanlar, insan vücutlarını çalan vampirlerden kurtulmak konusundaki sorunu daha da içinden çıkılmaz hale getirmişti. Connie ve ben onları, canavar oldukları açıkça anlaşılan diğer vampirler gibi öldüremezdik. Bunu yaparsak, kötü ruhlar yine en yakındaki başka bir canlının bedenine girebilirdi ve bedenın asıl sahibi olan insan ruh, geri dönecek bir beden bulamazdı. Neden işler biraz daha kolaylaşmıyordu ki?

Connie’ye hemen ulaşmak zorundaydım. Mesaide olduğundan, onu cep telefonumdan aradım.

“Jones” diye cevap verdi, sert bir sesle.

“Neredesin?”

“Lazaruz Burnu Marina’sında,” dedi. “Bir saldırı oldu. Bir kadın

aqlını kaçırmış ve et bıçağıyla insanlara saldırmaya başlamış. Yaralı-lardan birinin durumu ağır.”

“İnsan vücuduna girmiş çifte ölülerden biri olabilir” dedim.

“Ben de öyle düşündüm.”

“Kadını tutukladın mı?”

“Hayır. Hâlâ serbest.”

“Oraya geliyorum. Onu yakalarsan ve vampir kokusu alırsan, sa-kın öldürme.”

“Neden öldürmeyecekmişim?” Connie’nin sesine dönen vahşiliği duyabiliyordum. Ortalıkta vampir olmadığında başka polislerin ya-nında normalmiş gibi davranabiliyordu ama sadece benimle konuş-mak bile içindeki canavarı harekete geçiriyordu. Zihninde dolaşan katil düşüncelerini hattın öbür ucundan bile algılayabiliyordum.

“Çünkü masum birini öldürebilirsin, nedeni bu. Durum karma-şık. Elinden gelen en kısa sürede oraya geliyorum. Sana her şeyi açıklayacağım.”

Telefonu kapatırken homurdandığını duyabiliyordum. Ara-bam William’in malikânesindeydi, bu yüzden çekiciye yöneldim. Corvette’im kadar hızlı değildi ama onunla yetinmek zorunda ka-lacaktım.

Arabaya binmek için döndüğümde, arkamda son derece ağır bir İngiliz aksanıyla konuşan, son derece dişi bir ses duydum. “Ah, ah, demek acelen var.”

“Olivia!” Olduğum yerde döndüm ve uzun boylu, ince yapılı sa-rışın kollarına atıldı.

“Jack! Bulabildiğim ilk fırsatta geldim. Zavallı, zavallı sevgilim.”

Onu hafifçe iterek alıcı gözle baktım. “Tam üzgün gözlere göre bir manzaranın.” Olivia, Avrupalı iyi vampirlerin lideriydi ve yaşlı lord-lara karşı savaşımızda benimle ve William’la birlikte çalışmıştı. Kim bilir ne kadar süredir yer altına gömülmüş olan ama Konsey’e karşı yakın zamanda yeniden başlayan savaşın nedeni Olivia’nın sevgili babası Algernon’un ölümündü. Olivia ya benim zamanaşıl anlar

olmuştu ama William'ı en az benim kadar sevdiğini biliyordum; dolayısıyla aileden biri gibiydi.

"William'la ilgili kalbimin ne kadar kırık olduğunu sana anlatabilirim." İri gri gözleriyle bana içli içli baktı. Küt kesilmiş sarı saçları ay ışığında hâle gibi parlıyordu. Ama ne kadar tatlı görünse de, bir melek değildi.

"Geldiğin için teşekkür ederim ama bunu yapmamalıydın. Hepimizin Avcı'dan dolayı tehlikedeyiz. Ne düşünüyordun?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"William'ı öldürdü!" dedim, duyduklarına inanamayarak.

"Yaralıydı." Olivia burnunu çekti.

"Böyle bir şeyi..."

"Sakin ol, Jack. Ona meydan okumayı filan düşünmüyorum. Onun yoluna çıkmamaya dikkat edeceğim."

"Onu neden öldüremeyeceğini anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Bak, gidip şimdi onunla konuşmam gerek. İstersen sen de gelebilirsin. İkinizi tanıştırap Connie'yi seni rahat bırakması için ikna etmeden önce karanlık bir sokakta karşılaşmanızı istemiyorum; en azından şimdilik."

"Şimdilik?"

"Bin. Yolda açıklarım."

Marinaya giderken Olivia'ya çifte ölü vampirlerle savaşımızı ve Connie'yle yaptığım tedirgin anlaşmayı anlattım. Ayrıca, Eleanor'la karşılaşmamdan ve Diana, Ulrich, Reedrek ve Konsey hakkında anlattıklarından da söz ettim.

"Bunların hiçbirisi beni şaşırtmadı" dedi, zarif kaşlarını çatarak. "Ama Diana ve Ulrich'in senin için yaptığı planlar beni endişelendiriyor."

"Evet. Beni de. Herhangi bir fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz. Ama bana kalırsa, sana Konsey'i etkileyeceğini dü-

şündükleri bir kötülük yaptırmak için dünyaları önüne sereceklerdir. Sen uzlaşmadığında da yaşlı lordlara kurban olarak seni öldürmeye çalışacaklardır.”

Reedrek’in William’ı kendi tarafına çekebilmek için ona nasıl iş-kence ettiğini düşündüm. Ulrich her açıdan Reedrek’ten çok daha sadistti. Ölmemi isteyebilirlerdi ama önce benimle bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaklardı. “Beni çabuk öldürmezler” diye mırıldandım.

“Bu konuda söz hakkım olursa, seni hiç öldüremezler. Buraya sana yardıma geldiğime sevinmedin mi?”

Koltukta uzanıp elini tuttum. “Bunun için gerçekten minnettarım ama benim yüzümden kendini tehlikeye atmanı istemiyorum.”

“Kuzenler ne içindir?” dedi ve baş döndürücü bir şekilde gülümsedi. Hem onun babası hem de benimki Reedrek tarafından dönüştürülmüştü ve onun babası da Ulrich’di.

“Kuzenlerden söz etmişken, yakın zamanda Will’den hiç haber alabildin mi?”

Will, William ve Diana’nın oğluydu. O ve Diana, uzun zaman önce Reedrek’in yavrularından biri tarafından vampire dönüştürülmüştü. O küçük orospu çocuğundan nefret ediyordum ama William, oğlunun artık karanlık taraftan ayrıldığı konusunda ısrarcı davranmıştı. Buna ancak onu gördüğümde inanabilirdim.

“Ne yazık ki ondan hiç haber alamadım. Onunla yardımcım Donovan arasında bir kan davası vardı. Sanırım Will, Donovan’ın sakınlaşması için uzaklaştı.”

“O halde Will, William’ın öldüğünü bilmiyor demektir. Ya da onu kimin öldürdüğünü.”

Olivia yüzünü buruşturdu. “Hayır. Öğreneceği zamandan korkuyorum. Çok üzücü! Will yüzlerce yıl sonra gerçek babasını daha yeni bulmuştu. Baba-oğul olarak ilişkilerini yeniden oluşturuyorlardı. Görmeliydin, Jack. Will, William’ın ilgisiyle değişiyordu. William yanımdan ayrıldığında, Will gerçekten bizden biri olmuştu. Will babasının öldüğünü öğrendiğinde kalbi kırılacak. Zavallı.”

“Zavallı mı?” Küfretmemek için dişlerimi sıktım. “O canavarın, dostum Sullivan’ın gırtlığını nasıl pırçaladığını görseydin, onun için bu kadar üzülmezdin.”

“O değişmeden önceydi, Jack. Artık farklı bir vampir, farklı bir adam oldu, inan bana. Değişimi kendi gözlerimle gördüm.”

“Saçmalık!”

“O yangında klan üyelerimi kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atışını görseydin. Her tarafı yanıklar içinde kalmıştı.”

“Ve birkaç gün içinde de tamamen iyileşmiştir. Ne olmuş?”

“William’ın Renee’yi kurtarmasında da önemli rol oynadığını unutma.”

“Evet. Başlangıçta kaçınılmasını sağladıktan sonra” dedim. “Bütün o yıllar boyunca kendisine yaptığı işkencelerin intikamını almaktan başka bir nedenle seninle ve William’la işbirliği yaptığını düşünüyorsan, yanılıyorsun.”

Olivia öfkelenerek pöfledi. “İtiraf et, Jack. Will’le ilgili tarafsız olmuyorsun, çünkü William’la ilişkisini kıskanıyordun.”

“Onun nesini kıskanayım be?” diye yalan söyledim. “William için o kızıl kafalı sersemenden daha fazla oğul gibiydim.”

Tamam, itiraf et: Will geldiğinde, William’la kötü durumdaydım. William’ın gerçek oğluna nasıl yaklaştığını gördüğümde, ciddi şekilde içerlemiştim.

Olivia iç çekti. “Onunla ilgili asla tarafsız olmayacaksın.”

Will konusu fazla hassas olduğundan, değiştirmeye karar verdim. “Alger öldükten sonra topladığınız bütün o antika belgelerden neler öğrenebildiniz?”

“Daha sadece yüzeyi yarabildik” dedi Olivia, pencereden dışarı bakarken. “Şimdi hepsi büyük zahmetlerle kataloglanıp tercüme ediliyor. Ama korkarım yavaş ilerliyor.”

Algernon’ın başlangıçta hovardalıkla geçen günleri, zaman içinde yerini araştırmacılığa bırakmıştı. Vampirlerin tarihi ve soyağaçlarıyla ilgili bulabildiği her türlü bilgiyi toplamıştı ama ölümüne

kadar yavrusu bunu büyük ölçüde bilmiyordu. Olivia araştırmayı devralmış ve dişi kan emicilerle ilgili kendi yaptığı araştırmayı da eklemişti.

“Araştırmaların, Avcı’yla ilgili bir bulgu getirdi mi?”

“Bilmediğin bir şey olmadığını söyleyebilirim.”

Ona dikkatle baktım. “Benden gizlemezdin, değil mi?”

İç çekti. “İkimizin de babalarının anısı adına yemin ederim ki senden bir şey gizlemiyorum.”

“Gizleme.”

Olivia düşünceli gözlerle bana baktı. “Melaphia hâlâ Connie’nin nasıl öldürülebileceğini öğrenemedi, değil mi?”

“Hayır, ama başlangıç olarak Eleanor onun vampirlerle aynı şekillerde öldürülebileceğini söyledi.”

“Kalbe saplanan kazık, ateş, kafasının kesilmesi” diye saydı Olivia. “Sanırım bu mantıklı.”

“Eleanor aynı zamanda bir gün Connie’nin güneşe çıkamayacağına da söyledi. Bu da doğru mu?”

“Bunu *dampir* efsanelerinde görmüştüm, evet.”

İç çektim. Connie zaman içinde bizim gibi olacaksa, bunu duymak istediğimden emin değildim. “Ama hem Melaphia hem de Eleanor, Connie’nin kendisine karşı kullanılabilecek özel bir zayıflığı olduğuna inanıyor. Umarım yaşlı lordlar da bunu anlamamıştır. Sence kendileri de kayıtlar tutuyor mudur? Kehanetler gibi?”

“Tutmasalar çok şaşardım. Diana ve Ulrich’in bizim bilmediğimiz neleri bildiğini kestirmek güç” dedi Olivia, ciddi bir tavırla. “Senin ne için endişelendiğini biliyorum, Jack. Ben veya adamlarımdan biri belgelerde Avcı’yla ya da çocuğunla ilgili bir şey bulur bulmaz seni hemen bilgilendireceğime söz veriyorum.”

“Teşekkürler” dedim ve yine elini hafifçe sıktım. Olivia, Lalee’nin bize görüldüğünü ve antik metinlerine dayanarak Connie ve bebeğimle ilgili önemli bir şey ima ettiğini biliyordu.

“Konsey’den aldığımız en son bilgi, casuslarımızdan biri aracılığıyla geldi” dedi.

“Konsey’de casusluk yapan vampirleriniz mi var?”

“Evet.”

“Tehlikeli görünüyor. Yaşlı lordlar tarafından casusluk yaparken yakalanan birinin özel türde bir cehennemle karşılaşacağından eminim.”

“Gerçekten tehlikeli ama paha biçilmez. Casus, yaşlı lordların element güçlerini kullanmak için birlikte çalıştığını öğrenen kişiydi. Deprem olana kadar bunun ne anlama geldiğini anlayamamış olmanız kötü.”

“Sence bundan sonra bize başka bir güçle mi saldıracaklar?”

“Mümkün ama tahmin etmek zor. Yani, hava mı, ateş mi, su mu, ruh mu kullanacaklar? Dahası, bunu nasıl yapacaklar?”

“Haklısın. Sanırım yapabileceğimiz sadece her türlü şeye hazırlıklı olmak.”

“Korkarım hepsi bu kadar” dedi Olivia, elimi sıkarak karşılık verirken. “En azından bu işte birlikteyiz.”

“Dinle, bu bana bir şeyi hatırlattı. Çifte ölülerin geri kalanlarıyla ilgili bize yardım edeceğine söz verirken, bu Connie’yle mantıklı şekilde konuşmama yardımcı olur.”

“Her şekilde. Elimden geldiğince kalıp yardım edeceğim.” Olivia uzunca bir an bana baktı. “Onu gerçekten seviyorsun, değil mi, Jack?”

İç çektim. “Gerçekten seviyorum.”

“Zavallı kuzenim.” Bacaklarını yukarı çekip yanıma sokuldu ve boynuma bir öpücük kondurarak sırtımı ürpertti. “Cinsel açıdan biraz daha... uyumlu olsaydık... neler olabileceğini hiç merak ettin mi? Hmm?”

“Bir-iki kez” diye itiraf ettim. “İşler kesinlikle çok daha basit olabilirdi.” Şimdi beni büyülü kılıcıyla ikiye bölmek için fırsat kollayan bir Maya tanrıçasını hamile bırakmaktan çok daha basit olurdu.

“Biliyor musun, garaja gelmeden önce seni bulmak için William’ın malikânesine gittim. Oradayken Melaphia’yla biraz sohbet ettik. Artık Connie’den ayrıldığına göre, Mel beni ölümün eşiğine getirmeden birlikte olabilmemizi sağlayabileceğini düşünüyor.”

Bu beni hiç şaşırtmamıştı. Melaphia, Connie’yle beni birbirimizden ayrı tutmak için her şeyi yapardı. Onu suçladığımı da söyleyemezdim. “Bilmiyorum, Olivia...”

“Başka birine âşık olduğunu biliyorum ama Avcı hepimiz, özellikle de senin için bir zehir. Ve sana onu unutturabileceğime inanıyorum, sevgilim. Arada bir olsa bile.”

Olivia dilini boynumda doluşturırken aniden kotumun ne kadar dar olduğunu fark ettim. Seviştığımız ilk ve tek seferi düşündüm. Bir hayli yoğundu. “Bak ne diyeceğim... bunu düşüneceğim.”

“Aferin sana.”

Olivia’nın elleri üzerinde dolaşmaya başladığında neredeyse yoldan çıkıp bataklığa dalıyordum. Bu gece ateşli dışı vampirleri kendime çekme gecemdi anlaşılan. “Şimdi olmaz, bebeğim. Yapacak işimiz var” dedim.

Marinaya ulaştığımızda polisler ve suç mahalli uzmanları hâlâ olay yerinde dolaşıyordu. Olivia’yla birlikte arabadan inerken, Connie bize yaklaştı. Olivia’dan yayılan vampir kokusunu algıladığı anda Avcı’nın gözleri karardı ve burun delikleri iri iri açıldı.

Daha önce ava çıktığımızda bunu defalarca görmüş olsam da, Connie’nin katil dürtülerinin bu kadar çabuk devreye girmesi beni hâlâ şaşırtıyordu. Neredeyse bir anda Olivia’nın önünde dikilmişti ama vampir bir adım bile gerilemedi.

“Jack, bana atıştırarak bir şeyler getirmiş olman ne nazik bir davranış” dedi Connie.

“Ben de biraz açım. Belki ben bir *dampirin* tadına bakarım.” Olivia dişlerini göstererek sırıttı.

İki güzelin arasına girdim; biri ay ışığı kadar ince ve açık tenli, diğeri esmer ve dolgun vücutlu bir Latin güzeli.



“Hanımlar, hanımlar. Burada hepimizin aynı tarafta olduğumuzu unutmayalım.”

“Demek bu da senin sözde *iyi* vampirlerinden biri” dedi Connie, alaycı bir tavırla.

“Ah, iyi olduğum kesin” dedi Olivia.

“Hepiniz bana aynı kokuyorsunuz. Ölü eti gibi.” Connie dişlerini gösterdi ve vücudu saldırmaya hazırlanmış gibi gerildi.

Omzunu tutup sıktım. “Buradaki polis arkadaşlarına bak” dedim. Olabildiğince yatıştırıcı davranmaya çalışıyordum ama midem altüst olmuştu. “Genç bir kadının bağırsaklarını deştığını gördüklerinde sana aynı gözle bakarlar mı bir daha?”

“Keşke denese” diye mırıldandı Olivia.

Connie polis memurlarına ve uzmanlara baktı; birçoğu ona doğru bakıyor, kavganın nedenini merak ediyordu. Yüz ifadesini toparladı, elimi omzundan silkeledi ve bir adım geriledi.

“Şimdi baştan başlayalım” dedim. “Connie, bu Olivia. Olivia, bu da Connie. Bir süre önce William’ın partisinde karşılaşmıştınız.”

“Evet, hatırlıyorum” diye hırladı Connie.

“Seni tekrar gördüğüme çok sevindim” dedi Olivia, alaycı bir tavırla. En kültürlü aksanıyla konuşmaya dikkat ediyordu.

“Bir ateşkes öneriyorum” dedim. “Olivia’ya kefil olabilirim. Barışçıldır ve insan öldürmez. Onun çifte ölüleri bulmanıza yardım etmesine ve senin de onu öldürmemene ne dersin?”

Olivia gözlerini kıstı.

“Pekâlâ” diye düzelttim. “Sen de onu öldürmeye kalkışmayacaksın.”

“Bunu neden kabul edeyim ki?” dedi Connie. “*Sana* bile ihtiyacım olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

Hepsinin hâlâ ıştırma mesafesinin dışında olduğundan emin olmak için polis memurlarına baktım ve Connie’ye tanık olduğum vücut takasını ve bunun iblis avımızda taşıyabileceği anlamı anlattım. Connie haberi iyi karşılamamıştı.

"Pekâlâ, şunu netleştirelim. Bildiğimiz kadarıyla iblis gibi görünen bütün iblisleri öldürdüğümüzü ve geride insan kılığında dolaşan iblisler kaldığını biliyorum."

"Evet. Doğru."

"Ve şimdi sen bana bu insan kılığındaki iblislerin hâlâ vampir gibi koktuğunu ve davrandığını ama insan ruhlar kendi bedenlerinin dışında oldukları için onları öldüremeyeceğimizi söylüyorsun."

"Öyle de denebilir."

Connie neredeyse benim bile yüzümü kızartan küfürler sıraladı. "Bunu nasıl düzelteceğiz?"

"Vampirleri Eleanor'un yaptığı gibi insan vücutlarından vazgeçirebilirsek bile, insan ruhların geçtiği insan -veya hayvan- bedenlerini nasıl bulacağız?" diye sordu Olivia.

"Ve o ikinci bedenlerdeki insan ruhlara ne oldu?"

"Ve üçüncü... ve dördüncü" dedim, ürpererek.

"Bir dakika" dedi Connie, gözleri iri iri açılırken.

"Ne?" diye sorduk Olivia'yla aynı anda.

"Polis merkezine hastanede bir tür kitlesel bir psikoz vakası haberi geldi. Adına disosiyatif bozukluk diyorlar" dedi Connie.

"O da ne?" diye sordum.

"Kişisel çöküntü algısı olduğunu söylediler. Depremi yarattığı stresten kaynaklandığını düşünüyorlar" diye açıkladı Connie.

"Eğer bu düşündüğümüz şekilde oluyorsa, insan nüfusu arasında katlanan şekilde artıyor olmalı" dedi Olivia.

"Yani hangi ruhu hangi vücuda uyduracağımızı bulsak bile, durdurabileceğimizden daha hızlı yayılıyor" dedi Connie, bir birimize, bir diğerimize bakarak.

Birden anladım. "Ah, Tanrım!" dedim.

"Ne?" diye sordu Connie.

"Saint Patrick's Günü!"

"Ne olmuş ki?" diye sordu Olivia.

“Anlamıyor musun?” dedim. “Ülkenin her yerinden insanlar kutlunalar için buraya geliyor. Buradayken ruhları vücutlarından atılıyor ve evlerine deli gömleği içinde dönerlerse...”

Düşüncemi Connie tamamladı. “Bu vücut çalma işi, kimse kendi bedeninde kalmayana kadar bütün ülkeye yayılır.” Bir eliyle siyah saçlarını sıvazlarken yine küfürler savurdu. Gözle görülür bir çabayla kendini toparladıktan sonra sordu. “Bunu nasıl halledeceğimiz konusunda fikri olan var mı?”

“Mel’le konuşurum” dedim. “Belki bir şey bulur.”

“Benim birilerini aramam gerek” dedi Olivia.

“Kimi?” diye sordu Connie, şüpheli bir tavırla.

“Ülkemdeki çok akıllı bazı kadınları” dedi Olivia, çantasını almak için kamyonete uzanırken. “Burada sinyal nasıl?”

“Güçlü olmalı” dedim.

Olivia cep telefonundan bir numara tuşladı ve Connie’yle benden biraz uzaklaştı.

“Bak” dedim, Avcı’ya dönerek, “sana söylemem gereken bir şey daha var.”

“Kendine sakla, McShane. Bu gecelik kötü haber kontenjanını doldurdun.” Connie bir elini salladı ve uzaklaşmak için döndü.

“Dur! Bunu dinlemen gerek.” Onu kolundan yakaladım ve Connie durdu. Bir an kolundaki elime baktı ve sonra sıcak kurşunu bile bir anda dondurabilecek bakışlarını yüzüme dikti.

Bana yine çekilip gitmemi söylemesine fırsat vermeden, ona tanıdığım en iğrenç iki vampirin kendisini hedef aldığını açıkladım. Konuşmamı bitirdiğinde, Connie’nin yeterince korkmadığını söyleyebilirdim. Aslında hiç korkmamıştı. Halk için çok endişeli olmasına rağmen, kendi güvenliği için hiç endişelenmiyordu. Bu beni her şeyden daha çok korkutmuştu.

“Az önce söylediklerimi duydun mu?”

“Evet, evet. Bir çift iğrenç kan emici beni ısırmaya çalışacak.”

“Bak, senin Avcı olduğunu, adını ve yaşadığın yeri biliyorlar.”

“Her neyse.”

“Seni öldüren vampir için nasıl bir ödül olacağın konusunda bir fikrin var mı? Seni ortadan kaldıran, vampirlerin kralı olarak görülecektir!” Öfkeli gözlerle ona baktım. Bakışlarındaki kötülük ışığı öylesine belirgindi ki onunla ilgili de vücutları iblisler tarafından çalınan insanlarla ilgili olduğu gibi düşünüyordum. Bu; Connie’yi ele geçiren Avcı hiçbir şeyden korkmuyordu. Hiçbir korkusu olmayan birini, bir şeyi nasıl koruyabilirdiniz ki?

“Anhyorum” dedi, sonunda. “Ama sen söyleme; gerisini ben tahmin edeyim. Bir programı olmadan iyi vampirleri kötülerden ayıramayan kötü bir avcı; ya da *sen* olmadan. Değil mi? Ama kişilik yargısı konusunda *sana* güvenmek için de herhangi bir nedenim yok.” Connie, telefonda biriyle Galce konuşan Olivia’ya bir bakış attı. “Onu al, örneğin. Kız arkadaşın mı?”

*Benim kız arkadaşım sensin*, dememek için kendimi çok zor tuttum. Sonra kendimi toparladım. “Evet” dedim, sonunda. “Öyle de denebilir. *Senin* aşk hayatın nasıl? Seth’le yine birlikte misiniz?”

“Öyle de denebilir” dedi, alaycı bir tavırla. “Ama bu seni ilgilendirmez, vampir. Özellikle de beni öldürmeye çalışmandan sonra.”

Burada haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

“Ve ben seni öldüreceğim” dedi Connie, inançlı bir tavırla. “Bu çiftte ölü meselesi çözümlenir çözümlenmez, ateşkes bitecek. William’ı öldürdüğüm gibi seni de öldüreceğim. Hayır, dur. Onu çok çabuk öldürdüm. Seni, beni öldürmeye çalıştığın gibi öldüreceğim.”

Bana o kadar yaklaştı ki göğüs uçları göğüslerime değdi. Nefretle parlayan bakışlarını gözlerime dikti. “Dişlerimi boynuna gömeceğim ve içinde bir damla bile kalmayana kadar kanını emeceğim.” Sonra döndü ve benden uzaklaşmaya, olay yerine doğru yürümeye başladı.

Kendimi boş bir kabuk gibi hissederek su kıyısına doğru yürüdüm ve cam gibi yüzeyine baktım. Ay ışığı parlaktı ama elbette ki ne yere gölgem ne de suya yansımam vuruyordu. Sanki orada değilmişim gibiydi. Öyle olsa ne güzel olurdu.

Olivia'nın cep telefonunu kapadığını duydum ve yanıma döndüğünü gördüm. "Ciddi olduğundan eminim" dedi.

"Ah, evet" dedim. "Ciddi."

"Ve senin gözlerindeki acıya bakarak, neredeyse bunu yapmasına izin vereceğini söyleyebilirim" dedi.

Bir şey söylemedim. Sadece deniz otlarının suyla birleştiği yerden küçük bir taş aldım.

Olivia benimle birlikte su kıyısına yürüdü. "Bana bir şey için söz ver, aşkım. Bana zamanı geldiğinde hayatta kalmak için elinden geldiğince savaşacağına söz ver."

"Ben hayatta *değilim* ki."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sana bunun için söz veremem" dedim ve taşı suya fırlattım. Yayılan su dalgacıkları bana gerçekten orada olduğumu gösterdi.

En azından şimdilik.

William'ın evine geri dönerken, Olivia eski büyü denen şeylerle uğraşan bazı İrlandalı arkadaşlarıyla konuştuğunu söyledi. William, Olivia'nın bir vampir olmasının yanı sıra bir tür cadı olduğunu da ima etmişti. Arkadaşlarıyla birlikte şu vücut değiştirme sorunu üzerine sihirli değneklerini salladıkları ve çözdükleri sürece ne tür cadılar olduklarını umursamıyordum.

"Eh, ne düşünüyorlar?" diye sordum, çekiciyi William'ın araba yoluna sokarken.

"Sorunu inceleyeceklerini ve bana geri döneceklerini söylediler. Onlar bunu yaparken, Melaphia ve ben de kafa kafaya vereceğiz. Voodoo âleminde yardımcı olabilecek bir şeyler bilebilir."

Neredeyse güneş doğmak üzere olduğundan, Melaphia her zamanki gibi mutfakta kahve içiyor ve kahvaltı için mis gibi kokan yulaf unlu çörekler pişiriyordu. Henüz Renee'nin uyanma vaktinin gelmemesine sevinmiştim. Annesine vermem gereken sıkıntılı haberi duymasını istemiyordum. Son zamanlarda dokuz yaşında bir çocuğun kaldırabileceğinden çok daha fazla kötülükle başa çıkması gerekmişti.

Durumu Melaphia'ya açıklamakta hiç gecikmedim. Yüzünü elleri-ne gömerek ve inleyerek karşılık verdi. Onu suçlayamazdım.

"Sen ne düşünüyorsun, Mel?" diye sordu Olivia. "Yapabileceğin bir şey var mı? Tanrılara söylenecek ilahiler? Büyüler? Kelt büyüğü

gelenegiyle uğraşan birileriyle bağlantı kurdum ve üzerinde çalışıyorlar ama bu arada düşündüm ki belki sen...”

“Bu kadarı çok fazla!” diye bağırdı Melaphia, yumruklarını masaya indirirken.

Elimi koluna koydum. “Senden çok fazla şey istediğimizi biliyorum ama...”

“Hayır! Beni duydun mu? Tekrar yapamam. Dünyayı kurtaramam. Son denediğimde olanlara bir bak! Zamanlamamda birkaç saniye geciktığım için William öldü ve bir daha geri dönmeyecek!”

Olivia ona doğru eğilerek nazikçe konuştu. “Sevgili kızım, sen elinden geleni yaptın. William’a olanlar senin hatan değildi. Cehenneme açılan kapıyı elinden geldiğince çabuk kapadığın şüphesiz. Yoksa Savannah şu anda iblislerle dolu olurdu.”

“Savannah zaten iblislerle dolacak! Benden bunu yapmamı isteyeceksiniz. Çok fazla!” Melaphia kollarını masanın üzerinde birleştirdi, başını eğdi ve hıçkırıklara boğuldu.

Melaphia’nın eğilmiş başının üzerinden çaresizce Olivia’ya baktım. “Liv, sen yatağa git. Ben de birazdan gelirim.”

Mel’in omzuna hafifçe vururken Olivia başıyla onayladı ve alt kata yöneldi. Ben Melaphia’nın yanına oturdum ve o ağlarken buklelerini okşadım. Elbette ki haklıydı. William ve ben birden fazla kez tüm dünyanın ağırlığını omuzlarına yüklemiştik. Şeytani güçlere karşı savaşırken onun omuzlarına yüklediğimiz baskı herkesi ezerdi. Ama Renee’nin kaçırılması, Melaphia’yı deliliğin eşğine getirmişti ve sinir sistemi tam olarak toparlanamamıştı. Şimdi ihtiyacı olan en son şey, dünyadaki muhtemelen bütün insanların ruhlarının sorumluluğunu üstlenmekti.

Ağlamayı bırakıp arkasına yaslandı ve hoşlanmayacağımı tahmin ettiğim bir şey söylemek için gücünü topladı. “Dex dün tekrar geldi.”

Lanet olsun. Onu tamamen unutmuştum. “Neler oldu? Seni yine mi tehdit etti?”

“Hayır, etmedi. Aslında güzel bir şekilde konuştuk.” Melaphia burnunu çekti ve zarif bir şekilde burnunu bir kâğıt mendile sümkürdü. “İrlanda’da bir profesörlük almış ve Renee’yle benim onunla oraya gidip gerçek bir aile yaşamını denememizi istiyor.”

“Gerçek bir aile” diye tekrarladım. Melaphia’nın sözlerinin altında kesin bir gerçek vardı. Kızının ve daha önce kendisinin içinde büyüdüğü aile iki vampir ve iki biçim değiştiren, mistik, antik Mısır köpeklerinden oluşuyordu. Buna pek de aile denemezdi.

“Önce Renee’yi almak istedi, şimdi ikinizi de almak istiyor” diye mırıldandım.

Melaphia aniden sandalyesini geri iterek ayağa fırladı. “Beni almak mı? Ben sana ait değilim, Jack!”

“Ah, Mel, biliyorum. Ben sadece...”

“Sen sadece eski sömürge günlerinde kadın atalarımın yaptığı gibi benim de sana hizmet etmenin kaderim olduğunu düşünüyorsun. Ve Renee’nin de kendi zamanı geldiğinde sana hizmet etmekten başka seçeneği olmadığını.”

“Her zaman için, istediğin takdirde gitmeye hakkın olduğunu biliyorsun. William ve ben seni kendi isteğinin dışında asla burada tutmazdık. İstedığın her şeyi yapabiliirdin. Her yere gidebiliirdin. Dünyayı dolaşmaya kalksan William parasını karşılar, istediğin alanda eğitimini ilerletmene destek olurdu.”

Hayal kırıklığıyla bir kez daha hıçkırıldı ve ayakta durabilmek için mutfak dolabına tutundu. “O kadar basit olmadığını anlamıyor musun? Benim için bütün o söylediklerini yapardı, evet. Ama beni *burada* istiyordu. Kalmamı bekliyordu. Sürekli atalarımın geleneğinden, ne kadar antik ve güçlü olduğundan söz ederdi.

“Anlamıyor musun, Jack? Gidemezdim. Beni buraya bağlayan şeyler hâlâ burada.” Kalbini işaret etti. “Ama aynı zamanda beni kapana kısıtıyor. *William* yüzünden.”

Yavaşça ayağa kalktım ve perdelerin eve geleceğim için çekili olduğu pencerelere doğru yürüdüm; her seferinde güneşi kıl payı ıskardım. Melaphia’nın William ve benim için yapmayı bildiği, bizim



üzerinde düşünmemizi bile gerektirmeyen sayısız küçük şeyden sadece biri. Yardımlarını hep doğal karşılamıştık. Ama Melaphia'nın *William yüzünden* şeklindeki sözleri zihnimde çınlamıştı ve ağır bir mezartası gibi yüreğime oturmuştu.

"Ve William olmadığına göre" dedim. "burada Renee veya senin için bir şey kalmadı."

Melaphia yine hıçkırdı ve bana doğru koştu. Kollarını boynuma dolayarak konuştu. "Öyle deme, Jack. Seni de sevdiğimi biliyorsun. Hep sevdim ve hep seveceğim. Ama buna daha fazla dayanamıyorum. Burada şafağa kadar oturup zamanında geri dönüp döneceğini merak etmek ve hatta eve gelip gelmeyeceğini bilmemek... William'ın da seninle birlikte eve dönmeyeceğini bilmeye dayanamıyorum."

"Fazla bir şey istemiyorum. Sadece normal bir hayat ve gerçek bir aile. Buna daha önce hiç sahip olmadım; küçük bir kız çocuğuyken bile. Ama çok geç olmadan, artık istiyorum. Sadece kendim için değil, Renee için de. Bunu hak etmiyor muyuz?"

"Elbette hak ediyorsunuz" diye mırıldandım. "Hayattaki her türlü güzel şeyi hak ediyorsunuz." Onu göğsüme bastırdım ve başını çenemin altına sıkıştırdım. Küçük bir kızken yaptığım gibi saçlarını hafifçe okşadım ve acılarını yatıştırdım. Onu nasıl da seviyordum.

Onu nasıl da özleyecektim.

Konuşmak için ağzımı açtım ama o kadar dolmuştum ki boğazımı temizleyip baştan başlamam gerekti. "Şu sözünü ettiğin görünmez bağlar var ya. Kalbini saranlar?"

"Ever" dedi Mel, yüzünü göğsüme gömmüş halde, boğuk bir sesle.

"Onları bağ olarak düşünme" dedim.

"Hmm? Ne demek istiyorsun?"

"Onları bungee halatları gibi düşün."

Melaphia başını kaldırıp bana baktı. Gülmeye başlarken gerginliğinin vücudundan akıp gittiğini hissettim. "Ne demek istiyorsun, sersem?"

“Onlar benim kalbimi seninkine bağlayan bungee halarları. Hayatını istediğin her yerde yaşamana izin verecek kadar esnekler. Ama aynı zamanda, bana ihtiyacın olduğunda o halatları çekersen hemen yanına gelirim. Evi özlersen, onlar daima seni ve Renee’yi bana geri getirebilir.”

“Teşekkür ederim” dedi Melaphia, yanağını tekrar göğsüme bastırırken. “Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

Onu hafifçe itip yanaklarındaki yaşları parmak uçlarımla kuruldım. “Sen ve Renee, yaşlı lordların bölgesinin göbeğinde olacaksınız. Gizlenmek için her türlü büyünü kullanman gerekecek.”

“Bunu daha önce düşündüm ve ihtiyacım olan her şey var.”

“Otis’in o bölgede peri dostları var. Onlarla konuşmasını sağlayacağım. Sizi koruyabilirler. Olivia’nın Bonaventure ağı da sana ve Renee’ye göz kulak olur.”

“Bütün bu yardımla gayet güvende oluruz” dedi Melaphia.

“Tamam o zaman. Karar verildi. Sen ve Dex planlarınızı yapın. Günbatımında bana söylersin.”

Melaphia başıyla onaylayarak sırttı. “Tamam.”

“Ah, bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Üstün koku alma duyum, bana kahvaltının yanmak üzere olduğunu söylüyor.”

“Çörekler!”

Mel ocağa koşmak için döndüğünde, ben de mutfağın açık kapısından mahzenin merdivenine süzüldüm, kapıyı kapadım ve içeriden kilitledim. Aşağı doğru birkaç basamak indikten sonra olduğum yere çöktüm. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı ellerime bıraktım. William ve Connie’yi düşündüğüm zamanlarda olduğu gibi içimi karanlık ve derin bir boşluk, bir kayıp duygusu kaplamıştı. Benim için değerli olan her şeyi kaybediyordum.

William benim kayam, Connie kalbim, Melaphia da ruhumdu. Ruh olmayana bir yarınk için ruh yerine geçiyordu. Karanlığı ay-

dınlatan bir iyilik ışığı. Yakında o ışık gidecekti ve gölgelerin arasında diğer canavarlarla birlikte kalacaktım; ne tarafa döneceğimi bile bilmeden. Hissettiğim acı beni ortadan ikiye bölüyordu.

Gerçekten ama gerçekten ihtiyaç duyduğunda neden bir vampir avcısı bulunmazdı ki?

Omzumda bir el hissettim. “Kapı açıktı” diye fısıldadı Olivia. “Konuştuklarınızı duydum.”

Oturduğum basamağın altındakine çöktü ve bana sarıldı. “Çok üzgünüm, Jackie” dedi.

“Onlarsız ne yapacağım? Hepsi gitti.”

“Her zaman yaptığın gibi devam edeceksin.”

“Bunu tek başıma nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Alger’ı kaybettiğimde benim yaptığımı yapabilirsin. Güvenebi-leceğin kan emicilerden oluşan yeni bir aile kurabilirsin. William’ın bağlantısını sürdürdüğü birçok barışsever vampir vardı. Onlara katılabilirsin.”

“Yabancılarla birlikte olmak istemiyorum. Kendi ailemi geri istiyorum.”

“Biliyorum. Ah, bak, tatlım. Senin zihnindeki sıkıntıları nasıl ortadan kaldıracağımı biliyorum. En azından bir süre. Şunu gördün mü?” Melaphia’nın el yazısıyla yazılmış formüle benzer bir şeyin bulunduğu bir kâğıt gösterdi.

“Nedir bu? Yemek tarifi filan mı?”

“Öyle de denebilir. Melaphia bizim... güvenli seks yapabilmemiz için bir şeyler ayarladı.”

“Hmm. Bu harika. Ama gerçekten havamda değilim.”

“Gülünç olma. Bir erkek ve de bir vampirsin. Sen *daima* havandasındır.”

Daha önceki Connie’yi ziyaretimizi düşündüm. Nefret dolu bakışlarının ve beni öldürme yemininin anısını silmek için her şeyi yapardım. “Bunu düşünüyüm” dedim. “Bir içkiye ihtiyacım var.”

Olivia melodik bir sesle güldü. Onun yardımıyla ayağa kalkıp bara doğru yürüdüm. Beslenmemiştim ve duygusal acının yanı sıra açlıktan da zayıfladığımı hissediyordum. Çömelerek barın altındaki mini buzdolabını açtım. Bir taze kan torbası çıkarıp dişlerimle yırtarak sıvıyı doğrudan ağızıma sıktım. Bir parça kan boynumdan göğsüme doğru süzüldü ama şimdi görgü kurallarını umursayacak durumda değildim.

Hemen kendimi daha iyi hissettim ve ayağa kalktım ama barın üzerinden gördüğüm manzara beni olduğum yere mihladi. Olivia karşımda çırılçıplak duruyordu ve elinde ince uzun bir kadeh vardı. “O kanın arkasından biraz bundan içmeye ne dersin? Rahatlamana yardımcı olur.”

“Tabii, neden olmasın?” dedim, Olivia’ya ve muhteşem göğüslerine. “İşte, üçünüzün şerefine.”

İçkiyi ya da içki olduğunu sandığım şeyi yuttum ve hemen arkasından bir öksürük krizine tutuldum. “Bunun içinde ne var böyle?”

“Söylediğim gibi, rahatlamana yardımcı olacak bir şey.” Olivia bana bakarak göz kırptı. “Buna ‘beni toparla’ da diyebilirsin.”

Beni gerçekten toparlıyordu. Hem de en doğru yerlerimden. “Tahmin edeyim. Melaphia’nın tarifi mi bu?”

“Hı-hum. Sana veda hediyesi olduğunu da söyleyebiliriz. Bu formül, seks sırasında gücümü emmeni engelleyeceği için aslında bana da bir hediye.”

Vampir seksi ilginç bir alışverişti. Normalde sevişme sırasında dişiler erkeklerin gücünü çekerdi. Kozmik denge açısından, dişilerin vampire dönüştürülürken nadiren hayatta kalmasının tazmini gibi düşünülebilirdi. Dişi vampir sayısının çok az olmasının nedeni buydu.

Açıkçası, Olivia’yla karşılaşana kadar sayamayacağım kadar çok insan kadınla yatmıştım ve herhangi bir sorunla karşılaşmamıştım. Ama ondan önce, biriyle yatmak bir yana, bir dişi kan emiciyle hiç karşılaşmamıştım ve dolayısıyla, ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Yani, vampir kızların seks standartları insan kızlarınkinden yüksek miydi? Bilmem gereken özel vampir seks hareketleri var mıydı?

Olivia benimle ilk karşılaştığında, benimle sevişerek gücümü emmeyi ve yatağının başucuna bir çentik daha eklemeyi düşünmüştü. Ama her nedense tersi olmuştu ve Olivia yer bezi gibi yığılıp kalırken ben güçlenmiştim. Toparlanması için bolca zaman ve kan gerekmişti; dolayısıyla Jackie söz konusu olduğunda “bir daha asla” derse onu suçlayamazdım.

“Bir tane daha iç.” Olivia, barın üstünde durduğunu fark etmediğim sürahiden bir kadeh daha doldurdu. İçinde bilmediğim türde çeşitli otlar yüyüyordu ve üzerinden biraz buhar yükseliyordu.

“Mideye dikkat, işte geliyor. İçimden bir ses bana bunun ciddi bir baş ağrısı bırakacağını söylüyor.”

“O zaman ben de biraz daha panzehir veririm.” Olivia gömleğimin üzerinden meme ucumla hafifçe oynadı.

“Alı” dedim, beni kanepeye yönlendirmesine izin verirken. “Bu arada, Reyha nerede?”

“Onu kovdum. İnan bana, buna hiç memnun olmadı. Küçük kal-tak şimdi üst katta Deylaud’la birlikte Renee’nin odasında.”

“Hey.”

“Köpeklerden bu kadar konuşmak yeter. Hiç romantik değil. Sana sıkıntılarını unutturacağım.”

Olivia kadehi elimden aldı ve beni kanepeye itti. Hanım vampir arkadaşım bana kesinlikle geçici bir hafıza kaybı yaşatabiliyordu ama Melaphia’nın hazırladığı karışım kendi başına da yeterince etkiliydi. Mel’le aramızda geçen üzücü konuşma başka bir ömürde kalmış gibi görünüyordu ve tavana bakarken bu kanepede biriyle seviştiğim son seferinde karşımdakinin Connie olduğunu zorlukla hatırlayabiliyordum.

Olivia giysilerimi çıkardı ve kadehi tekrar aldı. “Çok özel bir vampir türüsün, sevgilim” dedi, beni baştan aşağı süzerken.

“Hepsi senin” dedim, beklentiyle.

Olivia uzun, ince ve atletik bacaklarını açarak üzerime oturdu.

“Hmm, doğal sarışınısın” dedim.

Buna aldırmadan kadehi tekrar aldı ve içindeki buz küplerinden birini çıkardı. Buzu yavaşça köprücük kemiğinde gezdirdi ve buz parçası, geride dilimle izlemek istediğim ıslak bir iz bıraktı.

Sonra küple göğsünün üzerinde giderek daralan hipnotize edici daireler çizdi ve göğüs ucuna gelene kadar devam etti. Buzu orada tutarken alt dudaklarını ısırdı ve buzun soğukluğunun kızaran göğüs ucunu pembe bir safire çevirmesini bekledi.

Diğer göğsüne de aynı şeyi yapışını hayranlıkla izledim ve sonunda iki göğüs ucu da hazır ola kalktı. Hafif bir selam verip yerimde doğrularak onlara uzandım. “Jack babaya gelin bakalım” diye mırıldandım. Olivia elini göğsüme dayayarak sertçe itip sırtımı tekrar arkama yasladı.

“Henüz değil.”

O sırada şişen aletini, az önce hayranlıkla baktığım tüylere sürünüyordu. Kalçalarımı kıpırdatarak hedefime biraz daha yaklaşmaya çalıştım.

Olivia kalçalarını uzaklaştırdı ama bu kez muhteşem göğüslerini göğsüme yaklaştırdı. Kollarımı tutarak üzerimde hafifçe yükseldi ve boynuma döktüğüm kanı yaladı.

“Hmmm-mmmm, güzel” diye fısıldadı, ipeksi saçlarının boğazıma sürünmesine izin vererek.

Dişlerimi boynunda gezdirdim ve karşılık olarak ürperdiğini hissettirdim. Dili aşağı doğru, göğsümün ortasına kaydı. “Bu tüylü yeri seviyorum” dedi, “ve beni götürdüğü hazineyi de.”

Etimi hafifçe ısırarak, göğsümdeki ve karnımdaki tüyleri orada burada çekiştirerek aşağı, aletime doğru kaydı. Parmaklarını sıkıca köküne sardığında ve dilini başında dolaştırdığında inledim. Bir saray fahişesinin ustalığı ve bir seks perisinin istekliliğiyle doğru yerlere basınç yaparak ve emerek tahrik etmeyi sürdürdü. Vezüv Dağı gibi sertleşip irileşmişim ve her an patlamaya hazırdım.

“Bu kadar yeter, kadın” diye hırladım. Oturduğum yerde doğrularak koltukaltlarından yakaladım. Beni tutan elleri çözüldü ve ben onu kaldırırken uzaklaşmaya çalıştı. “Artık kontrol bende.”

“Elbette öyle.” Üstün duruma geçmek için bacaklarını sallarken kıkırdadı ama bir ayağını yere dayayarak kurtulmaya çalıştığında bacaklarının aralanmasından yararlanarak onu şişmiş aletimin üzerine oturttum ve başlangıçta sadece biraz girebildim.

“Seni yakaladım” dedim, fısıltıyla ve sonunda, o şişmiş göğüs uçlarından birini bir savaş ganimetiymiş gibi yakalayarak dudaklarımın arasına aldım.

Sırtını gererek ve omuzlarımı iterek benden uzaklaşmaya çalıştı ama gerçekten kurtulmaya çalıştığına inanmamı sağlayacak kadar gayretli görünmüyordu. İniltileri onu ele vermişti. Göğüslerini iyice ağızıma tıktım ve tatlı etini dilimle dişlerimin arasına alarak ancak istekli bir kadının verebileceği o duygusal gıdayı sömürdüm.

Aynı zamanda, kollarımı beline sıkıca dolayarak onu biraz daha kucağıma bastırdım. Bana dayadığı yumrukları açılarak istekli bir şekilde sırtıma kaydı. İtmekten vazgeçip çekmeye başladı.

Bacaklarını kaldırdı ve kaslarının nihayet gevşeyerek beni kabul etmeye hazır olduğunu hissettim. “Lütfen” diye yalvardı. “Yap.”

Aniden belimi yukarı iterek tamamen içine girdiğimde bir çığlık attı. Alabileceği kadar derine girdikten sonra onu kucağıma alarak kalktım ve dönerek altına aldım.

Bacaklarını sıkıca belime doladığında içinde gidip gelmeye başladım. Önce hareketlerim yavaş, darbelerim uzun ve kararlıydı. Kalçaları ritmi yakalayarak bana katıldı. Vücudu sıcak ve istekliydi. Diğer herkes gibi birleşme isteğiyle hareket eden sıcakkanlı yaratıklarımız gibi davranmak kolaydı. Ama vampirlerin çiftleşmesi özel, eşsiz, gizemliydi ve seksin muhteşem duygularıyla sarılmış olmama rağmen, kuralları değiştiren iksirin daha sonra bize herhangi bir bedel ödetip ödeteceğini merak ettim.

Olivia boşalırken, koca bir okyanusta su yüzeyinde kalabilmek için tutunabileceği tek şeymişim gibi kolları ve bacaklarıyla bana sımsıkı sarıldı.

Kendi boşalmam da denize akan nehir gibiydi. Kendimi içinde kaybettüğimde, hava almak için yüzeye çıkmak bile istemiyordum.

Birbirimizin vücutlarını kendimizi dış dünyaya ve barındırdığı her türlü tehlikeye karşı kapamak için kullanarak uzun dakikalar boyunca öyle kaldık.

Ama şakakları zonklatan bir seks ziyafeti bile dünyayı sonsuza dek dışarıda bırakamaz. Başımı kaldırıp Olivia'nın yüzüne baktım. "Kendini nasıl hissediyorsun? İksir işe yaradı mı? Sen iyi misin?"

Gözlerini açıp kırıştırdı. "İyiden de öteyim" dedi. "Yeni bir standart belirledin."

"Ah, tabii."

Olivia koluma hafif bir yumruk attı. "Ben ciddiym. Tam anlamıyla bittim. Ama geçen seferki gibi değil. Bu kez iyi anlamda bittim."

*Bitmenin* ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama kulağa o kadar da iyi gelmiyordu.

Daha fazla konuşmadan birlikte duş aldık ve sonra çıtlıçıplak aynı tabutun içine yan yana uzandık. Olivia bana dönerek sokuldu. "Gördün mü? Sana sıkıntıların unutturabileceğimi söylemiştim."

Bütün vampirlerin dinlenirken yaptığı gibi ölüm benzeri bir uykuya dalana kadar saçlarını okşadım. Olivia ve Mel'in sihirli iksiri bana bir süre unutturmuştu ama ikisinin de etkisi geçiyordu.

Connie'ye ihanet mi etmişim? Artık önemi var mıydı? Suçluluk ve kayıp duygusuyla dolu halde, sonunda ben de uykuya daldım.



Uyandığımda yalnızdım. Belki de önceki gece samanlarda yuvarlanmak Olivia'ya yaramamıştı ve oradan çıkmaya karar vermişti. Ama Reyha asık yüzle ve kırık bir kalple beni bekliyordu.

“Gel buraya” dedim ve bana yaklaştı. Köpek biçiminde olsa eminim kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış olurdu. İnce kollarını belime doladı ve ben de ona sarıldım. Şimdiye kadar Melaphia, Renee'yle birlikte Avrupa'ya gidecekleri haberini ona ve Deylaud'a vermiş olmalıydı.

“Gidiyorlar” diye sızlandı.

“Biliyorum” dedim, uzun saçlarını okşayarak.

“Gidemezler. Değil mi?”

“Evet. Gidebilirler.” Başının üzerine bir öpücük kondurdum ve giyinmek için ondan ayrıldım.

“Ama buraya airtler! Melaphia'nın kadınları her zaman buradaydı!”

William'ın da buraya ait olduğunu ve artık değilse bile daima burada olduğunu söyleyecektim ama bu zalimlik olurdu. Doğruydum ama zalimceydi. Kotumu giyerken onun üzgün gözlerine bakmadım. “Her şey değişiyor, hayatım. Mel ve Renee, İrlanda'ya gidip Renee'nin babasıyla birlikte yaşarlarsa daha mutlu olacaklarını düşünüyorlar. Onları özleyeceğiz ama herkes mutlu olmak için istediğini yapmaktan özgürdür.”

Gömleğimi bana uzatırken Reyha'nın alt dudağı titriyordu. "Onları tekrar görebilecek miyiz?"

"Elbette göreceğiz. İstedikleri zaman gelip gidebilirler." Neşeli görünmeye çalışıyordum ama bir daha geri döneceklerine kendim de inanmıyordum. İblislerle birlikte yaşarken o kadar çok kötülük görmüşlerdi ki beni ve ikizleri kötü bir kâbus gibi geride bırakmayı da tercih edebilirlerdi. Mel'in de dediği gibi, artık William yanımda değildi ve dolayısıyla burada artık Mel için bir şey kalmamıştı. Hissettiğim sızidan kurtulmaya çalışarak göğsümü ovaladım.

"Olivia'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum, konuyu değiştirmeye karar vererek.

Reyha bana az önce salamura ısırması gibi baktı. "Yukarıda, Deylaud'la birlikte araştırma yapıyor ve telefonda birileriyle konuşuyor. Melaphia ve Dexter taşınma planları yapıyorlar."

İç çektim. Bu birkaç gün bir hayli uzun olacaktı. En azından Mel ve Renee, bu krizin tehlikesinden uzaklaşmış olacaktı.

Reyha yürüyüşe çıkacağını söyledi ve ben de üst kattaki mutfığa çıktım. Renee, önünde açık duran büyük bir kitapla mutfak masasında tek başına oturuyordu. Sonsuza dek hatırlayabilmek için bir an duraksayıp o andaki görünüşünü ezberledim. Onuncu yaşını doldurmak üzereydi ve çocukların sırf kemik ve eklem gibi görüldüğü dönemdeydi. Üzerinde pembe bir eşofman takımı, pembe çizgili spor ayakkabıları ve saç örgülerinin uçlarında pembe bantları vardı.

"Ev ödevini bitirdin mi?" diye sordum.

"Annem bitirmek zorunda olmadığımı söyledi. Yarı gidiyoruz, bu yüzden okula dönmem bile gerekmeyecek."

"Bu kadar çabuk, ha?" Yanındaki sandalyeye oturmak için yaklaşıırken sendeledim. "Elindeki ne kitabı?"

"İrlanda hakkında. Babam almış."

Açık duran sayfada zümrüt yeşili tepeler ve gülümseyen çilli yüzlü çocuklar görülüyordu. "Benim babamın oradan geldiğini sana söylemiş miydin?" Söylemediğimden emindim. Onunla sevimsiz

konularda konuşmak istememiştim ve babam sevimli bir adam değildi. Birimiz diğerini öldürmeden önce evden ayrılmıştım.

Renee başını iki yana salladı. "William'ın dışında bir baban olduğunu unutmuşum."

"Neredeyse ben de unutmuştum. Çok uzun zaman oldu."

"İrlanda'dan neden ayrılmış?"

"O dönemde orada çok fazla yiyecek olmadığı için Georgia'ya göç etmiş. Ama İrlanda'yı hep özlerdi."

Yaşlı ruh gözleriyle bana baktı. "Gitmek istemiyorum. Seninle kalmak istiyorum."

Bu sözler beni neredeyse *bitirmişti*. Tekrar konuşmadan önce kendimi toparlamak için duraksamak zorunda kaldım. "Annen, babanla birlikte gerçek bir aile olmanızı istiyor. Bu hoşuna gitmez mi?"

"Benim gerçek bir ailem var zaten."

Sözleri içimi eritirken bakışlarımı bir an yere indirdim. Tekrar ona döndüğümde olabildiğince gülümsemeye çalıştım. Öne eğilerek fısıltıyla konuştum. "İçimden bir ses bana okul arkadaşlarından hiçbirinin vampir bir üvey babası, biçim değiştiren ablası ve ağabeyi olmadığını söylüyor."

Ama şakam onu gülümsetmeyi başaramadı. Sadece omuz silkti. Uzanıp küçük elini tuttum. "Kalmanızı ben de çok isterdim, hayatım. Ama William yokken burası çok daha tehlikeli. Annen haklı. Babanla giderseniz ikiniz için de daha iyi olacak."

"Ama bu yüzden bana ihtiyacın var" diye ısrar etti. "Korunmana yardım edebilirim. Hepimizi koruyabilirim."

Annesini kastederek *biz* değil de, *ben* şeklinde konuşması dikkatimi çekmişti. William son zamanlarda Renee'nin güçlerinin zaman içinde atalarının hepsini, hatta Melaphia'yı bile geride bırakacağına inanmaya başlamıştı. Belki de bir gün gerçekten bizi *koruyabilirdi*. Tabii Emerald Isle'ı gördükten sonra hiç geri dönmeye karar verirse.

"Koruyacağını biliyorum ve bunun için minnettarım. Ama en

azından bu aileye bir şans vermek zorundasın. Kim bilir? Hoşuna gidebilir.”

“Geri döneceğim” dedi, kararlı bir sesle.

“Tabii ki. İstedğin zaman ziyarete gelebilirsin.”

“Hayır. Kalmak için döneceğim. Annemden ayrılacak kadar büyüdüğümde.”

“İstedğin takdirde burada daima bir evin olduğunu biliyorsun. Ama bana bir söz vermeni istiyorum.”

“Tabii. Nedir?”

“Geri dönmeye karar verirsen, sadece ziyaret amaçlı ya da kalmak için olsun, kendini mecbur hissettiğin için değil, gerçekten istediğin için gel.”

Renee bana az önce uyuşturucu bağımlısının kanını emmişim gibi baktı. “Çok komiksin, Jack amca. Bunu elbette isterim. Daha gitmemiş olmana rağmen istiyorum.”

Küçük elini dudaklarıma götürüp öptüm. “Yine de söz ver, tamam mı?” diyebildim, boğazımda bir şeyler düğümlenirken.

Renee diğer elini kalbinin üzerine koydu. “Söz veriyorum.”

Gözlerim nemlenmeden kaçabilmek için Olivia ve Deylaud’un araştırmasını bahane ettim. Gözyaşlarımı koluma silerek çalıştıkları odaya girdim ve kendime kahvaltı hazırlamak için doğruca bara yürüdüm.

Olivia başını kaldırıp bana baktı. “Bir hayli uyudun. Düşündüğün gibi başın ağrıyor mu?”

“Evet. Öyle de denebilir. Bir şey ister misin?”

“Teşekkürler, hayır. Ben beslendim bile.”

Olivia’nın kan bankası torbalarından mı beslendiğini, yoksa dışarı çıkıp genç bir aygır bularak onu kan kaybının ve kendi büyüünün etkisiyle bir çimenliğin üzerinde uyurken mi bıraktığını bilmiyordum. Kalıcı zarar vermediği sürece -bunu yapmayacağını biliyordum- konu beni ilgilendirmezdi.

“Ne araştırıyorsunuz?” diye sordum ve kendime bir kadeh 0 pozitif daha doldurdum.

Deylaud önündeki sehpanın üzerinde açık duran kitaptan başını kaldırdı. “Ruh değişimini engelleyecek belli bir ilahi kaynağın doğruluğunu araştırıyoruz.”

“İngilizce metinlerde bununla ilgili ne bulabilirsiniz ki?”

Deylaud kızardı. “Antik Kelt tanrılarının ruhları ait oldukları bedenlere döndürmemize ve çifte ölümleri cehenneme geri göndermemize yardımcı olup olamayacağını anlamaya çalışıyoruz.”

William, Deylaud için *wikipedi* derdi. Fotoğrafik bir hafızası vardı ve eski edebiyatı, şiirleri ve ayetleri ezberinden okuyabiliyordu. Her şeyi biliyor gibiydi ve bilmediği konularda muazzam bir öğrenme açlığı olduğu için hemen araştırıyor ve zihnindeki engin ansiklope-diye ekliyordu.

İlk bakışta yirmi yaşlarında bir delikanlı gibi görünüyordu. Kardeşininki gibi sarı saçları vardı ve çok yakışıklıydı. Bu ikizlerin firavunları koruyan mistik biçim değiştiren köpekler olduğu asla aklınıza gelmezdi. Bu kadar nazik ve zararsız görünen iki yaratığın aslında aynı zamanda ölümcül olabilmesi beni hep şaşırtırdı.

“Sence işe yarayacak mı?”

“Bence denemeye değer” dedi Olivia.

“Olivia’nın bağlantılarından bazıları neopagan rahibeler” diye açıkladı Deylaud. “Bilé adında antik bir tanrıya çok bağlılar. Ağaçlarla ve cinsel enerjiyle ilgili var.”

“Eh, o zaman o kadar bağlı olmalarına şaşmamak gerek.” Olivia’ya göz kırptım ve sırtarak karşılık verdi. “Yani onu buraya çağırıp uslu davranana kadar çifte ölümleri büyük... ağacıyla... tehdit etmesini mi isteyeceksiniz?”

“Sadece cinsel enerji değil. Aynı zamanda ölüm tanrısı olarak görülüyor” diye devam etti Deylaud. “Ölümleri yer altı dünyasına götürmek onun görevi.”

“Şimdi anlamaya başlıyorum” dedim. “Peki, bu tanrının bu kıtada

bize görünmesini nasıl sağlayacağız? Bir sürü pagan büyü mü yapacağız? Ay ışığında direklerin etrafında dans filan mı edeceğiz?”

“Bu kulağa oldukça eğlenceli geliyor” dedi Olivia, “ama bence sadece Delta’yı kullanacağız.”

Kan kokteylimin geri kalanını mideme indirdim. “Anlaştık o zaman. Ama tanrı filan olduğuna göre, biletini kesinlikle birinci sınıf alın. Cimri görünmek istemeyiz.”

“Ben masama gidip gerekli ayarlamaları yapayım” dedi Deylaud.

“Onu ilk uçağa bindirin” dedim.

“Tamam.”

Deylaud gittikten sonra kanepede Olivia’nın yanına oturdum. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Yani, dün gecedен herhangi bir rahatsızlığım olup olmadığını mı soruyorsun?”

“Ah, evet.”

Olivia baştan çıkaran bir tavırla gülümsedi. “Herhangi bir şey yok. Ya sen? Şu baş ağrın dışında herhangi bir şey var mı?”

Ona gerçeği söylememeye karar verdim; Connie yüzünden ciddi bir suçluluk duygusu taşıdığımı. Aşırı uzun ömrüm süresince kadınlar hakkında bir-iki şey öğrenmiştim; bu yüzden bu açıdan ağzımı kapalı tutmaya karar verdim. “Ah, hayır” dedim. “Kendimi iyi ve keyifli hissediyorum.”

“Mükemmel.” Olivia kollarını boynuma doladı ve beni öpeceğini hissettirdi ama minik cep telefonunun çalması beni kurtardı. “Olivia” dedi, ters bir tavırla ve uzunca bir süre dinledi. “Harika! Onunla bağlantı kurun ve sonra hemen bana dönün. Gereken tüm ayarlamaları buradan yapacağım.” Telefonu kapadı. “Yaşasın!”

“İyi haber mi?”

“Evet. Bulmacanın diğer parçası nihayet yerine oturdu. Çifte ölümlerden kurtulmak için Bilé bizimle. Şimdi ruhları vücutlarına geri döndürmek için Gwydion’u da yanımıza aldık.”

“O kim?”

“Düzenbaz bir Galler tanrısı; bir büyücü diyelim.”

“Cadı arkadaşların onun ruhları zorlandıkları bedenlerden çıkarıp kendi bedenlerine döndürebileceğine mi inanıyor?”

“Tam olarak öyle. O kadar güçlü ki bir defasında yer altı dünyasına karşı savaşmak için ağaçlardan bir orduyu harekete geçirmişti.”

“Hmm. *Yüzüklerin Efendisi*’nde öyle bir savaş vardı” dedim.

“Tolkien’in fikri nereden aldığını sanıyordun ki? Sonsuza dek Kelt folklorunda bir efsane olarak kaldı.”

“Bilmek istediğim şey şu: Neden her şey ağaçlarla ilgili?”

Olivia yan tarafımı dürttü. “Biz paganları bilirsin, Jack. Doğaya daima ilgi duymuşuzdur. Ayrıca, ağaçların harika bir sembolizmi var. Büyük, dik, sert ve güçlüler...”

“Anladım, anladım. Ama bazen bir puro sadece bir puro ve bir sedir ağacı da sadece bir sedir ağacıdır.”

Olivia güldü. “Seni anlıyorum. Ancak, biz uygulayıcılar arasında gücünden dolayı Gwydion’un ihtiyacımız olan kişi olduğu yönünde ortak bir kanı var.”

Başımı kanepenin sırtlığına dayadım ve bir an gözlerimi kapadım. “Liv, bütün bu pagan tanrıları saçmalıklarının işe yarayacağına gerçekten inanıyor musun?”

Tekrar gözlerimi açtım ve Olivia’yı dikkatle bana bakarken buldum. “Sonsuza kadar aklını kaçırmış, deli bir dünyada yaşamak istemiyorsak... işe yaramak zorundalar.” Dizime vurdu. “Yukarı çıkıp iki tanrının buraya gelişiyile ilgili düzenlemeleri yapmak için Deylaud’a yardım edeceğim.”

Gitmek için kalktı ama sonra aniden durdu. “Tanrım, sen uyanmadan önce yaptığım çok ilginç bir telefon görüşmesinden sana söz etmeyi unuttum.”

“Kimdi?”

“Sana sözünü ettiğim casusu hatırlıyor musun? Londra’daki adam-

larımdan birini aramış ve Diana'yla Ulrich'in seninle ilgili planları konusunda bir tahmini olabileceğini söylemiş."

"Bunu gerçekten duymak ister miyim?"

"Önceden uyarılmak, önceden silahlanmak demektir" dedi Olivia, gerçekçi bir tavırla. "Ölülerle ilgili gücünü biliyorlar."

Diana ve Hugo'yu geçici olarak gözetimi altında tutmak için bir mezarlık dolusu öfkeli hayaletten oluşan orduyu harekete geçirdiğimi zamanı hatırladım. "Evet, Diana bunu birinci elden gördü. Ne olmuş?"

"Savannah'da yaşayanları tehdit etmiş ölülerin ruhlarını geri getirmek için seni zorlayacaklarına dair yaşlı lordlara söz vermişler."

"Bana bunu nasıl yaptırmayı umuyorlarmış ki?"

"Muhtemelen her zamanki gibi; sana Konsey içinde politik güç kazandırmaya söz verip, sonra da ihanet edecekler. Seni benim kadar tanımadıklarından, bu tür şeylerden etkilenmeyeceğini tahmin edemezler. Bütün vampirlerin kendileri kadar acımasız ve güç delisi olduğunu sanıyorlar."

"Deprem olayından sonra birkaç kötü adamı uyandırmak çok küçük kalıyor. Böyle bir şeye neden zahmet etsinler ki?"

"Casus, Diana ve Ulrich'in bıçak sırtında yürüdüğünü düşündüğünü söylemiş. Konsey'in gözüne girmek için her şeyi yapıyorlar ve abartılı sözler verip yine başarısız olmak istemeyeceklerini tahmin edebiliyorum."

"Bunu anlayabilirim" dedim. "Renee'yi ve kanını Konsey'e veremedikleri için neden halatla gerilip bağırsaklarının deşilmediğini -ya da o iblisler nasıl cezalar veriyorlarsa- merak ediyorum. Sınırlı planları da beni şaşırttı."

"Sanırım bu kadar kısa sürede akıllarına gelen tek plan bu oldu."

"Benden istedikleri tek şey buysa, başa çıkabilirim. Ben sadece B planlarının ne olabileceğiyle ilgili endişeleniyorum. Benden cehennemden geri getirmemi isteyecekleri kişiler tam olarak kim?"

"Casusum sadece seri katiller, teröristler vs. olduklarını söyledi."



Aniden ayağa fırladım. “Bir dakika! Geçen gece Werm’ün kulübünde Savannah tarihindeki seri katillerin ve teröristlerin isimlerini soran Velki adında tuhaf görünümlü bir vampir vardı.”

Olivia’nın gözleri iri iri açıldı. “Velki adında birini hiç duymadım ama Diana ve Ulrich için çalışan biri olduğuna bahse girerim.”

“Evet. Bir kitap için araştırma yaptığını söyledi ama görünüşe bakılırsa o iki iğrenç kan emici için araştırma yapıyor. Hemen Werm’ün kulübüne gidip adamın geri dönüp dönmediğine bakmalıyım. Onu bulabilirsem, Diana, Ulrich ve Konsey’le ilgili bildiği her şey için onu sorgulayacağım.”

“Yardımına ihtiyacın var mı?” diye sordu Olivia.

“Hayır, kendim halledebilirim. Sen şu pagan tanrılarınla ilgilen.” Kapiya yöneldim.

“Gerekirse beni cep telefonumdan ara. Senden haber alamazsam, burada işimi bitirdikten sonra garağa gidip Otis’le konuşacağım ve Sidhe’deki üstleriyle bağlantı kurmasını isteyeceğim. Şu vücut değiştirme sorununun çözümüyle ilgili bilgi yardımları olabilir.”

“İyi fikir.” Evden fırlayıp Stingray’ime atladım. Son birkaç gündür kendimi çok zayıf ve çaresiz hissediyordum. En azından şimdi odaklanabileceğim somut bir şey bulmuştum.

Yaşlı Güler yüz Jack’e kendini yine canlı hissettirmek için iyi, eski moda tarzda kış tekmelemek gibisi yoktu.

## T

Velki'nin ufak tefek bir adam olmasına sevinmiştim. Corvette'in bagajına rahatça sığmıştı. Çoğu yetişkin adam için bu geçerli olmazdı; silindirle üzerlerinden geçip katlamadığınız sürece. Ama Hucy'den öyle bir şeyi temizlemesini isteyemezdim. Gerçi buna aldiracağını sanmıyordum. Bir zamanlar kendisi de ceset olarak arabamın bagajına binmişti ama bu çok geride kalmıştı.

O anda Velki'yi ayak bileklerinden yakalayarak Bull River Köprüsü'nden Fort Pulaski'ye doğru baş aşağı sallandırmıştım.

"Düşüş canını yakmaz" dedim. "Ama çok sevimsiz olur. Nehirden çıkmak ve güneş doğmadan önce kasabaya dönmek de öyle. Ya da bir kurbağa gibi kendini çamura gömüp günbatımını bekleyebilirsin."

"Haaaayır" diye sızlandı Velki. "Diana ve Ulrich hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve bir amfibi gibi kendimi çamura gömmek de istemiyorum!"

Ceplerindeki bozuk paralar düşene kadar onu salladım. "Üstün başın çamur ve bataklık yosunu kaplı değilken de yeterince tuhaf görünüyorsun. Bull River Yat Kulübü'ndekiler seni gördüklerinde polisi arayıp seni güzel, güneşli bir hücreye attırabilirler."

"Lütfeeeeen! Haaaayır!"

O sırada Olivia'nın koşarak bize doğru geldiğini gördüm. "Hey, Jack! Beni yanına almadan nasıl işkenceye çıkarsın?"

“Nasıl istersen” dedim, Velki’nin ayak bileklerini Olivia’nın becerikli ellerine aktarmaya hazırlanırken.

Hevesle uzandı ve sonra elimdeki kan emiciye dikkatle baktı. “Ah, tanrılar! Bu Mole!”

“Bayan Olivia! Tanrılara şükür buradasınız!”

“Bir dakika” dedim. “Bu, Diana ve Ulrich için yardım eden adam.”

“Olivia için casusluk yaparken Diana ve Ulrich’e yardım ediyormuş gibi görünüyordum” diye itiraf etti sonunda Mole, şimdi yanında bir taraftar bulunca.

“Bu doğru, Jack” dedi Olivia. “Ben onu Mole adıyla tanıyorum. Velki diye sözünü ettiğin kişinin o olduğunu bilmiyordum.”

“Gerçek adım Velki” dedi. “Mole, gerçek adımlı bilmeden bana seslenebilmeleri için Londra’daki adamlarınıza verdiğim kod adımdır.”

“Neden ‘Mole?’” diye sordum.

“Uzun süredir yer altındaydım ve toprak üzerine çıkmadan Konsey’e hizmet ediyordum. Kendimi gerçekten bir köstebek gibi hissediyordum!”

Bu gerçekten üzücüydü ama Konsey’le birlikte geçirdiği zaman, tuhaf görünüşünü ve eski tarz aksanını açıklıyordu. Onu köprü’nün kenarından yukarı çıktım ve nazikçe yere bıraktım. “Özür dilerim, dostum” dedim. “Bana kim olduğunu neden söylemedin?”

“Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ki” dedi, yere oturup ayak bileklerini ovalarken. “O kana susamış vampir lordlara ihanetimi söyleyebilecek birine casus olduğumu açıklamaktansa, o köprüden düşmeyi tercih ederim.”

“Bir araba gelmeden şu köprüden uzaklaşalım” dedi Olivia.

Mole ayağa kalkınca onu köprü’nün Savannah tarafında arabamı park ettiğim yere götürdüm. Olivia, William’ın Escalade’ini ödünç almış ve benimkinin yanına park etmişti.

\* Mole: İngilizce, köstebek anlamına gelir. Ç.N.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum, peşimizden gelen Olivia’ya.

“Yerinizi Werm tahmin etti. İsteksiz muhbirleri sorguya çekerken onları sallandırmayı en sevdiğin köprüünün burası olduğunu söyledi.”

Kendimi çok fazla belli ediyordum.

Küçük vampir şapkasını ve güneş gözlüğünü nehre düşürmüştü. Saçlarının her bir teli dimdik ayaktaydı ve karanlıkta bile gözlerini kısıyordu. Bu adama baktığım her seferinde görünüşü daha da tuhaflaşıyordu. “Konuşmaya başla” dedim.

Olivia’ya baktı. “Ona güvenebilir miyim?”

“Canını teslim edebilirsin” dedi Olivia. “Ben ediyorum.”

Velki omuz silkti. “Diana ve Ulrich beni yanlarında asistanları olarak İngiltere’den getirdiler.”

“Ve benim geri getirmem için ölmüş sorun yaratıcıları araştırman gerekiyordu” dedim.

“Doğru. Ama bu plandan vazgeçtiler.”

“Tahmin edeyim. Bunun nedeni Werm’ün ve benim sana isim vermememizdi.”

Velki aşağılanmış gibiydi. “İnanın bana, planı başarıya ulaştırmak için haddinden fazla bilgiyi kendi başıma da buldum. Son derece yetenekli bir araştırmacı olduğumu söyleyebilirim. Ve geçen gece senin de belirttiğin gibi, şehrinizin gerçekten nefes kesici bir şiddet tarihi var.”

“İki taraflı oynuyor gibi görünüyorsun” diye suçladım.

“Onlar için bilgi toplamaya çalışmasaydım, kendileri yapacaktı. En azından neyin peşinde olduklarını rapor edebildim.”

“Diana ve Ulrich neden bu plandan vazgeçti?” diye sordu Olivia.

“Ne yazık ki güzel Savannah şehrinin iyi vatandaşları için çok daha şeytani bir plan geliştirdiler. Başarıya ulaşırsa, Diana ve Ulrich, bir avuç ölmüş canıyla olacağından daha fazla Konsey’in gözüne girecek.”

“Ben de bundan korkuyordum” dedim. Olivia’yla endişeli gözlerle bakışırken sırtımın ürperdiğini hissettim. Bunu muhtemelen duymak istemeyeceğimi düşündüm ama elbette ki duymak zorundaydım. “Devam et.”

“Savannah Nehri Nükleer Tesisleri’ni biliyor musunuz?”

Homurdandım. Bunu duymak istemediğimi asıl şimdi *biliyordum*. “Evet. Ellilerde nükleer silah malzemesi, çoğunlukla da trityum ve plütonyum üretmek üzere kuruldu. Şimdi büyük ölçüde nükleer atık işliyorlar. Ne olmuş?” diye sordum.

“Şey, şimdilerde tesis Tennessee Vadisi İdaresi’nin ticari nükleer reaktörlerinde radyoaktif hâle getirdiği malzemelerden trityum çıkarıyor. Diana, Ulrich ve Reedrek, tesise gelen bazı malzemeleri nasıl ele geçirebileceklerini bildiklerini düşünüyorlar.”

“Onunla ne yapacaklarmış?”

Mole özür dileyen gözlerle baktı. “Savannah’nın içme suyu kaynaklarına karıştıracaklar. Ve nehri belirgin şekilde zehirleyecekler.”

“Bunu nasıl yapmayı planlıyorlar?” diye sordu Olivia, gözleri iri iri açılırken.

Mole omuz silkti. “Henüz bilmiyorum.”

“Neden ben bunu yeni duyuyorum?” diye çıkıştı Olivia. “Ölüleri geri getirme planını bile daha bu sabah öğrendim.”

“Bilginin belli kaynaklardan geçmesi gerekiyordu” diye sızlandı Mole. “Konsey’in çifte ajan olduğumu anlamasını göze alamam, bu yüzden belli güvenlik noktaları olmak zorunda. Kendilerine ihanet eden vampirlere neler yaptıklarına inanamazsınız.” Adamın daha beyaz olabileceğini sanmıyordum ama Konsey’in zalimliğinin varabileceği boyutları düşünürken gerçekten daha da bembeyaz oldu.

“Onlara neden ihanet ediyorsun?” diye sordum. “Rahat bir Konsey görevinin herhangi bir hırslı kan emici için yeterince iyi bir iş olacağını sanırdım.”

Mole bana düz düz baktı ve tekrar konuşmadan önce dudakları bir balığinki gibi defalarca açılıp kapandı. “Sen deli misin? On-

lar çok kötü! Artık oradan kurtulmuşken, bir daha asla geri dönmem!”

“Ama casusluğun bizim için paha biçilmez değer taşıyordu” dedi Olivia.

“Size asla geri dönmem dedim!” diye ısrar etti. “Diana ve Ulrich’ten kaçacak kadar yaşarsam, Avrupa’ya bile dönmem. Savannah’da kalacağım. Burayı sevdim.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu bir ölçüde iltifattı ama lanet olsun! Neden bütün aciz kızlar beni buluyordu ki? Werm dövüşmesi gerekse kendi başına kıcını bile silemezdi ama bu ufaklığın yanında ninja gibi kalıyordu. Çapaklı gözlerini kırıştırarak bana bakan adamın üzgün ve zavallı görünen yüzünü inceledim; sıcak bir şeyler söylememi beklediği belliydi. En azından cesur olduğunu kabul etmek zorundaydım.

“Ah, ne yapalım?” dedim, iç çekerek. “Sana yeni bir şapka alalım bari.”

Sırıttı.

Olivia yanımdan geçen bir arabanın farlarına bakarak gözlerini kırıştırdı. “Artık prensipte anlaştığımıza göre konuşabileceğimiz bir yere gitsek iyi olur. Benim de verecek haberlerim var.”

Tybee’ye çok yakın olduğumuzdan, adanın fener tarafında bir bar-da buluştuk ve karanlık bir köşeye çekildik. Olivia gece geç saate kalmış birkaç kişinin bir hayli dikkatini çekmişti. Mole da aksi yönde yeterince dikkat çekiyordu. İçkileri almak için bara gittiğimde, barmen kadın bana arkadaşımın ne sorunu olduğunu sordu.

“Özel bir tıbbi durumu var” dedim, üzgün bir tavırla. “Ölümçül.” Hey, sonuçta yalan değildi.

“Aahhh, zavallı” dedi kadın. Kırmızı ruju ağzının kenarındaki gül-mekten oluşmuş çizgilere yayılmış ve kendisine az önce beslenmiş pasaklı bir vampir görüntüsü kazandırmış, ellili yaşlarda, neşeli bir kadındı. Mat siyaha boyanmış saçlarını başının üzerinde toplamıştı ve uzay çağı tarzında bir lastik bantla tutturmuştu.

“Evet” dedim, iç çekerek. “Bir sürahi margarita, lütfen. Üç kadeh ve fazladan tuz. Tuz, arkadaşımın düşük tansiyonuna iyi geliyor.”

Masaya döndüğümde Olivia, Otis’ten öğrendiklerini açıklamaya başladı. “Huey bir nemeton buldu! Buna inanabiliyor musunuz?”

“Harika!” dedi Mole, hevesle. “Ne kadar sıra dışı!”

“Ben bir Chevy Corsica çıkardığımı santıyordum” dedim.

“Aptal sonrasında kazmaya devam etmiş. İçinden bir çağrı hissetmiş ve ne olduğunu anlamadan...”

“Ah, doğru, şimdi hatırladım. Aşağıda başka bir şey daha olduğunu söylemişti.”

Barmen kadın bir tepsiyi koyduğu sürahi ve kadehlerle geldi. İçki-lerimizi doldurduktan sonra Mole’a doğru eğilerek sağ koluyla hafifçe sandı. Mole’un yanında öylesine iri kalmıştı ki ufak tefek vampirin yüzünü neredeyse geniş göğsüne gömmüştü. Yanağını Mole’un başının tepesine dayayarak birkaç saniye öyle durdu. “İşte, zavallı küçük şey. Sana fazladan tuz getirdim. Adım Sharona. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa seslenin yeter.”

Yüksek topluklularıyla yanımızdan uzaklaşırken, kadının bahşişlerini sıcak içkilere yatırdığını düşündüm. Ya bunu yapıyordu ya da fazla zahmete girmeden ağzını bira musluklarına dayıyor olma-ıydı.

Mole olduğu yerde donup kalmıştı ve mutluluktan ölecek gibi görünüyordu. O iri göğüslerin son kullanma tarihi geçeli çok olmuştu ama yine hâlâ yeterince zevk verici olmalıydılar. Tanrılar bilir ne kadar uzun süredir iblislerle birlikte yer altında yaşayan bir adama kendini cennete ulaştırmış gibi hissettirecekleri kesindi.

“O bir melek” diye mırıldandı, sonunda, hâlâ yanımızda olduğunu belli ederek.

“Zevkleri tartışmaya açık bir adamsın” dedi Olivia. “Daha sarhoş olmadın bile.”

“Kötü niyetli olma” dedi. “Nemeton nedir?”

Olivia margaritasını yudumladı ve devam etti. “Kutsal yer’ ya da

'tapınak' anlamına gelir. Size söylüyorum; büyüünü hissedebildim. Otis de hissetti. Ve bu nemetonda bir tür pınar var."

"Yani Huey su buldu. Bu pek sıra dışı sayılmaz; özellikle de okyanusa bu kadar yakinken. Durumu böylesine özel kılan ne?"

"Sanırım bir kutsal pınar olabilir. Antik Kelt dünyasında kuyular ve pınarlar kutsaldı. Çoğunlukla İrlanda, İskoçya ve Galler'de. Ana elementlerden ikisi bir araya geliyor: Toprak ve su."

"Hâlâ anlayamadım."

"Bence burası tanrıların büyülerini yapması için ideal bir yer. Otis de hemfikir."

"Yani bu nemetonun, bu adamların yapacağı şey her neyse, daha fazla güç kazandıracağını mı düşünüyorsunuz?"

"Sen ne dersin, Mole?" diye sordu Olivia.

"Hmm?" diye sordu Mole, hayallere dalmış bir halde barmen kadına bakarken. Kadın ona bakarak mavi farlı gözlerinden birini kırptı ve imalı bir şekilde bira musluklarından birinin kolunu kaldırdı.

"Boş ver" dedi Olivia.

"Yani iki tane buraya gelir gelmez olay başlıyor mu?"

Olivia başıyla onayladı. "Ve yarın günbatımına kadar burada olurlar."

"Saint Patrick's Günü. Kaçırarak bir dakikamız bile yok."

"Nükleer tehditle ilgili ne yapacağız?" diye sordu Olivia.

"Bu işi nasıl yapmayı planladıklarımı bilmediğimiz sürece yapabileceğimiz bir şey yok" dedim, temkinli bir tavırla. Parmaklarımı Mole'un yüzüne doğru şaklattım. "Hey, dostum, Diana ve Ulrich'in planını öğrenir öğrenmez bize haber vermelisin, tamam mı?"

"Kesinlikle" diye söz verdi, transı üzerinden atarak. "İşe yarar bir şey öğrenene kadar onlara olabildiğince yakın kalacağım. Sonra kulüpte sizinle bağlantı kuracağım." Donmuş bardağın yan tarafındaki tuzu yaladı. "Buradaki içkiler gerçekten harika."

"Sevdiğine memnun oldum" dedim. "Olivia seni kasabaya geri gö-



türmeye hazırlanana kadar gidip şu barmen kadınla sohbet etmeye ne dersin?”

Mole sırtarak sürahidten içkisini tazeledi ve söylediğimi yapmak için uzaklaştı.

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Olivia.

“Connie’yle konuşmam gerek.”

“Ona Diana ve Ulrich’in planlarından mı söz edeceksin?”

“Hayır. Onun omuzlarında yeterince yük var zaten. Ayrıca, daha fazlasını bilmeden herhangi bir şey de yapamaz. Şu anda yetkilileri arasa ne diyecek ki? Güvenilir bir grup vampirden, başka bir grup vampirin nükleer malzeme çalmayı planladığını öğrendiğini mi?”

“Haklısın” dedi Olivia. “Diğer yandan, İçişleri Güvenliği bir süre Connie’yi bir akıl hastanesine kapatsa kendimi daha güvende hissedirdim.”

“Hiçbir deli gömleği onu tutacak kadar sağlam değildir” dedim. “Ayrıca, ondan korkmadığını sanıyordum.”

“Korkmuyorum. Sadece sana bakışlarından rahatsız oluyorum.”

“Neden söz ediyorsun sen?” dedim, duyduklarıma inanamayarak. “Bana beni öldürmek istemiş gibi bakıyor.”

“Ah, seni hâlâ istediği kesin.” Olivia’nın ayağı kasıklarımın arasına kaydığına neredeyse tekilamı döküyordum. “Hey!”

“Ona dün gecedden söz edecek misin?” diye sordu.

“Elbette hayır” dedim. Bu konu beni huzursuz etmeye başlamıştı. Bana göre dün gece sadece oyun ve eğlenceydi. Ama Olivia’nın açısından benim üzerimdeki hakkını kazıklama şekli miydi? İfadem için kusura bakmayın.

Olasılıkları düşündüm. Diyelim ki Connie beni bir ölçüde hâlâ istiyordu. Güçlü ve ölümcül bir dişi vampirle yarı tanrıça bir vampir avcısı arasındaki çekişmeyi düşünebiliyor musunuz? Ve ben de tam aralarında kalacaktım.

Bu ne kadar tehlikeli olabilirdi?

Connie'yi aradığımda bana şehir hapishanesinde buluşmayı önerdi. Beni güvenlikten geçirerek içeri alıp, et bıçağıyla millete saldıran kadının bulunduğu hücreye götürdü. Kadın hücresinde volta atıyor, küfürler savurarak parmaklıklara saldırıyordu.

"Bu kesinlikle bir çiftte ölü" dedim, Connie'ye.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Connie.

"Neden bu zayıf ve zavallı kabuğun içinde sıkışıp kaldım?" diye uludu iblis.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Ben Victor von Abendroth'um! On altıncı yüzyılın en korkulan canisiydim!"

"Hı-hım" dedi Connie, etkilenmemiş bir tavırla.

"Hayır, artık değilsin" dedim. "Şu anda daha çok, boğazına kadar belaya gömülmüş Savannah'lı bir ev kadınına benziyorsun. Seni kim öldürdü? Yani bir vampir olarak" diye sordum, sırf meraktan.

"Ozan'ın kendisi!" diye hırladı iblis. "Soylu bir kadının zambak beyazı etiyile beslenirken beni kazıkladı. Onun hamisi olduğunu nereden bileyim?"

İroniyi görmemek mümkün değildi: Böyle bir drama kraliçesi, bir oyun yazarı tarafından öldürülmüştü. "İyi yapmış" dedim. "Demek Shakespeare bir vampir katiliymiş."

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedi Connie.

"Bütün bunlar nasıl oldu?" diye hırladı vampir, sarışın kadının vücudundan. Gözleri ölümcül pırıltılarla dolu iğrenç bir iblis tarafından ele geçirilmiş olmasa, golf eteği ve polo gömleğiyle aslında güzel görüldüğü söylenebilirdi.

Yaratık pembe ojeli tırnaklarını parmaklıkların arasından boğazına doğru uzattı ama mesafeyi doğru hesaplayamadığından, pul pul dökülen tenine dehşetle baktı. "Bu olamaz!" diye bir çığlık attı.

"Onu öldüremeyeceğimden emin misin?" diye sordu Connie.

"Bu kadının ruhunu bedenine geri döndürebiliriz. Biraz yürüyelim."

Connie beni binadan çıkarırken ona ertesi geceki planımızı anlattım. "Bu bana bir sürü zıvalık gibi göründü" dedi, dışarı çıktı-gımızda.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Sen ve çoktanrıcılığın" dedi, kaşlarını çatarak. "Ben bir Katolik'im." Gömleğinin yakasına uzandı ve içinden ucunda Saint Patrick madalyonu bulunan bir kolye çıkardı. "Artık koruyucum Saint Patrick. Benim şimdi kılıcım bu gezegeni vampirlerden temizleyeceğim gibi, o da asasıyla İrlanda'yı yılanlardan kurtarmıştı. Siz paganlar yaptığınız her neyse onu yaparken, ben de *ona* dua edeceğim."

Tehdide aldırmaq yerine azizle ilgili söylediklerine odaklandım. "Can yakabilir. Sonuçta Saint Patrick Günü."

Hassas burnu seğirdi. Bana dik dik baktı ama gözlerindeki o nefret dolu bakışlardan, artık azizleri düşünmediğini anladım.

"Ne var?" diye sordum, çekingen bir tavırla.

"O kan emici kaltakla yatmışsın" diye suçladı Connie. "Üzerindeki kokusunu alabiliyorum."

Yakalanmıştım! Beceriksizce reddetmeye çalıştım ama yararı yoktu.

Connie işaret parmağını göğsüme bastırdı. "Umarım küçük planınız işe yarar. Şu çift ölü vampirleri geldikleri cehenneme ne kadar çabuk postalarsak, sizi de onların peşinden o kadar çabuk gönderebilirim."

Öfkeli bir kadından mı söz ediyordunuz? Connie uzaklaşırken, elimi bana dokunduğu yere koydum. Beni öldüreceği zaman dışın-da bana son dokunuşu muydu? Bir daha sefere gerçekten son mu olacaktı?

Gözlerimi kapadım ve beni de William'ı öldürdüğü gibi öldürdüğünü hayal ettim. Aslında pek kötü bir ölüm şekli de olmayabilirdi. Gitmek için dönerken "Rüzgârdaki Tozlar"ı mırıltıydım. Belki de William'dan miras aldığım şeyler arasında onun ölüm özlemi de vardı.

Uyandığımda sersem gibiydim. Bugünle ilgili önemli bir şey vardı ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Tabutumun kapağını kaldırdığımda Reyha ve Deylaud'un hüznünlü ulumalarıyla karşılaşınca hatırladım. Aslında tekrar dönüp tabutuına girmek istiyordum. Ama hepsi için güçlü olmak zorundaydım.

Çabucak giyinip basamakları ikişer ikişer tırmanarak üst kata çıktım. Ailem mutfaktaydı. Reyha ve Deylaud insan biçiminde birbirlerine sokulmuş, insan ağlamasıyla bir köpeğin hüznünlü iniltileri arasında tuhaf sesler çıkarıyorlardı. Bu tavırları her zaman tüylerimi ürpertirdi.

Dex'in ne düşüneceği konusunda endişelenen Melaphia onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Renee ağırbaşlı bir şekilde pencereden dışarı bakıyor, William'ın şoförünü bekliyordu.

Mel köpekleri kontrol altına alırken, Dex alt kata indi. "Bütün bu gürültü de neyin nesi?" diye sordu. Kim oluyordu da bu evde böyle sorular sormaya cüret ediyordu? Ona ve bindiği ata neler yapabileceğini söylememek için dilimi ısırđım.

Dexter Culhane, tanıdığım kadarıyla her zaman bir akademisyen olmuştu. Uzun boylu, ince yapılı, çekici ve zeki biriydi. İstediginde etkileyici olabileceğini söylüyorlardı. Benim yanımdayken hiç öyle olmak istediğini sanmıyordum.

Savannah Devlet Üniversitesi'ndeki ilk yılında Dex'le tanıştığım-

da, Melaphia ona sırsıklam âşık olmuştu. William onun eğitimi için dünya üzerinde nereyi istiyorsa göndermeye hazırdı ama Mel evde bizimle kalabilmek için kasabadaki üniversiteyi tercih etmişti.

Melaphia'nın güzelliğine, zekâsına ve sıcaklığına rağmen, Dex daha ilk günden itibaren onun için fazla iyiymiş gibi davranmıştı. Nedenini bir türlü anlayamıyordum. William ve benim vampir olduğumuzu bilmesi mümkün değildi. Düzgün ve gerçekçi dünya görüşü, kan emicilere yer veremezdi. Melaphia'ysa ona hâlâ tapıyordu. Zevkler ve renkler tartışılmaz. Mel hamile kaldığında, William aynı ölçüde kibirli ailesinin itirazlarına rağmen genç adamı Melaphia'yla evlenmeye ikna etmişti. Ama Melaphia'yı terk edip boşanma davası açtığında Renee'nin doğum belgesindeki imzası daha kurumamıştı.

Son birkaç güne kadar küçük kızına karşı mesafeli bir meraktan başka bir şey duymamıştı. Burnuma pis kokular geliyordu ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Ayrıca, üzerinde düşündükçe, gitmelerini gerçekten daha çok istiyordum. Canavarlarla birlikte yaşadıkları için son birkaç aydır hayatları cehenneme dönmüştü. Şimdi karşı karşıya olduğumuz krizden zarar görürlerse kendimi asla bağışlamazdım.

Büyü birkaç saat içinde başlayacaktı ve onların bir an önce uçağa binip Savannah'dan uzaklaşmasını istiyordum.

Dex beni gördüğünde boğazını temizledi ve gözlüğünü düzeltti. Geçmişte Melaphia'ya davranışları yüzünden onu bir-iki kez tehdit etmişim ve bakışlarından anladığım kadarıyla tadını hâlâ unutmamıştı.

"Selam, Jack" dedi.

"Dex, biraz benimle gelir misin?" Öne çıktım ve kolumu omzuna attım.

"Jack..." diye uyardı Mel.

"Sakin ol. Sadece vedalaşacağız, erkek erkeğe." Dex'i bavulların beklediği antreye götürdüm. "Melaphia ve Renee'nin mutluluğunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, değil mi, Dex?"

"Hatırlıyorum" dedi Dex. Öfkeli bakışları her şeyi anlatmaya yetiyordu.

"Hatırladığını tahmin etmiştim. Şimdi onlara iyi bakacaksın, anlamı mı?" Yarı yumruk sayılabilecek bir vuruşla omuzlarını bıraktım. Dex'in gerçekte ne kadar tehlikeli olabileceğini hiç hayal etmemiş olması iyi bir şeydi. Yoksa çılglık çılgına kaçıp giderdi.

Ön kapının iki tarafındaki pencerelerden Chandler'ın William'in limuzinini malikânenin önüne çektiğini gördüm. Melaphia'nın ailesini terminale bıraktıktan sonra paganların uçağını bekleyip onları garaja götürme talimatı almıştı.

Melaphia'ya sarıldım ve yanına bir öpücük kondurdum. "Mutlu ol" diye fısıldadım. O da bana sarılıp başıyla onaylarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve bir şey söyleyecek hâlde değildi. Sonuçta her şey söylenmişti zaten, değil mi?

Chandler bavulları limuzinin bagajına yüklemeye başlarken Renee'nin yanına çömeldim ve cılız kollarını boynuma doladı. "Hoşça kal, Jack amca. Yakında görüşürüz" dedi, vurgulu bir sesle.

"Onlara iyi bak" dedim, Renee'ye nazıkçe sarılırken ve gitmesinin kendisi için en iyisi olduğunu bir kez daha düşünürken. "Ve verdiğin sözü unutma."

Üçü birlikte arabaya yürüdüler. Reyha ve Deylaud gizlendikleri yerden çıkarak yaklaştılar ve ikisini birer kolumun altına aldım. Kapılar kapanırken ikizler bana yapıştı ve ulumaya başladı. Uzun varlığım süresince insan biçimindeyken gırtlaklarından yayılan bu hayvani sesi sadece birkaç kez duymuştum ve her seferinde nedeni acı ve kederdi. İkisini de üst kâra çıkardım ve Melaphia'nın yatağına yatırdım.

İkisinin arasında bir puf köpek oyuncak vardı. Renee onlara kokusunu hatırlatacak bir şey olması için bu oyuncakını bırakmıştı. "Artık sadece üçümüzüz" dedi Reyha, ben ışığı söndürürken.

"Endişelenmeyin. İyi olacağız" dedim, kendim de söylediklerime inanmayı dileyerek.

Mel'in ailesi gider gitmez, Olivia'yla birlikte tam bir kargaşa halindeki turistik bölgeye geçtik. Kendi bedenlerinden çıkıp başkalarının vücutlarına girmiş insanlar şaşkın ve sersemlemiş hâlde ortalıkta dolaşıyordu.

Genellikle insanlardan psikik titreşimler algılamazdım. Ama şimdi biri ruhlarla dolu bir meyve sepetini ters çevirmiş gibi havadaki insan şaşkınlığını ve panik duygusunu algılayabiliyordum.

Saint Patrick Günü olması iyiydi. Yaşanan kitlesel şaşkınlık, aşırı alkol tüketiminin bir sonucu gibi algılanmıştı. Ama ertesi gün bu bahane olmayacaktı ve şimdi normal görünen davranışlar, tamamen tuhaf ve anormal algılanacaktı. Anormalin doğaüstüne dönüşmesine sadece bir adım kalacaktı ve insan nüfusu arasında *gerçek* panik hızla yayılacaktı.

Vampirler, biçim değiştirenler, periler ve diğerleri olarak biz karanlığın sakinleri için en büyük avantaj, insanların inanmazlığı olacaktı. Çoğu insan bize inanmadığından, tanınmamıza neden olacak küçük detayları reddetme eğilimindeydiler; bir kan emicinin tenindeki doğaüstü beyazlık, biçim değiştirenlerin dolunaylı gecelerde ortalarından kayboluşu gibi.

Bir arabayı çekerken dikkatsiz davrandığımda ve bir mağazanın vitrin camında yansımanımı göremediğinde, Wern benim vampir olduğumu anlamıştı. Ama onu gibi açık fikirlielerin sayısı çok azdı. Çoğu kimse öyle bir anla karşılaştığında bunu görüş zayıflığına verir veya ışık oyunu olarak yorumlardı.

Kelt tanrıları garaja gelmeden önce Olivia'yla benim boş birkaç saatimiz vardı. Bu yüzden gerçek sorun işaretlerine karşı gözlerimizi dört açarak River Street boyunca yürüdük. Kendilerini öğrenci delikanlıların bedeninde bulan hanımların durumu yeterince kötüydü ama asıl tehdit, yeni çaldıkları bedenlerde dolaşan çift ölü iblislerden geliyordu.

Bir buçuk blok kadar yürümüştük ki uzun boylu, ince yapılı bir kadın taş döşeli ara sokaklardan birinden çıkıverdi. İyi giyimli, çok güzel bir kıızıldı. Gözlerinde iyi tanıdığımız pırıltılarla bize yaklaştı.

"Olivia, hayatım, seninle burada karşılaşacağımı tahmin etmeliydim" dedi kadın.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu Olivia, kadına yaklaşıırken.

"Ah, elbette, benim, Algernon. Yeni görünüşümü beğendin mi?

Kendimi hep bir erkek bedeninde sıkışıp kalmış bir kadın gibi hissetmiştim.” Söz konusu vücut manyakça, tiz bir kahkaha kopardı.

“Alger!” Olivia ona doğru koşarken sarılmak için kollarını kaldırdı. Hemen kolundan yakalayarak kendime geri çektim.

“Olivia” diye tısladım. “Bu tanıdığın Alger değil. İki kez öldürülmüş bir vampir olarak cehenneme gittiğini ve artık bir iblis olduğunu unutma. Daha önce tanıyıp sevdiğin nazik, iyi yürekli baban değil.”

“Onu dinleme, hayatım.” Algernon kollarını uzattı ve Olivia beni silkeleyerek ona yürüdü.

“Ah, Alger, seni çok özledim” diye haykırdı Olivia.

Algernon bana aldırmadan konuştu. “Ben de seni, hayatım. Ama artık geri döndüm ve her zamanki gibi birlikte olabiliriz. Ama hayatta kalmak için yardımına ihtiyacım var.”

“Nasıl? Sana nasıl yardım edebilirim?”

“Kan takasıyla. Bu vücut bir kan emiciye ait değil. Zayıf. Seksen yıl önce sana gösterdiğim nezaketi göstermeli ve beni... dönüştürmelisin.”

“Bunu yapamazsın, Liv. Bu kadının ruhu buralarda bir yerde ve vücuduna ihtiyacı var. Onu dönüştürürsen ne olacak?” Algernon’a dönerek devam ettim. “Ve Alger da cehenneme geri dönmek zorunda. Artık onun için yapabileceğimiz bir şey yok. Çok geç. Onu kaybettik.”

Olivia olduğu yerde dönüp yüzüme baktı ve yakından bakınca gözlerindeki umutsuzluğu görebildim. “Yani Algernon yerine şimdi karşımızda duran William olsaydı, yardım etmez miydin? Sana geri dönebilmesi için, içinde bulunduğu bedeni kan emiciye dönüştürmez miydin?”

“Dediğim tam olarak bu. Çünkü gerçekte o William olmazdı. Alger *değişti* ve daha önceki hâline dönmesi mümkün değil. Şeytan onu bir iblise dönüştürdü. Bu gerçek Algernon değil ve olmayacak da; yeni vücudunu dönüştürmeye kalkışsan bile.”



“Sana lanet olsun, Jack!” Olivia bana vurmak için atıldı ama ondan hızlı davranarak kolunu yakaladım.

Yanımızdan geçen genç bir adamı durumu yanlış yorumlayarak Olivia’ya kötü davrandığımı sandı. “Yardıma ihtiyacınız var mı, hanımefendi?” diye sordu, bana meydan okuyan gözlerle bakarak.

Gözlerinin içine bakarak sakinleştirici bir sesle konuştum. “Yolu- na devam et, evlat” dedim. Hemen itaat etti.

Dikkatimi tekrar Olivia’ya çevirdiğimde çılgınca etrafına bakınıyordu. “Alger nereye gitti?”

O kargaşa anında Algernon kaçmıştı. “Haydi” dedim.

Sarhoşlardan, eğlenenlerden ve araçlardan kaçınarak caddeyle nehir arasındaki dar park alanını araştırdık ama onu bulamadık. River Street’te dizilmiş binaların arkasındaki karanlık yerleri taradık. Pamuğun güneyde kral olduğu dönemlerde binalar depo ve ofis olarak kullanılıyordu. Sokaklar ve caddeler, yük gemilerinin kolay boşaltılıp yüklenmesini sağlamak için taş döşenmişti.

Arka ara sokaklardan liman caddesi seviyesine çıkan dik taş basamakları tırmandık. Caddenin yanında yine küçük parklar sıralanmıştı. Bu parklardan birinden gelen çığlığı duyduk. Sesi izlediğimizde, çimenlerin üzerinde boğuşan iki kişi gördük. Birlikte, Algernon’ı kendi boynunu tutan genç bir kadının üzerinden çekip aldık. “Ne biçim bir lezbiyensin sen!” diye sordu kadın.

Ben Alger’ı yere mıhlarken, Olivia da genç kadının boynunu kontrol etti. “İyileşeceksin” dedi. “Üzerine antiseptik koy.”

“Onun nesi var?” diye sordu kadın, kotuna yapışmış çimenleri sil- kelerken. “Hızır bunu sormuşken, asıl benim neyim var? Neden başka birinin giysilerini giyiyorum ki?”

Yere mıhladığım kadını işaret ettim. “Bu ciddi ölçüde akıl hastası. Sen de sarhoşsun.”

“Değilim” diye itiraz etti kız.

“Evet, sarhoşsun. Birine baktığımda sarhoş olup olmadığını anla- rım.” Gözlerimi kısarak büyümü üzerinde kullandım.

“Pekâlâ” dedi. “Sanırım sarhoşum.”

“Şimdi gir” dedi Olivia. “Git artık.” Kız itaatkâr bir şekilde uzaklaşırken, ben de Alger’la uğraşmaya devam ediyordum.

“Onu ne yapacağız?” diye sordu Olivia.

“Garaja geri götürelim. Şu senin kutsal çocuklar neredeyse gelir. Alger’ı denek olarak kullanırız. Bu değişim onun üzerinde işe yararsa, herkesin üzerinde işe yarar.”

“Hangi değişim?” diye sordu Alger.

Olivia ona aldırmadı. “İyi fikir.”

Olivia, Alger’ı ayağa kaldırmama ve William’ın Escalade’ine götürmeme yardım etti.

Huey’in garajın arkasında kazdığı çukura baktım. Daha önce bulduğu su her şeyi dev bir çamur çukuruna dönüştürmüştü.

“Büyüyü hissedemiyor musun?” diye sordu Olivia, ürpererek.

“Pek fazla değil” diye itiraf ettim. “Bize yardımcı olması gereken şu Benetton nedir, bu arada?”

“*Nemeton!*” diye düzeltti Olivia. “Genellikle bir koruluk veya ormanın ortasında bir açıklıktır. İlk kez bir... bir...”

“Çamur çukuru?” diye önerdim.

“Boş ver, Jack. Bunu Kelt mistisizmini bilmeyen birine açıklamak imkânsızdır. Sadece sözüme güven. Bu kutsal bir... çamur çukuru.”

Bütün bu planların sadece iyimserlik olduğunu düşünmeye başlıyordum ama yanıldığımı umuyordum. Algernon, Eleanor bir kuş bedeninde uçup gidene kadar Ginger’ın tünediği çam ağacının yakınında bağlı oturuyordu.

Bütün garaj ekibi olarak oradaydık ve Werm bile yanımızdaydı. Şimdi ortalıkta durarak ve biralarımı içerek yardımcı oluyorlardı; bir kriz anında yardımları gerektiği her seferinde yaptıkları gibi.

“Tanrılar nerede?” diye sordum, Olivia’ya.

“Yakında. Onları hissedebiliyorum.”

Gerçekten de, ilerleyen dakikalarda limuzin caddeden yaklaşıarak garaja yanaştı. Chandler inip kapıyı açtı. Tanrılığın hiç de etkileyici görünmeyen, bize tuhaf olanlar bizmişiz gibi bakan iki üyesi arabadan indi. Chandler bagajı açtı ve bavulları kaldırıma indirdi.

“Bekleyeyim mi, Bay McShane?” diye sordu Chandler.

“Evet. Bir süre burada takıl.”

“Peki, efendim. Limuzinde olacağım.”

Eğer bu işe yaramazsa, Chandler’dan Keltleri en çabuk şekilde havalimanına geri götürmesini isteyebilirdim. İki yabancı ilahın başlarını ne gibi belalara sokacağı belli olmazdı. Kendi başım zaten yeterince belalaydı.

Tanrılardan daha uzun boylu olanı Olivia’ya döndü. “Bize haber gönderen kuş sensin demek?”

“Doğru” dedi Olivia, adamla tokalaşırken. “Sen Bilé olmalısın.”

“Evet, ama bana Billy diyebilirsın. Herkes öyle diyor” dedi İrlandalı *erkeklik gücü* tanrısı. İnce yapılı vücudu, üzerindeki sıradan görünüşlü yağmurluğu ve paçaları kıvrılmış kot pantolonuyla öyle kadınları etkileyecek özel birine benzemiyordu ama kim bilebilirdi ki? Kumral ve seyrek saçlarını taramaya çalışmış gibi görünüyordu. Aslında bir Kelt tanrısından çok, Brian Setzer’ın gayri meşru oğluna benziyordu.

“Ben de Gwyn” dedi kisası. Hatırlayamadığım başka bir halt tanrısıydı ama bedenlerle ruhları eşleştirmesi gerçeken oydu. Koyu kumral, yağlı saçları vardı ve deri bir pilot montuyla motosiklet çizmele-ri giymişti. Bu ikisine punk modasının... ne zamandı, seksenlerde mi... sona erdiğini söyleyecektim ama yüksek topuklu çizmeleri ve her yerinde göze çarpan takılarıyla Werm beni hemen yalancı çıkarırdı.

Olivia, Gwyn’in de elini sıktı ve bizimle tanıştırdı. Ben nasıl etkilenediysem, iki yabancı da bizden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ashını isterseniz, yine de, vampirler, biçim değiştirenler, periler ve bir zombiden oluşan grubun da yeterince tuhaf olduğunu kabul etmeliydim.

“Yolculuğunuz nasıldı?” diye sordu Oljvia.

“Modern hava taşımacılığınız olabilir” dedi Billy. “Ama eski tarz bir transatlantiği her zaman tercih ederim. İrlandalıların İngiltere’nin her yerinden buraya göç ettiği eski günleri hatırlıyorum. Yolculuk boyunca şarkı söyler, dans eder ve arkadaş olurlardı. Elbette ki bazıları bundan hiç hoşlanmaz.” Gwyn’e bir bakış attı.

“Galli din adamlarıyla birlikte yolculuk yapmak asla eğlenceli olmadı” dedi Gwyn. “Dans etmekten ve içmekten hoşlanmazlardı; kavga etmekten de. Dolayısıyla bütün eğlencemi bozarlardı. Ama aynı anda her yerde olamazlardı.” Bir altın dişini göstererek sırttı.

“Ne için kavga ederdiniz ki?” diye sordum.

“Kimin adında daha fazla ses uyumu olduğu konusunda” dedi Billy, gülerek.

“Ama o seferkini biz kazanmıştık, seni huysuz ihtiyar” dedi Gwyn, kahkahalarla ikiye katlanırken.

İkisinin sırtlanlar gibi havlayarak gülüşünü izlerken sormak zorunda kaldım. “Sanırım bunu yapmak zorundaydınız.”

“Cidden” dedi Billy. “İnsanlara bir uçakta dans ettirmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Bir kere yer yok. İkincisi, müzik yok.”

“Aslında iyi bir stereo sistemi kurabilirlerdi” dedi Gwyn.

“Ya da bir gayda” dedi Billy. “Bir de herkese patronluk taslayan şu kadınlar var. Hiç mizah duyguları yok, inanın. Hem de hiç!”

Bu ikisinin bir Boeing 757’de *Riverdance* yapışını ve bu arada hosteslerin o küçük yastıklarıyla onlara vuruşunu zihnimde canlandırdım. “Ah, bir an önce başlasanız!” diye önerdim.

Huey’in çukurunun kenarına yaklaşırlarken, iki tanrının da düz bir çizgide yürüyemediğini fark ettim. Olivia’yı bir kenara çektim. “Hey, bu adamlar zilzurna sarhoş. Aynı durumdayken aynı noktada bir ayın yapmaya kalkıştığında neler olduğunu sana hatırlatmama gerek yok sanırım.”

Olivia, iki gözünü de olanlara odaklamaya çabalayan zombi Huey’e

baktı. Kötü durumdaki gözü, bakacak daha ilginç bir şey bulmaya çalışmış gibi yuvasında fıldır fıldır dönüyordu.

“Rahatla, Jack. Bu adamların biri İrlandalı, diğeri Galli. İkisi de alkole karşı gayet dayanıklıdır.”

Bu vurgusunun güneyli erkeklik gururunu incittiğini itiraf etmeliyim. “Hmm. Göreceğiz.”

“Başlamadan önce bir şeye iltiyacınız var mı?” diye sordu Werm.

“Guinness var mı?” diye sordu Gwyn.

“Sadece Budweiser var” diye cevap verdi Jerry.

Tanrılar birer tane denemeye karar verdiler ama tattıklarında ikisi de beğenmedi. “Oh!” dedi Billy. “Bu berbat.”

“Bu biraların kralıdır!” diye itiraz etti Rufus. Bir adamın markasına hakaret edilmez.

“İkram etmeye değmez” dedi Gwyn, ağzındakini tükürdükten sonra.

“Rennie, viski getir” dedim. “Kalitelisinden.”

Rennie biraz sonra bir tepsi içinde kaliteli viski şişelerimden biriyle ve iki kadehle geri döndü.

“Bize cimri davranıyorsun, Jack” dedi Otis, suçlayan bir tavırla.

Sinirlenerek tehdit ettim. “Çenenizi kapalı tutun, yoksa bundan sonra sadece BYOB alırsınız.”

İki tanrı viski kadehlerini fondipledi. Billy, Alger’ı işaret ederek sordu. “Bu kim?”

“Kobay” dedim.

Gwyn iç çekti. “Ah, pek inançlı değilsin.”

“Babam, Algernon” dedi Olivia. “O kadının bedenine girmiş. Onu bulduğumuzda...”

“Açıklamaya gerek yok, değil mi, Gwynnie?” dedi Billy. “Genel olarak eski moda olduğumuzu biliyoruz. Tanıdığımız bazı tanrıların aksine, arada bir sınanmakta sakınca görmeyiz.”

Gwyn geçirdi. “İsimsiz kalacak olanlar.”

“Getirin onu” dedi Billy.

Çocuklar Algernon'ı çözüp çırpınmalarına aldırmadan çukurun kenarına getirdiler ve bırakmadıklarında Algernon yalvardı. "Olivia! Olivia, bana yardım etmelisin, kızım!"

Olivia hıçkırıklara boğulurken ona sarıldım.

"İçeri giriyoruz" dedi Billy.

"İyi şanslar" diye fısıldadı Olivia. Sanırım bunu daha çok Algernon için dilemişti.

Tanrılar kadını iki elinden tutup çukura atlarken onu da beraberlerinde sürüklediler. Diğerlerimiz çukurun kenarında daire olarak izledik.

Sonrasında olanlar bir çamur güreşiyle vaftiz töreni karışımı gibiydi. Ama vaftiz edilen kişinin rızası olmadığı belliydi. İşte bu, her gün görebileceğiniz bir manzara değildi.

İki tanrı birbirlerini ve kadını tekrar tekrar çamura gömüp çıkarırken, Galce olduğunu ancak tahmin edebildiğim antik bir dilde ilahiler söylüyorlardı. Bana düello tehditleri gibi geliyordu ama Olivia etkilenmiş benziyordu. Gerçek bir İrlandalı peri olduğundan, Otis'in de dili anladığını tahmin edebiliyordum. Gözleri parlıyordu ve durduğu yerde ileri geri salınıyordu.

Geri kalanlarımız sadece izliyorduk. "Bir şey hissedebiliyor musun?" diye sordum, Werm'e.

Yavaşça başıyla onayladı. "Sanırım, aslında evet. Tanımlayamıyorum ama etrafımızda tuhaf bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum."

Aniden, bir milyon öfkeli arı serbest kalmış gibi güçlü bir uğultu havayı doldurdu. Sonra çamur çukurundaki su kaynamaya başladı ve kadının çığlıkları daha da tizleşti.

"Neredeyim ben? Neler oluyor?"

Billy ve Gwyn onu kollarından tutup çukurdan çıkararak Werm'le benim kollarıma uzattılar. Olivia kadının yüzündeki çamuru sildi ve dikkatle gözlerine baktı. "Alger gitti" dedi, kesin bir tavırla. "Benimle gel, hayatım. Seni temizleyip yeni giysiler giydirelim. Her şeyi açıklayacağım."

Elbette ki her şeyi açıklamakla, kadına bu kötü olayı unutturacak büyüyü yapmaktan bahsediyordu. Daha sonraki geçici hafıza kaybı, ailesinden nasıl uzaklaştığı konusunda bir açıklama olacaktı.

Gözlerimi kapayarak zihnimi kasabadaki titreşimlere açtım. Daha önce hissettiğim şaşkınlık, gerginlik ve korku geçmişti. Hepsi! İşe yaramıştı. O çamur çukurundan yayılan büyü, iblislerin eline geçmiş insanları serbest bırakıyordu. Kurtarılan insanları ve kurtarıldıkları iblisleri düşünerek rahatladım ama o iblislerin hiçbirinin, lanet olasıca kaltak Eleanor kadar kötü olmadığını biliyordum.

“Ah, bu harikaydı!” dedi Werm, diğerleriyle birlikte Billy ve Gwyn’in kaygan çukurdan çıkmasına yardım ederken. “Kutlamak için hepinizin kulübüme gelmenizi istiyorum. Hanım temizlenmek için Jack’in mekânını kullandığından, sizi kulübün altındaki evime götüreceğim. Orada duş alıp üzerinizi değiştirebilirsiniz.”

“İçkiler benden” diye ekledim. “Herkes dâhil. Bu gerçekten kutlanması gereken bir şey. Saint Patty’s Günü’nüz kutlu olsun!” Hepsi mutlu bir şekilde limuzine doluştu ve uzaklaştı. Ama öncesinde Chandler’ı bir kenara çekerek, misafirleri içkilerini içtikten sonra hemen havalimanına götürmesini emrettim.

Üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. Şimdi yapmam gereken tek şey şu nükleer felaket tehlikesiyle ilgilenmek ve kendimi kindar bir vampir avcısından korumaktı. Bunun dışında rahatlamıştım. Bira kutularını toplamayı ve ortalığı temizlemeyi bitirdiğimde, Olivia, kurtardığımız kadın olan Jean’i temizleyip Rennie’nin temiz tulumlarından birini giydirmişti. Olivia, Jean’i bir taksiye bindirdi ve eline koca bir para tomanı tutuşturdu.

“Bir gecelik iş için hiç fena değil” dedim, Olivia’ya. “Alger konusunda iyi misin?”

Olivia iç çekti ve ağladığını gördüm. “İyiyim” dedi. “En azından Alger, Reedrek onu kazıklayıp yaktığında olduğu kadar kötü durumda değildi. Ama haklıydın. O kadının vücudundan bizimle konuşan vampir, beni dönüştüren Alger değildi.”

Birbirimize sarıldık ve uzunca bir süre öyle kaldık. Büyük bir kriz

atlatmıştık ve dinlenme fırsatı bulmadan önce yapmamız gereken daha çok şey vardı. William ve Connie artık yoktu; Mel ve Renee gitmişti; Olivia dışında dünyada hiç kimsem yokmuş gibi geliyordu. O da benim gibi ruh eşini ve babasını kaybetmişti. Öyle bir kaybın nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek tek kişi oydu. Beni her an merkezkaç kuvvetiyle uzaya savuracakmış gibi hızla dönen bir dünyaya beni bağlayan tek şey oymuş gibi sarılmıştım.

“Hey, ne güzel bir manzara!”

Connie’nin sesindeki zehir, sorgumı pekmezi kadar koyu ve yoğundu.

Olivia’yla ayrıldık. Avcı’ya dikkatlice bakarak, gözlerinde eski Connie’nden bir şeyler bulmaya çalıştım. Ama o gözlerde düşmanlıktan başka bir şey yoktu.

Connie sırtındaki kına uzandı ve yarı insan bir tanrıçadan şimdi olduğu Avcı’ya dönüşmesine yardım eden büyülü kılıcı çekip çıkardı.

“Ah, benim yüzümden ayrılmayın” dedi. “Birbirinize tekrar sarılın. Aslında, olabildiğince yakın durun.”

Elinde o kılıçla doğmuş gibi iki ustaca ve zarif hareketle kılıcı önce vücudunun bir yanına, sonra bir yanına salladıktan sonra durup bize tekrar baktı.

“Böylece” diye devam etti. “ikinizi birden tek hamlede öldürebilirim.”



“Ama çifte ölüleri cehenneme daha yeni postaladık” dedim. “Ve bütün insanlar kendi bedenlerine geri döndü. Bunun için biraz nefes almayı hak etmedik mi?”

“Bunu alkışlardım” dedi Connie. “Ama bunun için kılıcımı indirmem gerekir ve bunu yapmaya da hiç niyetim yok.”

“Bütün yaptıklarımızdan sonra bizi hâlâ öldürecek misin yani?” diye sordu Olivia. Connie’yle arasına girmeye çalıştım ama yanıma doğru açıldı. “İnsanlara zarar vermediğimizi kanıtladıktan sonra bile mi?”

“Bir anlaşma yapmıştık” dedi Connie, bize doğru bir adım atarken. “Çifte ölü tehdidi ortadan kalkana kadar Jack’in yaşamasına izin vermiştim. Artık sorun çözüldü ve vampirlerin süresi doldu.”

Ay ışığı kılıçtan yansıyor, tuhaf, gümüşü bir pırıltı yaratıyordu. Connie’nin dar siyah deri takımı, saçlarındaki mavi-siyah pırıltılar ve kedi gibi atletik tarzı onu çizgi romanlardan fırlamış bir dişi kahraman gibi gösteriyordu. Ama gerçekte ve çabucak bir şeyler düşünmezsem kellemi almaya geliyordu.

“Hey, dinle!” dedim. “Yardımaımıza ihtiyaç duyabileceğin yeni bir tehdit var.”

“Elbette” dedi Connie. Kılıcı önce bir omzunun, sonra diğerinin üzerinden salladı ve metalik bir sesle havayı yarıdı.

“Jack haklı” dedi Olivia, üzerimize gelen Avcı’dan uzak durmak için ikimiz de gerilerken.

“Konuş” dedi Connie, üzerimize gelmeye devam ederek.

Hemen konuşmaya başladım. “William’ın karısı olan vampir, Diana... O ve birlikte takıldığı şu adam, Savannah Nehri bölgesindeki bir tesisten trityum çalmayı ve onunla bomba yapmayı düşünüyor.”

“Harika bir hikâye” dedi Connie. “Yaratıcılığın için sana A verebilirim. Bir tane daha anlatsana.”

“Ah, tanrılar, neden sana inanmıyor, Jack?” diye sordu Olivia.

O sırada Olivia ve ben garajın arkasına kadar gerilemiştik.

“Sanırım onu öldürmeye kalkışmamla ilgisi var” dedim.

“Bingo!” dedi Connie.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Olivia.

“Önerilere açığım” dedim.

Olivia’nın gözleri iri iri açıldı. “Sanırım her şeyi anlatmalısın. Belki yaşamana izin verir.”

“Bana neyi anlatacak?” diye sordu Connie, şüpheyle.

“Hani...”

Elimi hemen Olivia’nın ağzına kapadım. “Hayır, o olmaz!”

Olivia elimi vurarak uzaklaştırdı. “Sen aptalın tekisin, Jack.”

Connie gözlerini kıstı. Terörist hikâyesine inanmamış olabilirdi -doğru olmasına rağmen- ama her nedense, şimdi blöf yapmadığını mı seziyordu. Belki de yüzümde hissettiğim umutsuzluk ifadesini o da fark etmişti. “Çıkar ağzındaki baklayı” dedi. “Her ne haltsa.”

“Bak,” dedim, “daha fazla bilgi edinmek için zamana ihtiyacım var. O zaman sana hepsini anlatabileceğim.”

“Pekâlâ, ama iyi olmalı” dedi Connie. Kılıcını kınına sokarak kaşlarını çatı. “Bilgiyi -ve kendi işinizi- toparlamak için yirmi dört saatin var. Ya da hemen harekete geçer ve zamanı kendi yararınıza kullanırsınız. Benim için fark etmez. Nereye giderseniz sizi bulurum. Yerinizi nasıl sezebileceğimi artık anlamaya başlıyorum.”

Arkasını döndü. Uzaklaşırken deri kaplı vücudunun salınışını izle-

mekten kendimi alamadım. Olivia bakışlarını izledi ve koluma sert bir yumruk indirdi.

“Ah!” dedim, kolumu ovalarken.

“Ne yapacağız şimdi?”

İç çekerek bir an düşündüm. “Sen İngiltere’ye geri dönüyorsun. Bu gece.”

“Ah, hayır. Burada seni onunla yüzleşmen için tek başına bırakacağımı sanıyorsan -tabii Diana ve Ulrich’ten söz etmeye bile gerek yok- gerçekten salaksın demektir.”

Elini tuttum. “Olivia, o tanrıları çifte ölüleri ve vücut değiştirenleri halletmek için getirmekle zaten günü kurturdun. Yeterince şey yaptın. Burası artık senin için güvenli değil. Kendi klanına dön. Sana ihtiyaçları var.”

“*Senin* bana ihtiyacın var.”

“İkimiz de ölürsek davanızın ne olacağını düşün” dedim. “Alger ve William, iyi vampirlerin iki orijinal lideri gitti. Şimdi Amerikada ben, Avrupa’da da sen varsın. İkimizin de Avcı’nın evi olarak bildiği bir yerde olmamız... başkanla başkan yardımcısının aynı uçakta uçması gibi. Birimizin devam etmesi için hayatta kalması gerek. Ayrıca, bu sende çok benim savaşım.”

Olivia sıkıntılı gözlerle baktı ama mantıklı konuştuğumu bildiğinin farkındaydım. Dudaklarını büzerek yere baktı. “Sanırım haklısın” dedi sonunda.

“Haklı olduğumu biliyorsun. Şimdi, William’ın malikânesine dönüp senin yolculuk hazırlıklarını halledelim ve yola çıkmadan önce güzel bir uyku çekelim.”

Olivia elimi sıktı ve dudaklarına götürdü. “Pekâlâ” dedi sonunda. “Ama bana bir kez daha söz vermeni istiyorum: Hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi ama her şeyi yapacaksın; bu, Avcı’yı öldürmek anlamına gelse bile.”

“Söz veriyorum.” Bir üstat vampire yalan söylemek zordu ama denedim. Yine de, Olivia’nın hüznünlü gözlerine baktığımda bana

inanmadığını anladım. Ne var ki yeterince zarif davranarak konuyu kapadı.

“Haydi, benimle gel” dedim.

Olivia benimle birlikte garaja girdi. Kahve makinesini ve mutfak ışıklarını açtım. Sonra ön ve arka girişleri kilitleyip Corvette’in durduğu bölme dışında bütün araç kapılarını kapadım. Dışarı çıkarken o kapıyı dışarıdan kapayacaktım.

Olivia zinciri çekip Stingray’ın arkasındaki kapıyı kapadı.

“Hey, arabayı nasıl çıkaracağız?” diye sordum.

“Çıkarmayacağız” diye mırladı. “En azından bir süre. Ve şu polis kadının geri dönüp halk içinde uygunsuz hareketlerde bulunmak yüzünden bizi tutuklamasını istemiyorum.”

Açık bıraktığım tek tavan lambasının altında ona baktım. Yüksek topuklu ayaklarından birini Corvette’in ön tamponuna dayamıştı ve bana “buraya gel” diyen gözlerle bakıyordu.

Connie yirmi dört saat demişti. Sonra peşimden gelecekti. Yarın bu saatlerde çifte ölü olacaksam, en azından bu gece iyi zaman geçirebilirdim.

Olivia pembe yünlü mini eteğinin altına uzandı ve kalçalarını oynattı. Siyah dantelli bir kumaş parçası yere kaydı ve bacaklarını çekip çıkardı. Corvette’in kaputunun üzerine oturarak arkaya doğru kaykıldı ve bir bacağıyla yukarı çekerek, bir otomobil takviminde yer alabilecek kızlardan biri gibi baktı.

“Ye, iç, mutlu ol ve beni çılgınca becer; çünkü yarın ölmüş olabiliriz” dedi.

“Çok şiirsel.” Bir yandan kemerimi çözerken ona doğru yürüdüm. “Ama her nedense, İncil’de bu sözlerin geçtiğini sanmıyorum.”

“Öyle mi?” Olivia bluzunu çıkardı ve üzerinde sadece pembe sıtyeni ve eteğiyle kaldı. “Hiç İncil uzmanı olduğumu iddia etmedim ki.”

Önce bir ayağımın, sonra diğerinin üzerinde zıplayarak çizmelerimi çıkardım. “Bunu sana karşı kullanmayacağım.” Yanına ulaştığımda ben de çıplaktım.

“Bana karşı kullanmanı istediğim şey bu değil zaten.” Uzanıp aletimi kavradı ve beni açık bacaklarının arasına doğru çekti.

Neredeyse *İsteyin, size verilecektir*, diyecektim ama İncil espirisini daha fazla uzatmak istemedim. Yirmi dört saatten kısa süre içinde cehenneme gideceksem, Tanrı’yı uzun zaman önce kendi isteğimle bir kan emiciye dönüştüğümde ruhumdan vazgeçmişken olduğundan daha fazla kızdırmak istemiyordum. Kim bilir, belki son anda bağışlanabilirdim. Her şey mümkündü, değil mi?

“Hanımefendi nasıl isterse” dedim. “Ama şimdi değil.” Elinden kurtularak küçük eteğini kaldırdım. “Önce, hazır motor kapağının üzerindeyken, bakalım o kapağın altında ne varmış.”

Başımı kurnaşın altına sokarak yüzümü bacaklarının arasına bastırdım. “Motorunun kokusuna bayılıyorum.” Burnumu tüylerine hafifçe sürttükten sonra dilimi açıklığına yerleştirdim ve nemli yapraklarının tadına baktım. İstekle şiştiğini hissedebiliyordum; bir parmağımı deliğine sokarken başparmağımla küçük kapak süsünü okşadım. “Başparmağım, üstü açık arabadaki küçük adamın başını kaldırdığını hissediyor” dedim.

“Yağımın eksik olduğunu söylersen seni tekmelerim” dedi Olivia, nefes nefese.

“Yağa ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Aslında, bence yola çıkmaya hazırsın.”

“Konuşmayı kes de bin o zaman.”

Ayağa kalkarak eteğini iyice sıyırdım, bacaklarının arasına girdim ve hızla köldedim.

Olivia zevkten hafif bir çığlık attı ve uzun bacaklarını belime doladı. Ayaklarımı yere sağlam bir şekilde dayayıp üzerine eğildim ve ıslak sıcaklığının içinde pistonumu çalıştırmaya başladım.

“Bence hazır oradayken bir rot-balans ayarı yapsan iyi olur” dedi, dişlerini sıkarak ve başımı göğüslerinin arasına bastırdı.

“Nasıl istersen.” Dişlerimle sutyenin önündeki bağını kopararak göğüslerini serbest bıraktım. Göğüs uçları çoktan sertleşmişti bile.

Göğüslerini hırsla yalayıp emerken, o da tırnaklarını sırtıma gömmüyordu. Bir kovboyun aşırı hareketli bir atın üzerinde durabilmek için yapacağı gibi yüksek topuklularını da kalçalarıma saplamıştı.

O kadar sert sevişiyorduk ki insan olsak tenimiz çürüyebilir, kemiklerimiz kırılabilirdi ama sonuçta insan değildik. Bu yüzden, gerçekte olduğumuz ölümsüz avcılar gibi, sadece hayvani ihtiyaçla hareket ederek birbirimize saldırıyorduk. Zihnimin derinliklerinde, ilk kez hiçbir şekilde kendimi tutmadan seviştiğimi fark ettim. Bir insan kadını incitmemeye çalışmıyordum ve Olivia'nın vampir güçlerini incitmeyeceğimi de artık biliyordum. Dolayısıyla, bu son sevişmem olacaksa, azamisini alacaktım.

Ellerimi poposunun altına koyarak onu havaya kaldırdım ve vücudunu kasıklarımın bütün gücümle vurmaya devam ettim. Sonunda çığlık çığığa sarsılarak boşaldı ve aynı anda gözlerimde ışıklar patladı. Öylesine bir zevk patlamasıyla boşaldım ki neredeyse ikimizin de düşmesine neden olacak şekilde dizlerimin bağı çözüldü. Sırtını arabanın motor kapağına yasladım ve gücümle görüşüm normale dönene kadar üzerine uzandım.

"Bu... mümkün olduğunu düşündüğüm her şeyin ötesindeydi" dedi Olivia. Biraz kıpırdandı. "İnanamıyorum ama sanırım hâlâ sertsin. Bir raunda daha ne dersin?"

"Krank milini ne döndürecekse hazırım" dedim.

Ertesi gece uyandığımda Reyha'nın dilinin çabucak iyileşen yaralarından birini yaladığını hissettim. Sanırım Liv'in o çılgın ayakka-bılarından birinin topuğunu gömerek kalçamda açtığı bir delikti. Onlara boşuna stiletto topuk demiyorlardı.

Tabuttan çıkıp duş aldım ve giyindim. Bu arada Reyha da gecelik insan biçimine dönüşmüştü. Olivia ortalıkta görünmüyordu.

Reyha tekrar iki ayaklı olduğunda William'ın masasına gitti ve bana bir not kâğıdı verdi. "Sana bunu vermemi söyledi." Biçim değiştiren arkadaşım, kendisini haklı yeri olarak gördüğü tabutundan atan kadının adını söylemek istemiyordu.

*Jack, yüz yüze veda etmeden ayrıldığım için beni bağışla. Sana o kadar bağlandım ki kendimi tutamayacağımdan ve utandıracağımdan korkuyorum. Dolayısıyla, bir mesaj bırakmak korkakça da olsa, en azından daha saygın. Seni tehlike içinde tek başına bırakmaktan dolayı utanıyorum ama dün gece söylediklerinin mantıklılığını da reddedemem. Bu bir veda değil, bir hoşça kal olsun.*

*Bütün sevgimle... Olivia.*

Mesajı kırıstırıp attım ve kendime gittiği için memnun olduğumu hatırlattım. Avcı tehlikesinden kurtulduğuna göre, artık kendimi, Worm'ü ve Mole'u hayatta tutmaya odaklanabiliydim. Ama aynı zamanda Connie'yle sonsuza dek ayrıldığımızı düşündüğümde olduğu gibi kendimi terk edilmiş hissediyordum. Olivia, dünyada benim gibi olmanın ne demek olduğunu bilen tek kişi gibi görünüyordu.

Ona iyi şanslar diledim. Belki bir gün yaşlı lordlar yine kış uykusuna dalar ve Olivia mutluluğu bulabilirdi. Hatta belki şu Billy ve büyük ağacıyla.

Not kağıdını masanın yanındaki çöp sepetine attım. Şimdi kendime acımaya zamanım yoktu. Gidip Worm'ü, Avcı'nın savaş kararıyla ilgili uyarmalıydim.

Geçit'in müşterileri tıpkı sahibi kadar berbat durumdaydı.

"Savaştan çıkmış gibi bir halin var" dedim, bara otururken.

"Sanırım dün gece çok fazla içtim" diye itiraf etti. "O tanrılar gerçekten sıkı içiyor."

Worm barın üzerine bir bardakaltığı koydu ve bana biramı verdi.

"Şimdi... bana o iki İngiliz'le içki yarışına girdiğini söyleme sakın. O adamlar bir filden bile çok içebilir." Biramı yudumlayarak ekledim. "Hem de alkol kaldıracak bir filden."

"Bana bunu şimdi mi söylüyorsun?" dedi Worm. "Ama doğrusunu istersen, kendin de o kadar iyi durumda görünmüyorsun, dostum. Biz gittikten sonra oldukça zor bir gece geçirmiş olmalısın."

“Evet, öyle de denebilir. Ama kötü bir haberim var.”

“Ah” dedi Werm, bir aspirin kutusunun kapağını açmaya çalışırken. Biz vampirler neredeyse her şeye karşı dayanıklıyızdır ama yine de içki konusunda insandan pek farklı değilizdir. “O çifte ölümlerden daha yeni kurtulduk. Şimdi ne var?”

“Dostum, sen bir vampirsin ve bir aspirin kutusunun kapağını bile açamıyor musun?” diye sordum, tiksinererek. Werm dişleriyle uğraşmaya başladığında kutuyu elinden kapıp kendim açtım. “*Dişlerinle* değil. Onlara ihtiyacın var ve biraz daha uzamalarına izin vermeden kırılan dişlerini onarmak için dişçiye gidersen, durumu açıklamakta bir hayli zorlanırsın.”

Vampir dünyasında kardeşim olmaya karşılık gelen gence baktım; sonuçta babamız aynıydı. Connie beni öldürürse, bu zavallı çocuk kendini nasıl koruyacaktı? Bu beni hem üzüyor hem de söylemem gereken şeyleri daha da zorlaştırıyordu.

“Bak, Werm! Dün gece siz gittikten sonra Connie garaja geldi. Artık çifte ölü tehdidi ortadan kalktığından, vampirler için av mevsiminin başladığını söylüyor. Tehlikeden uzak kalması için Olivia’yı İngiltere’ye geri gönderdim.”

“Ah, lanet olsun!” dedi Werm ve kutudan birkaç aspirini daha avucuna boşalttı.

“Belki bir süre barı Seth’e bıraksan iyi olur. Ortalıkta görünme. Ben Connie’yi bizi hayatra tutmasının daha iyi olacağına ikna etmenin bir yolunu bulana kadar, belki ailenin şarap mahzeninde de saklanabilirsin.”

Werm iç çekti. “Pekâlâ. Bunu düşüneceğim.”

“Çok uzun düşünme. Bana yirmi dört saat süre vereceğini söylemişti.” Saatime baktım. “Ve bunu yirmi saat önce söylemişti.”

Werm ve ben vampir kokusu alınca aynı anda başımızı kaldırdık ve Mole’u, diğer adıyla Velki’yi kapıdan girerken gördük. Küçük vampir bana yaklaştı. “Jack, seni burada bulacağımı umuyordum. Diana ve Ulrich harekete geçmek üzereler. Reedrek de onlarla birlikte. Benimle gelmelisin!”



“Yine neler oluyor?” dedi Worm, bir eliyle başını tutarak.

“Sadece engellemem gereken potansiyel bir nükleer felaket, önemli bir şey değil. Senin bir süre yer altına inmen için bir neden daha.”

“Şey, sadece... lanet olsun!” diye inledi Worm, Mole beni montumun kolundan tutarak kapıya doğru sürüklerken.

William’ın nehir kıyısındaki limanına giderken Mole’dan detayları öğrenmeye çalıştım ama o da bilmiyor gibiydi. Bir tekneyi zamanında durdurabilirsek, Diana ve Ulrich’in trityum çalmasını engelleyebileceğimizi söyleyip duruyordu. Söz konusu tekne, William’ın özel film camlı ve pencereli teknelerinden biriydi; bunu gerekirse ve çok dikkatli davranırsa gündüzleri köprüde dolaşabilmek için özel olarak yaptırmıştı.

“Nehirden Augusta’ya gidip oradan karaya çıkarak Aiken’e ulaşmayı planlıyor olmalılar” dedim.

“Evet, sanırım” dedi Mole.

“Bir planın var mı?” diye sordum.

“Plan mı?” diye sordu Mole.

“Evet, bilirsin; onları durdurmak için bir fikir. Diana ve Ulrich’in nasıl hareket ettiğini biliyorsun, değil mi?”

“Hmm...”

Küçük adam onunla karşılaştığım ilk gün daha zeki görünmüştü. Sanırım haberi getirmekle üzerine düşeni yaptığını ve gerisinin bana kaldığını düşünüyordu. Şimdi bu sorunu çözmek için hem beyin hem de kas olmak zorundaydım. Diğer yandan, Mole’un beni bir tuzığa sürüklüyor olabileceğini de düşünüyordum.

Bir duruma paldır küldür dalmadan önce bütün açıları düşünmek, William’ın daima yaptığı şeydi. Benim tarzımsa hep paldır küldür dalmaktı. Belki de sonuçta öğreniyordum. Yine de, Mole’un bize yardım etmek konusunda samimi olduğundan bir hayli emindim. Yaşlı lordlardan bu kadar korkarken, yine taraf değiştirmesi için bir neden göremiyordum. Ayrıca, onu izlemekten başka pek tercihim olduğunu sanmıyordum.

“Pekâlâ” dedim. “William’ın deposuna uğrayacağım ve işimize yarayabilecek bir şeyler alacağım.”

“Ne gibi?” diye sordu Mole.

“Sen aldırma. Ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi. Arabada bekle.”

William’ın deposuna girdim ve oradaki küçük atölyemin kapısını açtım. William ve benden başka kimsede anahtar yoktu... şimdiyse sadece bende vardı. Diğer tüm sorumluluklarıma ek olarak, aynı zamanda William’ın patlayıcı ustasıydım. Atölyede bomba yapmak için ihtiyaç duyacağım her türlü şey vardı; titiz bir şekilde paketlenip saklanan patlayıcılar dâhil.

Yıllar boyunca William arada bir havaya uçuracak bir şeyler olduğunda bana gelmişti. En sonuncusu, kendi yatlarından biri olan *Kaynaktaşı*’nı havaya uçurmamı istediği zamandı. Tekne, William’ın Avrupalı vampirleri getirmek için kullandığı büyük ve okyanus yolculuğu yapabilen bir araçtı. Bir okyanus yolculuğu uzun zaman almasına rağmen, kan emiciler için hava yolculuğuna oranla çok daha güvenli ve çok daha rahattı. O güzel gemiyi havaya uçurmak zorunda kalmamız çok acıydı.

Ama patlayıcılar kanıtları yok etmenin dışında da işe yarıyordu. Çok sayıda vampiri öldürmek için iyi bir yoldu: Vampirleri yakabilecek yangınlara yol açabiliyordu ve kurbanlar bir daha birleşmemek üzere binlerce minik parçaya ayrılabilirdi. Dolayısıyla önümüzdeki durumda ilgili olarak geleneksel bir bomba işe tam uygun görünüyordu. Genellikle bombalarımı çok büyük bir titizlikle hazırlardım ama şimdi buna zamanım yoktu. Bu seferkini iki arada bir derede hazırlamak zorundaydım.

Bir çuval bezi çanta kapıp en çabuk şekilde malzemeleri seçmeye başladım. Fıtil, ateşleyici, ateşleme jeneratörü, pil, kasa... hepsi çantaya atıldı. Yeni model patlayıcılar tamamen elektriktir ve hareketli parçası olmayan, tamamen programlanabilir şeylerdi ama ben eski ekolden geliyordum.

İhtiyacım olan şeyleri alır almaz Mole’un yanına döndüm ve en

yakındaki limana yöneldim. Mole çantaya merakla bakıyordu ama bir şey sormaması gerektiğini güdüsel olarak anlamıştı. Arabayı herhangi bir gürültü yapmadan tekneye yaklaşabilmemiz için yeterince uzğa park ettim. Diana ve Reedrek'in kokusu, tanımadığım güçlü bir vampirin kokusuyla birlikte her yerdeydi. *Eau de Ulrich* olduğuna şüphe yoktu.

Limanın hemen yanındaki bir onarım kulübesinin yanına çömeldik. Kulübe, içine bir yelkenliyi çekip rampalardan donanımını onarmaya izin verecek ölçüde yüksekti. Durduğumuz yerden yakında bağlanmış teknelerden birinin kamarasındaki hafif parıltıyı görebiliyordum.

“Tekneye binmişler bile” diye fısıldadı Mole. saçları diken diken olmuş bir halde. “Onları gördüm.”

“Onlardan nasıl kaçtın ki? Onlara yardım ediyor olman gerekmiyor muydu?”

“Yardım etti zaten, Jack. Seni tam istediğimiz yere getirdi.”

*Ah, lanet olsun!*

Reedrek'in sesini başımın üzerinden bir yerden duyduğum anda, savaş gemilerini çekmek için kullanılan ağır zincirden yapılmış bir ağ üzerime yıkılarak beni dümdüz yere yapıştırdı. Öyle bir darbe bir insanı oracıkta öldürebilirdi. Göz ucumla, Mole'un tuzaktan rahatça sıyrıldığını gördüm.

Üç vampir kulübenin üzerinden aşağı atladı. Ben yattığım yerde kıpırdamıyordum.

"Selam, evlat" dedi Reedrek.

"Selam, büyükbaba" dedim.

"Diana'yı hatırlayacağından eminim. Seni büyük-büyükbaban Ulrich'le de tanıştırayım."

Elimden geldiğince başımı kaldırdım ve Reedrek'le Diana'nın arasında duran uzun boylu vampire baktım. Boynunda, William'ın yaklaşık iki asır önce kafasını kopardığı yerde belirgin bir yara izi vardı. Öyle bir yarayla hayatta kalması beni çok şaşırtmıştı ve ne kadar korkunç bir güce sahip olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı.

William'ın bana büyük-büyükbabamla ilgili söylediği diğer şeyleri de hatırladım. Ulrich'in 1800'lerdeki adı farklıydı: Karındeşen Jack. Vampir standartlarına göre bile bu yaratık gerçekten vahşiydi. O dönemde konuyla ilgili gazetelerde okuduğum haberleri hatırlıyordum. Düşündüğümde hâlâ midemi bulandırıyordu.

Ulrich'in uzun kırçillı saçları ve aynı renkte sakalı vardı. Reedrek'ten

çok daha bakımlı ve çok daha iyi giyimli görünüyordu; Reedrek her zaman son uyuduğu mezardan yeni çıkmış gibi görünürdü. Ulrich dönüştürüldüğünde kırk yaşlarındaydı; şu dirsek yamalı ceketlerden giyse, bir üniversite profesörü olduğu kolayca düşünülebilirdi.

“Demek saygıdeğer Jack McShane bu” dedi Ulrich.

Alay konusu olmaya bayılırdım ya. “Ayağa kalkamadığım için kusura bakmayın” dedim.

“Omuzlarında bir hayli büyük bir ağırlık varmış gibi görünüyorsunuz” dedi. Reedrek ve Diana onun aptalca şakasına kıkılgımlarla güldü. Geri zekâlılar.

“Sana yardım edelim, sevgili Jack” dedi Diana. “Ashında, sana bir teklifimiz var.”

“Dinliyorum” dedim, zaman kazanmak için. Avuçlarımı ahşap zemine dayadım ve bütün gücümle ittim ama dizlerimin üzerinde bile doğrulamadım. *Lalet olsun!*

“İnsanlar arasında bizim için kargaşa yaratmanı istiyoruz” dedi Reedrek.

“Bunun anlamı ne? Yoksa sandığımdan daha fazlası mı var?”

“Ah, söylediğin kadar renkli biriymiş, Diana” dedi Ulrich. “Amacımız, yaşayanların dünyasında sonunda kendi istekleriyle hortlakların dünyasına katılmaktan mutluluk duyacakları ölçüde dehşet ve korku yaratmak.”

“Yani insanların vampir olmaya gönüllü olmasını mı istiyorsunuz?”

“Elbette.”

“Bana neden ihtiyacınız var?”

“Bizimle birlikte nükleer tesise gelmeni istiyoruz” dedi Diana. “Orada yapabileceğimiz bir sürü şey var. Ulrich, Reedrek ve ben diğer yerlerden gelen bomba malzemelerinin yolunu keseceğiz. Senin rolün, bir kanyondan gelen nükleer atıkları yer altı su kaynaklarına yönlendirmek olacak. Güneydoğudaki kuraklık yüzünden su seviyesi o kadar düşük ki herhangi bir nükleer malzeme, içme suyunu aşırı kirletmeye yeter.”

“O kadar dehşete kapılmışım ki artık onlarla birlikteymiş gibi bile düşünemezdim. “İnsanlarda radyasyon zehirlenmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz siz?”

“Ah, elbette biliyoruz, sersem” dedi Diana. “Üçümüz yüzyıllardır oradalıktaız. Atom bombasının doğumunda neler olduğunu senin gibi biz de hatırlıyoruz.”

Ürperdim. Bu kan emiciler gerçekten de William’ın söylediği kadar kötüydü. “Pekâlâ, sadece tartışma adına, diyelim ki söylediğinizi yaptım. Benim çıkarım ne?”

“Ah, elbette ki güç” dedi Ulrich. “Konsey’de yaşlı lordların boşalttığı iki koltuk var. Planımız başarıya ulaştıktan sonra birini ben alacağım.”

“Diğerini de ben alacağım” dedi Reedrek. Bana bakarak sırtı ve dağınık saçlarını eliyle sıvazladı.

O bana bakarken, Ulrich’le Diana’nın birbirlerine baktığını gördüm. Bu bakış her şeyi anlatıyordu ve anlamını çözmek için dahi olmaya gerek yoktu. Reedrek, Konsey’deki o koltuğa asla oturamayacaktı. Kirlî işlerini bitirdikten sonra onu öldüreceklerdi ve diğer koltuğu Diana alacaktı. Reedrek bu bakışmayı görse bile, kendi öneminde o kadar emindi ki gerçekte ne anlama geldiğini asla düşünemezdi.

“Demek Konsey’de yer alacaksınız. Bundan bana ne?”

“Seni kendi yardımcımız yapabileceğimiz bir pozisyonda olacağız” dedi Ulrich. “Sana her türlü konuda ayrıcalık tanıyabiliriz.”

“Konumunun avantajlarını bir düşün” dedi Diana.

“Ne tür avantajlar?”

“Yüzlerce vampire hükmedeceksin” dedi Reedrek, heyecanla.

“Hı-hım” dedim. “Örneğin, onlara ne yaptırabilirim?”

“Ne istersen” dedi Ulrich. “Onlara toprağı gübrelemelerini bile emredebilirsin.”

“Böyle bir şeyi neden isteyeyim ki?”

Üçü önce birbirlerine, sonra şaşkınlıkla bana baktılar. “Eğlence için?” diye önerdi Reedrek.

“Eğlenmek için sıçan da vurabilirim” dedim. “Başka?”

“Elimizdeki büyü gücüyle, dünyanın en güzel kadınları önünde dizilecek” dedi Diana, davetkâr bir tavırla uzun sarı saçlarını okşarken.

Ona özel bakışımı attım; bu ifademin çenemdeki yarığı, gamzelerimi ve elmacık kemiklerimi vurguladığını söylerlerdi. En azından, binlerce kadınla yatmamı sağlayan bakışımdı. Eli saçından göğüslerine kaydı. “Ah” diye mırıldandı.

“Başka ne var?” diye sordum.

Artık benim kendisiyle alay ettiğimi anlayan Ulrich ayağını kaldırıp baldırına kemiğimi kırabilecek bir güçle bastı. Ama kendi acı hırıltının üzerinden duyduğum ses, bacağımanın altında çatırdayan tahtalardan geldi.

“Seni küstah sersem” diye hırladı Ulrich. “Bizimle oynamaya nasıl cüret edersin?”

“Aptal olma, evlat” dedi Reedrek.

“Cevabın ne?” diye sordu Diana.

“Reddedersen ne olacak?” diye sordum ama cevabını zaten bildiğimi tahmin ediyordum.

“Güneş birkaç saat içinde doğacak” dedi Ulrich. “Seni yavaş yavaş yanmaya bırakacağız.” Zorlukla görebildiğim bir hızla metal ağdaki açıklıklardan birine uzandı, cebimden cep telefonumu çıkardı ve nehre attı.

“İşçiler gündeğümünden önce gelse ve onları yardıma çağırabilsen bile, hiçbir insan veya insan grubu seni zamanında kurtaramaz. Üçümüz birlikte ağı senin üzerine zorlukla itebildik ve burada bunu kaldırabilecek ağır donanım yok.”

“Görünüşe bakılırsa her şeyi düşünmüşsünüz” dedim, acı bir sesle.

“İşimizi tam yapmak zorundayız” dedi Ulrich. “Şimdi, cevabın nedir?”

"İmm. Bir düşüneyim" dedim. "Şu nükleer kanyonlarla ilgili bir makale okuduğumu hatırlıyorum. Eğer doğru anladıysam, nükleer atıkları cama dönüşeceği bir sıcaklığa kadar ısıtıyorlar ve o şekilde depolanıyor. Dolayısıyla, seçeneklerim ya oraya gidip süreci bozmayı çalışırken kullanılmış ve ısıtılmış yakıt çubuklarıyla güzelce kızarmak ya da burada kalıp olduğum yerde güneşin beni kavurmasını beklemek. Durumu yeterince iyi tanımlayabildim mi?"

"Ama nükleer tesiste alacağın yanıkların zamanla ve yeterli bakım-la güzelce iyileşeceğine inanıyoruz" dedi Reedrek, neşeli bir tavırla.

"Hı-hım" dedim. "Fırsat için teşekkürler ama kabul edemeyeceğim."

Ulrich iç çekti. "Beni üzdün. Pekâlâ, o halde, istediğin gibi olsun. Senin yerine işi küçük dostumuz Velki yapacak o zaman."

"Ha?" dedi Velki.

"Gelin" dedi Ulrich. "Gitmemiz gerek."

"Hoşça kal, çocuğum" dedi Reedrek. "Yakında sonsuz işkencesinde sen de William'a katılacaksın. Sonsuza dek cehennemde çürü-sün."

Elimi zincir ağıdaki bir açıklıktan uzatıp Reedrek'in bacağına yakalayarak kendime çektim ve onu sırtüstü devirip dışlerimi bütün gücümle ayak bileğine geçirdim. Düşerken başının zemin tahtasından sektiğini duydum. Uzun ve güçlü bir çığlık kopardı. Ulrich ve Diana onu benden uzaklaştırırken, bir ağız dolusu et ve kemik tükürdüm. "Tanım, iğrenç!" diye homurdandım, ağzımdaki her şeyi tükürmeye çalışırken.

"Haydi, yapmamız gerekenler var" dedi Ulrich, Reedrek'i bir koldan tutup sürüklerken. Reedrek boştaki eliyle ayak bileğini tutarak bana okkalı bir küfür savurdu. Diana, isteksiz Velki'yi beraberinde sürüklüyordu. Tekneye bindiler ve hemen nehirden Augusta'ya yöneldiler.

Zincirleri bütün gücümle zorladım ama ne kıpırdatabildim ne de korunmak için kulübeye doğru kayabildim. Bomba malzemelerinin bulunduğu torba da gitmişti. Ben ayağa kalkmaya çalışırken



içlerinden biri almış olmalıydı. Yakınlarda, içinde bulunduğum zor durumdan kurtulmama yardımcı olabilecek bir şey göremiyordum. İhtiyaç duyduğunda neden bir MacGayver bulunmazdı ki?

Kendimi gevşemeye zorladım. Panik duygumu kontrol altına almaya, dinlenmeye ve düşünmeye çalıştım. Önce, Mole'un bana ihanet etmeye neden karar verdiğini merak ettim. Kendini ciddi ölçüde riske atarak Olivia'ya önemli bilgiler sağlamıştı. İsteyeceği cın son şey yaşlı lordların merhametine kalmak olurdu ve şimdi öncekinden daha da büyük bir belanın içine gömülmüştü. Bütün bunlar ne içindi?

Eh, bu noktada artık ne önemi vardı ki? Herhangi bir şeyin önemi var mıydı? Zihnimi Werm'e açtım ama psişik veranda ışığı sönmüktü. Ona beni dinlemesi gerektiğini hatırlatmalıydım ama aklıma gelmemişti. William olsa düşünürdü. William olsa önceki geceyi zaman kaybetmek yerine planlama yaparak geçirirdi. Bence her zamanki gibi beynim yerine aletimi izlemiştim ve bak beni nereye getirmişti.

Ama doğru yapığımı bir şey vardı. Melaphia'yla Renece'yi düşündüm ve burada kalmış olmaları yerine gitmelerinin çok daha iyi olduğuna karar verdim. Onları gitmeye teşvik ettiğim için memnundum. Öldüğümü öğrendiklerinde yeni hayatlarına başlayabilirlerdi. Zaman içinde beni uzak bir anı olarak hatırlayacaklardı sadece; yarı hatırlanan bir kâbusa ait bir yaratık olarak. Vampirlerin ait olduğu yer de orası değil miydi zaten?

Bu düşünce beni bir an için hüznlendirdi ama kızlarımın normal, mutlu hayatlar yaşamasını istiyordum ve bence beni unutmaları, doğru yönde atacakları bir adımdı.

İkizler bensiz de başlarının çaresine bakabilirlerdi. Deylaud, zamanın sonuna kadar yaşasalar bile Reyha'yla kendisine bakabilecek kadar William'ın işlerini biliyordu.

Zavallı Werm'ü düşünmek bile istemiyordum. Sadece Connie'den uzak durabilecek kadar akıllı olmasını umuyordum. Belki gidip batıdaki klanlara katılırdı ve birlikte kendilerini savunabilirlerdi. Belki Connie de bu arada biraz daha mantıklı hâle gelirdi. Zaman içinde,

çok geç olmadan, iyilerle kötülerini birbirinden ayırmayı öğrenebilirdi.

Kendimi yazgıma teslim olmaya hazırlarken, en dayanılmaz düşünce karşımda belirdi. Çocuğumu asla göremeyecektim. Belki de en iyisi buydu. En azından çocuğum babasının bir canavar olduğunu asla bilmeyecekti.

Benim durumumda olsa William'ın ne yapacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"William!" diye bağırdım. "Baba, eğer oradaysan bana bir işaret ver! Şimdi ne yapmalıyım?"

Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Tam umudumu kaybetmek üzereyken, yaralı bacağımın altındaki tahtanın tekrar çatırdadığını duydum. Zincirleri kaldırmaya çalışmak yerine, dizimle zemini aşağı doğru yokladım. Koca bir tahta parçası koparak suya düştü.

"Teşekkürler, William!" dedim. Babam öldükten sonra bile bana yardıma koşmuştu. Adını söylemek, bir gün daha yaşamama yardımcı olmuştu.

Ulrich'in bastığı yerde bacağımı korkunç şekilde acımasına rağmen, zemindeki deliği giderek büyütmeyi başardım. Sonunda bütün vücudumu geçirebileceğim kadar büyümüşü. Zemin çok sayıda kalas tabakasından oluşuyordu ama voodoo kanımın sayesinde parça parça kırabilmişim.

Güneşin yükseldiğini hissedebiliyordum ama moralim de yükseliyordu. Eve gitmek için kendimi zamanında kurtarabilirdim, en azından şu kulübeye girebilirdim. Eğer işler daha da kötüleşirse, nehre dalıp güneş batana kadar kendimi çamura gömebilirdim.

Son tahta parçası da kopana kadar tekmeledim, ittim, çekiştirdim ve sonunda kendimi zemindeki açıklıktan aşağı sarkıtarak tek elle asıldım. Özgür kalmak üzereydim. Güneşte kızarmayacaktım ve bu arada insanların önünde kendimi rezil etmeyecektim. Yapmam gereken tek şey sol elimi bırakmaktı ve...

O anda elim acıyla kasıldı. Bu da ne? Sanki...

Yukarı baktım ve neden canımın o kadar kötü yandığını, özgürlüğe giden yolumu neden kestğini anladım. Elim bir kılıçla zemine mihlanmıştı.

“Merhaba, âşık çocuk” dedi Connie. “Tık-tak! Yirmi dört saatin doldu!”

William beni kurtarmayı denemişti. Bu konuda hiç şüphem yoktu ama aynı zamanda Connie'nin de beni öldürmek için geldiği gündü. Ne güzel!

"Hey, bu çok ilginç" dedi Connie.

"Nasıl yani?" Nehrin üzerinde sallanırken sesimdeki acıyı gizlemeye çalışıyordum.

Çömeldi ve bana baktı. Asılı olduğum yerden, topu nereye koyacağına karar vermeye çalışan bir golf oyuncusu gibi görünüyordu. Sonra konuşmaya başladı. "Başın bana tabakta sunulmuş gibi görünüyor. Komik, değil mi?"

"Evet, komik" dedim. Gerçekten öyleydi. Şimdi dönüp düşününce, bütün bu krizden sağ salım çıkacağımı düşünmem bana bile abartılı geliyordu. Bu noktada, Connie beni birçok farklı şekilde öldürebilirdi. Her şey artık ona bağlıydı. Sadece işini çabuk bitirmesini umuyordum.

Pozisyonunu değiştirerek bağdaş kurdu. Bütün bu süre boyunca bir elini elime saplanmış kılıcın tepesinde tutuyordu. İsteddiği kadar zamanı vardı ve Avcı olarak beni istediği kadar zevkle öldürebilirdi. Benimle işini bitirdiğinde, Ulrich ve diğerlerine katılmış olmayı dileyeceğimi düşünmeye başlıyordum.

Parmaklarını dudaklarının üzerinde tıklatarak düşündü. "Seni, beni öldürmeye kalkıştığın şekilde öldüreceğimi söylediğimi biliyorum ama beki de daha... eğlenceli bir şey düşünebilirim."

Yüzü benimkinden sadece bir metre kadar ötedeydi. Bir kez daha gözlerine bakarak eski Connie'den, bütün varlığım boyunca karşılaştığım herkesten daha çok sevdiğim kadından bir şeyler bulmaya çalıştım. Ama o sıcaklık, nezaket ve adalet tutkusundan eser yoktu. Connie Jones ölmüştü ve onun yerine bu acımasız katil gelmişti.

"Sen keclisin. Ben de fareyim. Anladım" dedim. "Ne istiyorsan yap."

"Aceleye getirme." Derin bir nefes aldı. "Kanının kokusunu sevdim, vampir." Kılıcı elime daha fazla sokarak kanımın daha hızlı akmasını sağladı. İki eliyle birden uzanıp akan kanıma dokunurken, ben kıpırdıyamıyordum bile.

Parmaklarını dudaklarına götürüp yalarken, ben acıyla haykırdım. "Fena değil" dedi. "Belki de kanımı içerim."

Kendimi toparlayamadan, tahta zemine yüzükoyun uzandı ve bir kolunu boynuma doladı. Diğer elinin ayasını çencime dayayarak başını arkaya bastırdı ve boynumu açığa çıkardı. Demek böyle olacaktı. Her şey bitiyordu. Her zaman en iyi ölümün Connie Jones'un kollarında olacağını düşünmüştüm. Olacak olan da tam olarak buydu. Gevşeyerek, kendimi... mutluğa hazırladım.

"Hoşça kal, Jackie" dedi. "Söylemek istediğin son bir şey var mı?"

Bunu düşündüm. Bu noktada, ona her şeyi anlatmamanın bir avantajı var mıydı? Söylemediğim şeyleri bilmesinin bir yararı olmaz mıydı? Sadece gerçek olduğu için bile söylenmesi gerekenler vardı. Ayrıca, bencillik diyebilirsiniz ama benden nefret ettiğini bilerek ölmek istemiordum.

"Evet" dedim. "Beni öldürmeden önce sana söylemek istediğim bazı şeyler var."

"Acele et" dedi ve beni bıraktı. Kollarını çenesini altında kavuşturarak gözlerimin içine baktı.

"Öncelikle, o zaman peşinden yer altı dünyasına geldiğimde, sana anlatmadığım başka şeyler de oldu."

Connie'nin kışları çatıldı. "Neymiş?" diye sordu, temkinli bir tavırla.

“Çocuğunu öldürdüğü için eski kocanın canına okumadın.”

“Seni alçak! İntikamımı almamı engelledin, değil mi? Beni buraya jüri getirmek istediğin için beni durdurdun!” Connie bana vurmak için yumruğunu kaldırdı.

“Hayır! Seni melek durdurdu!”

Connie’nin kolu havada donup kaldı ve bir an sonra kendini topladı. “Bana her şeyi başından anlat. Ve acele etsen iyi olur, çünkü güneş neredeyse doğdu.”

“Melek kalıp cehennemde eski kocanın ruhuyla savaşabileceğini ya da dünyaya dönüp Avcı olarak kaderini izleyebileceğini söyledi. Pek tercih hakkın olduğu söylenemezdi.”

Connie bunları düşünürken bakışları sertleşti. “Yani Avcı olduğumu başından beri biliyordun. Sanırım bana neden yalan söylediğini sormama gerek yok.”

“Sadece bizi öldürmeni engellemeye çalışmamdan çok daha karmaşık” dedim. “Hatırlarsan, deprem gecesine kadar Avcı olarak harekete geçmemiştin.”

“Daha ne kadar karmaşık olabilir ki?”

“Hâlâ yapabilecekken kendini öldürtebileceğini ve cennete dönüp küçük oğlunla birlikte olabileceğini düşünüyordum; bu, meleğe karşı gelmek ve Avcı olarak kaderinin etrafından dolaşmak anlamına gelse bile.”

“*Hâlâ* yapabilecekken mi? Neden söz ediyorsun sen?”

“Artık ölümsüzsün. Vampirleri öldüren şeyler dışında hiçbir şey seni öldüremez. Yaşlı lordlar bu yüzden senden korkuyor. Bildiğimiz kadıyla, hiçbir zayıf nokta yok.”

“Yani benim için bir fırsat...” Ona söylemeye çalıştıklarımı kavradığında, Connie’nin yüzü acıyla buruştu.

“Melek ne demiş olursa olsun, yer altı dünyasına dönmek ve sonuza dek oğlunla birlikte cennette kalman için hâlâ zamanımız olduğunu düşünüyorduk.”

“Neden beni durdurdun? Bu mantıklı değil. Kılıç beni Avcı’ya dö-

nüştürmeden önce sen ve diğer vampirler benden kolayca kurtulabilirsiniz. Neden beni öldürmedin?”

Olanları kavramaya başlarken cümlesinin ortasında sesi kesildi. Bu arada güneş ufuk çizgisi üzerinde yüzünü göstermeye başlamıştı ve kapana kısılmış durumdaydım. Gözlerim sulanıp yanmaya başlamıştı bile.

“Kanımı sonuna kadar içmeye kalkıştığın gece beni yer altı dünyasına geri göndermek istiyordun!”

“Seni öldürmek istemiyordum. Bana inanmak zorundasın. Seni hayatta tutmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. William diğer vampirlerle büyük bir toplantı yaptı; Olivia, Travis, Werm, Iban, seni benim kadar seven kişiler. Hepsiyle tartıştım. Ölüp sonsuza dek cennette oğlunla birlikte olmayı gerçekten isteyeceğini düşündüler.”

“Ve haklıydılar!” diye bağırdı Connie.

“Bencildim” dedim, şimdi daha da hızlı konuşarak. Kolum, alnım ve yanaklarım güneş ışığından yanmaya başlamıştı bile. “Seni yanımda tutmak istiyordum ama William sonunda bunun doğru şey olduğuna beni ikna etti. Bu yüzden sana geldim, seni kollarıma aldım, büyümle uyuttum ve sonra da kanını emdim.”

“Ama neden bitirmedin?” diye sordu Connie, hıçkırıklar arasında. “Neden?”

“Çünkü neredeyse bitirmek üzereyken... seni... seni öldüremedim.” Ortalık ışıırken ve etim cızırdamaya başlarken kendimi tutamayarak attığım çılgın yüzünden sözlerim arada kaynadı. Yüzümden ve kolumdan duman yükselirken, Connie ayağa fırladı ve kılıcı tahtadan çekip çıkardı.

Vücudum kayarak nehre daldı ve hemen soğuk suyun yaralarımın acısını hafiflettiğini hissettim. Çamurlu zemine incene kadar batmaya devam ettim. Yanıklarımın ve elimdeki yarığın iyileşmeye başladığını hissederken rahatladım. Nehir kıyısına yakın yerde büyüyen sualtı bitkilerinin arasına sırtüstü uzandım. Hareket eden suyun ritmiyle salınırken, yaralı yanağımı hafifçe okşuyorlardı.

Sonra güçlü kolların belime dolandığını ve yukarı doğru çektiğini hissettim. Bacaklar güçlü şekilde çırpılıyor, benimkilere çarpıyordu. Yine yükseliyordum ama bunu istemiyordum.

Başım, Connie'nin yüzünün hemen yanında su yüzeyine çıktı. Onarım kulübesinin suyun üzerine uzanan yerinin altındaydık. Duvardaki kalasların arasından ince güneş ışıkları süzülüyordu ama tavan hiçbir şekilde ışık geçirmiyordu. Connie beni ışığın bana ulaşamayacağı bir yere çekmişti.

Şimdilik güvendedim ama bitkindim. Arada bir güneş doğduktan sonra uyanık kalmaya zorlanan bir vampir çok fazla zarar görmezdi ama ağır yaralı birinin iyileşmek için uyuması gerekirdi. Vücudum dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu. Kendimi Connie'nin kollarına bıraktım ve ikimizi birden suyun üzerinden sürüklemesine izin verdim.

Bir elini kullanarak yüzüme su çarptı. "Beni neden öldürmedin?"

Onu duyuyordum ama cevap veremiyordum. Yine başka bir dünyadaydım; huzur ve rahatlık dolu bir yer altı dünyasında. Ve uyku. Yatıştırıcı sıvının içinde sürükleniyordum. Bu, Connie'nin karnında büyüyen bebek için olduğu gibi miydi? Daha önce bebekle ilgili çok fazla düşünmek istememiştim ama şimdi zihnim son derece rahatlamış olduğu için kendine bu lüksü tanımıştı. Kendimi bir insan dünyasında, güneş altında dizime oturttuğum mavi gözlü bir bebekle oynarken görüyordum.

Sonra yanma duygusunu tekrar hissettim. Kulaklarıma sert sesler doldu ve mazot kokusu midemi bulandırdı. En kötüsü, iyileştirici suyu kaybetmiştim. Sırtım sert bir yüzeydeydi ve ucu açık bir tüneldeki deliğe doğru koşuyordum. Nefes nefese bir halde bilincimin yüzeyine fırladım ve gözlerimi kırıştırdım. Tekrar görebildiğimde, William'ın diğer özel kamaralı teknelerinden birinin köprüsünde olduğumu anladım.

Connie üzerime eğilmiş, başımı kucağına almıştı. Gözlerine dikkatlice baktığımda gördüm. Bebeğimin kalp atışları kadar hafifti ama oradaydı ve giderek büyüyordu.



Connie'nin insanlığı geri dönüyordu.

"Beni neden öldürmedin?"

"Ben..." Ona bebeğimizin kalp atışlarını duyduğumu söyleyecektim ama bir şey beni durdurdu. Sanırım nedeni o eski Connie'nin inkâr edilmez şekilde geri dönüşüydü. Seth'in onu ve bebeğimizi kırrarmasıyla ilgili planımın başarılı olabileceğini düşündüm.

"Seni öldüremedim, çünkü seni seviyorum" dedim.

Connie başımı ellerinin arasına aldı. Yüzünde aynı anda çok çeşitli duygular görüyordum. Sevgimin gücü ona ulaşmıştı; tıpkı kendi isteği dışında onu yer altı dünyasından geri getirdiğimde olduğu gibi.

“Beni öldürmeliydin” dedi.

“Biliyorum.”

“İşimi bitirecek cesaretin olmadığı için şu anda sana öfke duymalıyım.”

“Ama öfkeli değilsin ve nedenini biliyorum. Yine eski Connie oldun ve kendininki de dâhil olmak üzere yaşama değer veriyorsun. Doğru olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedim. “Artık... geri döndüğünü... sen de hissedebiliyorsun.”

Connie’nin gözleri iri iri açıldı. “Geri *döndüm!*”

Yine sürüklendiğimi hissettim ama zihnimin derinliklerinde bir şey beni dürtüyordu. Bir nedenle uyanık kalmak zorundaydım. Neydi o?

“Nükleer tesis! Diana ve diğerleri şu anda oraya gidiyor.”

“Yani bu konuda doğruyu mu söylüyordun?” diye sordu Connie.

Diğer vampirlerin yapmayı planladığı şeyi anlattım. Hikâyemi bitirmeden, Connie tekneyi kıyıdan açıp nehre yönelmişti bile. William’ın sürat teknelerinden birinde olmayı dilememe rağmen, aslında bu teknenin diğerinden daha hızlı olduğunu da biliyordum. Biliyordum, çünkü bunun motorunun ayarını kendim yapmıştım.

Connie tekneyi rotaya soktu ve otomatik pilota bağıladı. Sonra tekrar başıma çömeldi.

“Yaralısın. Buna ihtiyacın olacak.” Savannah PD bluzunun kolunu yukarı sıyırdı.

“Hayır” dedim. “Sadece uykuya ihtiyacım var. Sen tam yol nehirde ilerle. Augusta’ya ulaşmadan diğer tekneyi görürsen beni uyandır.”

“Pekâlâ” dedi.

Hissettiğim son şey, Connie’nin soğuk dudaklarıma bastırılan sıcak dudaklarıydı.

Rüyamda gözlerini benden, elmacık kemiklerini ve yanaklarını Connie’den almış küçük bir çocuk gördüm. “Babana gel” dedim, çocuğa. Eğilip onu ellerime aldım ve kollarıma çekmeye hazırlandım. Erkek mi, yoksa kız mı olduğunu bilmiyordum ama güzel bir çocuktı. Bana doğru birkaç adım attı ve tombul minik kollarını dizime doladı.

Ve minik dişleriyle bacağıma ısırıldı.

Bağırarak uyandığımda, hemen bir elin ağzımı kapadığını hissettim.

“Şşşt” diye fısıldadı Connie. “Sanırım biraz ilerideler. Ne yapacağız?”

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Güneş yeni batmıştı ve pencerelerdeki özel filmler neredeyse berraklaşmıştı. “Haklısın. Onlar” dedim.

“Seyir fenerlerini kapatalım mı?” diye sordu Connie.

“Bir yararı olmaz. Vampirlerin karanlıkta görebildiğini biliyor-sun.”

“Ah, evet. Bu işte hâlâ yeniyim. Kendini nasıl hissediyorsun?” Connie tamamen insanca bir gülümsemeyle baktı. Neredeyse kalbimin yeniden atmaya başladığına yemin edebilirdim.

“Kendimi harika hissediyorum” dedim. “Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

“Bak” dedi Connie. “Kamaradan çıktılar.”

Dümeni alıp tekneyi diğerinin üzerine çevirdim. “Anlaşılan motorları bozulmuş” dedim. Tekneleri suyun ortasında duruyordu. Dört vampir kabinin etrafında dolanıyordu. Reedrek’in motor bölümünün kapağını açtığını gördüm.

“Onları teke tek indireceğiz, değil mi?” Gözlerindeki pırıltı bana insan Connie’nin geri döndüğünü söylese de, Avcı Connie hâlâ yüzeyin altındaydı. Connie’nin geri dönmesine mutlu olsam da, katil dürtülerinin hâlâ etkili olduğunu görmek de beni rahatlatmıştı. Bu onun ve bebeğin hayatta kalmasını sağlardı.

“Savaşa hazır mısın?”

“Ah, evet” dedi.

“Haydi başlayalım. Her ne olursa olsun, sakın bu tekneyi ele geçirmelerine izin verme.”

“Aklımdan bile geçirmem.”

“Hazırlan. Tekneyi onlara doğru çevireceğim ve ancak onlara çarpacak ivmeyi kazandıktan sonra motoru durduracağım” dedim. “Ve kılıcını da unutma.”

“Anlaşıldı!”

Ben motoru kapatır kapatmaz, Connie’yle birlikte güverteye fırladık ve korkuluklara tutunduk. “Sıkı tutun” dedim. Gizlice yaklaşma şansımız yoktu. Diğer teknedeki dört vampir de geldiğimizi görmüştü ve ben de onların mücadeleye hazırlandığını görebiliyordum. Mole dışında hepsi.

“Bu Avcı!” diye bağırdı Diana.

“Hayır!” diye bağırdı Mole. “Daha fazla yaklaşmayın!”

“Frenleri yok ki” diye açıkladım.

Ulrich, Mole’a baktı. “Sakin ol, sersem. Dörde karşı iki kişiler.”

Ama Mole çoktan yan taraftan atlamış, bize doğru yüzmeye başlamıştı ve iki teknenin arasında ezilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

“Görünüşe bakılırsa daha çok üçe üç denebilir” diye seslendim

ama yanımda dövüşecek kişileri seçme şansım olsaydı, Mole en son tercihim olurdu.

Yaklaşırken bir elimi Mole'a uzattım, onu sudan çektim ve güvertede Connie'yle arama yerleştirdim. Sanırım ufaklık başından beri kötü adamlarla birlikteymiş gibi hareket ediyordu. Yine taraf değiştirmek için çok iyi zamanlama yapmıştı. Ama beni ölüme terk ettiği için arkamı kollamam gerektiğinin de farkındaydım.

Güverteye çıkar çıkmaz, Mole bir ağız dolusu nehir suyu tükürdü ve boğuk bir sesle konuştu. "Motoru çalıştırın ve hemen buradan gidelim!" Diğer teknenin motor bölmesini başıyla işaret etti ve aniden bomba malzemeleriyle dolu çantayı hatırladım.

"İçeri gir!" diye bağırdım, Connie'ye.

Ama Avcı kılıcını çekmişti ve gözünü kan bürümüştü bile. Onu belinden yakalayıp omzuma attım ve o kılıçla kıcımı kesmemesini umdum. "Hey!" diye itiraz etti.

"İçeri girmemiz gerek. Güven bana!" dedim.

Connie'yi köprüde yere bıraktığımda, Mole motoru çalıştırmıştı ve lanet olsun, motorlar tam yol ileri çalışıyordu. Diğer teknedeki üç vampir bir an ne yapacaklarını bilemezken, sonunda Ulrich kontrolü ele almaya karar verdi. "Hemen diğer tekneye binin!" diye bağırdı.

Teknemizin burnu onlarınkine çarptı ve Diana, Reedrek ve Ulrich'i güverteye devirerek yoluna devam etti.

Diğer teknedeki patlama bizimkini de sarstı ve Connie'yle beni yere savurdu. Mole dümene bütün gücüyle asılarak ayakta kalmayı başarmıştı.

"Connie, sen iyi misin?" diye sordum, ayağa kalkıp elini tutmaya çalışırken.

"İyiyim." Pencerede yanıma geldiğinde, üç vampirin bulunduğu diğer tekneyi yutan alev topunu gördü.

"İnip inmediklerini görebildin mi?" diye sordum, tekneye geniş bir daire çizdiren Mole'a.

“Tekneden atlayan birini görmedim” dedi.

Teknemizi çevirdik ve enkazın etrafında üç tur attık. Güvertenin altındaki bölmeden birkaç el feneri çıkardım ama vampirlerin yüzeye çıktığını görmedik. “Biri dumanı görüp yetkililere haber vermeden buradan çıksak iyi olur” dedim.

“Nasil istersen” dedi Mole, tekneyi Savannah’ya doğru yöneltirken.

“Yanıp öldüklerini varsayabilir miyiz?” diye sordu Connie.

“O ölümsüzler asırlar boyunca boşuna yaşamadı” dedim, Ulrich’in kaç kez kafasının kesilmesinden kurtulduğunu hatırlayarak. “Herhangi bir varsayımda bulunamayız.”

“O halde, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Connie.

“Belki yetkililere nükleer tesisin saldırıya uğrayacağı konusunda isimsiz bir ihbarda bulunabilirsin. Belki bu şekilde bir süre için de olsa güvenliği iki katına çıkarırlar.”

“Ben ilgilenirim” dedi. “Yapabileceğimiz tek şey bu mu? Yani ölmedilerse?”

“Yüzlerini bir kez daha göstermeye karar verene kadar, korkartım evet, yapabileceğimiz tek şey bu.”

“Öldüler!” diye bağırdı Mole, öfkeyle. “Lanet olsun, ölmüş olmaları!”

Bu şekilde patlamasına şaşırarak küçük vampiri inceledim. Olivia onun asırlardır yaşlı lordların hizmetinde olduğunu söylemişti. O üç vampirle ilgili bütün bildikleri düşünülürse, hayatta kalmış olma olasılıkları onu bu kadar şaşırtmamalıydı. Gözlerindeki nefret pırıltıları bana tuhaf geldi. Her zamanki resmi konuşma tarzındaki değişiklik de şaşırtıcıydı.

“Orada neler oldu?” diye sordum.

“Bana kendileri uyurken tekneyi sürmemi söylediler. Onlar uyurken tekneyi otomatik pilota bağladım, bombayı hazırladım ve sonra da motor bölmesine inip kurdum.”

“Anlıyorum” dedim. Hikâyesinde beni rahatsız eden bir şey vardı. “Sen bomba yapmayı nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. "Internet. Patlayıcıyı yerleştirdikten sonra, motor durana kadar kablolarını söktüm."

"Güzel iş" dedim.

"Teşekkürler."

"Tanıştırıldığımızı sanmıyorum" dedi Connie, elini Mole'a uzatarak.

İkisini tanıştırdım ve Mole'un geçmişini Connie'ye, Connie'ninkini de ona anlattım. Mole onu baştan aşağı süzdü. "Vay canına! Demek Avcı sensin" dedi.

"Öyle olduğumu söylüyorlar."

"Dinle, daha önce bağırduğım için özür dilerim. Sadece Diana, Ulrich ve Reedrek bana pislik gibi davranmışlardı, anlarsınız. Uşaklarıymışım gibi. Orada yanıp gittiklerine inanmayı gerçekten istiyorum."

"Ben de" dedim. "Farklı bir durumla karşılaşana kadar öyle olduğunu varsayalım ama yine de gözümüzü açık tutalım. Savunmamızı indiremeyiz."

"Tabii" dedi. "Gözünüzü açık tutmaktan söz etmişken, siz ikiniz yorgun olmalısınız. Aşağı inip dinlenmeye ne dersiniz? Ben tekneyi Savannah'ya götürürüm."

"Ben daha önce biraz uyudum" dedim.

"Ben de gözümü kırpamam" dedi Connie, kollarını ovalayarak. "Bu gece çok şey oldu."

"Aramızda en uykusuz olan sensin" dedim, Mole'a. "Sen aşağı in. Biz tekneyle ilgileniriz."

"Hayır. İsrar ediyorum" dedi Mole. "Kesinlikle uyuyamam. Burada kalacağım. Ama uyumasanız bile, ikinizin biraz baş başa kalmak isteyeceğinizden eminim."

"Konuşmamız gereken çok şey var" dedi Connie.

"Pekâlâ" dedim, Mole'a. "İhtiyacın olursa bize seslen."

Ama daha arkamı dönmeden, teknenin dışından gelen korkunç

bir çığlık duydum. Connie ve ben peşimizde Mole ile birlikte güverteye fırladık. Bir karga çığlık çığlığa bağırarak teknenin üzerinde daireler çiziyordu. Mole'a doğru bir dalışa geçti ama vampir ondan sıyrıldı. Kuş havada döndü ve tekrar geldi; bu kez kuyruk tüylerini gerdi ve kan emicinin kafasına pisledi.

Mole başını silerken peş peşe küfürler savurdu.

"Jack! Benim, Mole!" diye bağırdı kuş.

"Bu da ne..." diye başladı Connie.

Teknede yanımızda duran vampir -her kimse- Connie'nin sırtındaki kından kılıcını kapmak için bir hamle yaptı ama Avcı fazla hızlıydı. Ben neler olduğunu anladığımda, Connie yarattığı yere devirmiş, bir ayağını göğsüne basmıştı ve kılıcın ucunu çenesine doğrultmuştu.

"Eleanor!" dedim. "Sensin, değil mi? Senin cehennemde olman gerekiyordu, kaltak!"

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" diye sordu Connie, bakışlarını Mole'dan ayırmadan.

"Beni bırakırsan açıklarım" dedi Eleanor.

"Ona dikkat et" dedim, Connie'ye.

"Ediyorum" dedi.

Avcı, şimdi Mole'un bedeninde olduğunu kesinlikle anladığımız Eleanor'un doğrulmasına ve yavaşça ayağa kalkmasına izin verdi ama kılıcın ucunu çenesinden birkaç santimden fazla uzaklaştırmadı. Karga, korsan resimlerindeki papağanlar gibi omzuma kondu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum, Eleanor'a, karşımda duran çirkin, kafası pisliğiyle kaplı kan emicinin, daha yakın zamana kadar karşılaştığım en güzel ve çekici kadınlardan biri olduğu gerçeğini hatırlamaya çalışarak. "Diğer çifte ölümlerle birlikte cehennemi boylamaktan kendini nasıl kurtardın?"

"Daha ne kadar salak olabilirsin, McShane? Ben voodoo kanının çocuklarındanım, unuttun mu?"

*Lanet olsun.* Haklıydı. Gerçekten salaktım. Kelt tanrılarının büyü-



sünün onun üzerinde etkili olmayacağını tahmin etmeliydim. Maman Lalee'nin gücü, biz Savannah'lı vampirleri her türlü büyüden koruyordu. "Bedenlerinizi ne zaman değiştirdi?" diye sordum, kargaya dönerek.

"Seni son gördüğümünden sonra" dedi karga. "O zamandan beri her hareketini izliyordum. Kim veya ne olduğunu bilmiyordum."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum, Eleanor'a. "Neden rahatça avlanabileceğin bir yere uçup, orada seksi bir pilicin bedenine girmedi ve istediğin gibi avlanmadın?"

"Onun yüzünden!" dedi Eleanor, başıyla geldiğimiz yönü işaret ederek. "Diana'dan o kadar nefret ediyordum ki onu yok etmek zorundaydım. Bu, cehennem dışında gördüğüm en iğrenç yaratığın bedenine girmemi gerektirirse bile."

"Oh!" dedi karga ve kanatlarını çırparken başımın yanına vurdu. "Bu çok büyük kabalık!"

"Sakin ol" dedim, küçük adama. Sonra tekrar Eleanor'a döndüm. "Diana'yı hâlâ William'la arana girmekle suçluyorsun."

"Kes sesini!" diye bağırdı Eleanor. "Bu onun hatasıydı; hepsi! Her şeyimi elimden aldıktan sonra onun yaşamasına izin veremezdim. Onları havadan gözledim ve uşaklarının bedenine girdim. Neyin peşinde olduklarını anladığımda onlara uydum ve araya girip planlarını bozabileceğim bir fırsat kolladım. Diana'nın o... sanırım en doğru kelime bu, *terfi* almasını engellemek için her şeyi yapardım."

"Ve bu arada Georgia ve Güney Carolina'yı kurtardın" dedi Connie.

"İnsanlar umurumda bile değil" dedi Eleanor. "Ben sadece Diana'nın yanıp gebermesini istedim. Ve bu da oldu!"

"Eh, şimdi ne olacak?" diye sordu Connie, kılıcını hafifçe indirirken. "Disney World'e mi gideceksin?"

"Canım nereye isterse oraya gideceğim" dedi Eleanor. "O iğrenç küçük vampirle bedenlerimizi değiştirirken, bütün bilgisini de aldım. Yaşlı lordlarla, Olivia ve klanıyla ilgili bildiği her şeyi ben de

lılıyorum. Bilgi güçtür ama henüz silahlanmam tamamlanmadı. Kendimi yenilmez kılmak ve eski güzelliğime geri dönmek için yapmam gereken son bir şey kaldı.”

Aniden aklıma iki şey geldi. Birincisi, Connie'nin kılıcı indirecek savunmasını biraz olsa bile zayıflatmasından rahatsız olmuştum. İkincisi, zihnimin derinliklerinde beni rahatsız eden bir şey beynimin ön tarafına kadar ulaşmıştı. Eleanor, Ginger'la beden değiştirdikten sonra karganın bedenine ilk girdiğinde ne demişti? *Zamanı geldiğinde geri döneceğim. Avcı'ya iyi bak, dıydun mu?*

Eleanor'un bir sonraki hamlesini daha anlarken harekete geçip üzerine atılmıştım bile. Ama benden daha hızlıydı. Mole'un tuhaf giysilerinin altından bir tabanca çıkararak beni göğsümden vurdu.

“Bunun seni öldürmeyeceğini biliyorum” dedi Eleanor. “Ama yapmam gereken tek şey, Avcı’nın bedenini çalarken seni yavaşlatmak. Bu son hamlem olacak. Ah, bu arada, beden değiştirdiğim her seferinde zayıfladığım konusunda da yalan söyledim. Bu diğerlerine oldu ama benim başıma gelmedi. Voodoo kanım sayesinde gücümü korudum. Avcı’nın bedenini aldığım da, yenilmez olacağım.”

“Durdur onu” diye hırladım, ayağa kalkmaya çalışırken ve yaramın Connie’nin dikkatini ölümcül derecede dağıtmamasını umarak.

Connie bana baktı ve Avcı’nın kontrolü ele aldığını gördüm. “Seni kaltak!” dedi Connie, dikkatini Eleanor’a çevirirken.

Eleanor, kuşla beden değiştirirken yaptığı gibi yüzünü yine buruşturdu. “Ruhumu en yakındaki canlının bedenine geçirmesi için Şeytan’ın...”

“Canın cehennemle!” diye bağırdı Connie ve kılıcını savururken aynı anda karga Eleanor’un başına doğru uçtu. “Al bakalım, orospu!”

Mole’un üzgün yüz ifadesi geri dönerken, Connie kuşu ikiye böldü. Kuşun boncuk gibi ölü gözleri sessiz bir bakışla açık kaldı.

“Jack!” Connie hemen yanıma gelerek ayağa kalkmama yardım etti. “İyi olacak mısın?”

“Evet. Sadece aşığı inip şu mermiyi çıkarmama yardım et. Gümüş olduğunu hissediyorum. Kaltak, her şeyi düşünmüş.” Rahatlayarak

korkuluğa yaslanmış olan Mole'a baktım. "Ama hızlı düşünen dostumuzu hesaba katamamış."

"Gerçekten Mole olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Connie.

"Mole" dedim. "Tybee'deki barmen kadının adı ne?"

Mole bana aptal aptal baktı. "Sharona" diye mırıldandı.

"Bu o" dedim Connie'ye.

"Ama Eleanor da bu ismi bilebilirdi" dedi Connie. "Zihnini araştırmış."

Mole'a yaklaşıp elimi omzuna koydum. "Evet ama gerçek Mole olmasa, yüzündeki o aptal ifade olmazdı."

Ben Connie'yle birlikte kamaraya inerken, Mole tekneyi Savannah'ya geri götürmeyi kabul etti.

"Geri döndüğümüzde şu kuş leşini yak" dedim.

"Başüstüne, efendim" dedi.

Kamaranın lüks ortamında bir kanepeye oturdum ve Connie'nin gömleğini çıkarmasına izin verdim. "Gümüş kurşun sana ne yapar, Jack?"

"Yeterince uzun süre içimde kalırsa ölümümü çok daha kolaylaştıracak kadar beni zayıflatır ve neredeyse kalbime yakın bir yerde. Çıkarman gerek. Şu çekmecedeki hiç et bıçağı var mı?"

"Et bıçağı mı?" Connie korkuyla inledi. "Bir et bıçağıyla göğsünden bir mermi çıkarmamı mı bekliyorsun? Neye benziyorum ben, cerraha mı?"

"Sakin ol. Sorun değil. Sen gidip neler bulabileceğine bir bak. Ben de sen dönene kadar burada yatacağım."

Connie bir istiridye bıçağı ve iki fondü çatalıyla döndü. "Burada kendimi gerçekten iğrenç bir kokteyl partisi veriyor gibi hissediyorum" dedi.

"Kokteylden söz etmişken" dedim, "eğer biraz çakırkeyif olursam bu iş daha kolay olur."

“Ah, evet. Hemen dönerim.” Connie küçük bara gitti ve William’ın kaliteli viskilerinden bir şişeyle geri döndü.

“Başlamadan önce yaranın üzerine biraz dökeyim mi?”

“Hayır” dedim ve şişeyi aldım. “Zıyan etmeyelim. Enfeksiyonlara karşı ciddi şekilde bağışıklıyım.”

“Önce ne yapmam gerekiyor?”

İçkiden büyükçe bir yudum aldım. “Parmağımı yaranın içine sokup mermiyi hissedip hissedemeyeceğine bak.”

“Tanrı’ya şükür, küçük kalibreli bir silahtı” dedi Connie, işaret parmağını göğsümdeki deliğe sokarak yüzünü buruştururken.

“Sanırım bu, içinde beni öldürme fikrinden hâlâ hoşlanan bir parça olup olmadığını sormak için iyi bir zaman” dedim. “Ve... ah!”

“Elbette hayır.” Üzgün gözlerle bana baktı. “Bana asla zarar vermek istemeyeceğini bilmeliydim ama kendimde değildim. Bunu biliyorsun.”

Alkol boğazımı güzelce yaktı. Gözlerimi kapayarak Connie’nin sözünü ettiği korkunç geceyi hatırlamamaya çalıştım. “Seni öldürmeye kalkıştım” dedim.

“Beni kurtarmaya çalıştın. Beni dönüştüğüm şeyden kurtarmaya” dedi.

Benim gibi bir canavar. Ilık bir gözyaşının göğsüme damladığını hissettim ama gözlerimi açmadım. “Denedim” dedim, Connie yarayı deşerken dişlerimi sıkarak. “Yapamadığım için üzgünüm. Hayır, bu bir yalan. Üzgün değilim. Burada olduğun için mutluyum.”

“Ama artık ol-olgunlaştım... babam Travis’in olacağını söylediği gibi. İyi vampirlerle birlikte çalışabilirim. Yani, beni isterseniz.”

“Ben elbette isterim.” Gözlerimi açtım ve neler olduğunu hatırlamadan doğrulup oturmaya çalıştım. “Ah!”

“Mermiyi hissediyorum!”

“Ben de öyle” dedim, kendimi tekrar sırtüstü bırakırken. “Connie, bu o kadar kolay değil. Iban, Tobey, Werm, Olivia ve klanı...”

sana sözünü ettiğim kehanetten dolayı bizden yana güvendesin. Ama diğerlerinin hepsi -çoğu Avrupa'da ama sadece bir uçak yolculuğu mesafedeler- peşinden gelecek. Bütün hayatını saklanarak ve bir omzunun üzerinden sürekli arkaya bakarak geçireceksin."

"O halde, ne yapmam gerekiyor?"

Alkol hızla etkisini gösteriyordu ve konuşmakta zorlanmaya başladığımı hissediyordum. "Planım, Seth'in seni alıp buradan götürmesiydi. Depremden hemen sonra Savannah'dan gitmeyeceğini tahmin etmeliydim. Kendi güvenliğinin için olsa bile. Sen iyi bir polissin. Ama Seth seni hâlâ dağlara götürebilir ve kurtadam ailesiyle birlikte vampirlere karşı koruyabilir."

Ona söylemediğim şey, Seth'in onu baştan çıkararak bebeğin kendisine ait olduğunu düşündürmesiydi. Kendi iyiliği için Savannah'dan ayrılmayacağını veya Avcı olarak görevlerinden vazgeçmeyeceğini biliyordum ama doğmamış çocuğu için bunu yapabiliirdi.

"Beni Seth'e mi verecektin?"

"Şey, evet. Kendi iyiliğinin için."

Sarhoş ve yaralı bir şekilde sırtüstü yatarken, parmaklarını göğsüme saplamış vampir avcısına onu başka bir erkeğe vermek üzere olduğunu söylüyordum. Mermiyi kalbime doğru iteceğinden neredeyse emindim.

"Anlıyorum" dedi Connie, kararlı bir ifadeyle. "Yani Seth'in bana yaklaşması fikri senindi."

"Evet, ah, şey, hayır. Yani, seni seviyor. Hep sevmiş." Zorlukla yutkundum. Bunları söylemek benim için çok zordu. "Seni benim koruyamayacağım şekillerde koruyabileceğini biliyordum. Kötü vampirler daima benim de peşimde olacak."

"Seth ve klanı hakkında bir şeyler biliyor musun? Kuzey Georgiadakiler hakkında?" Connie'nin sesi sertti.

"Pek sayılmaz, hayır. Genel olarak kurtadamları ve biçim değiştirenleri biliyorum. Neden?"

"Hiç. Artık önemi yok. Kıpırdama."

Gözlerimi açıp etrafıma bakındım. Hissedebildiğim kadarıyla hâlâ hortaktım. “Hâlâ işe yarayabilir”-dedim. “Seth’le birlikte gidebilir ve kurtadamlarının seni korumasına izin verebilirsin.”

“Beni artık asla kaçmayacağımı bilecek kadar iyi tanımış olman gerekirdi.”

“Yani bizimle birlikte yaşlı lordlara ve küçük yardımcılara karşı savaşmaya hazır mısın?”

“Mecburuz” dedi Connie. “Tek yolu bu. Kaçıp saklanmaya hiç niyetim yok.”

Tam bir döngüyü tamamladığımı hissediyordum ve bunun tek nedeni başımın dönmesi değildi. Connie geri dönmüştü ve artık her şeyi biliyordu. Şey, neredeyse her şeyi. Gelecek ne getirirse getirsin yanında durmaya hazırdı.

Gözlerine baktım. “Pekâlâ, o halde, bebeğim. Bütün dünyaya karşı sadece ikimiziz. Haydi, gidip kışlarını tekmeleyelim!”

Connie bana tuhaf bir bakış attı. “Ve bunu yapacağız da. Şu fondü çatalıyla göğsündeki mermiyi çıkarır çıkarmaz.”

Fondü çatalı olmasa, harika bir andı ve mükemmel olmasını istiyordum ama suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. Connie’yle yeni bir başlangıç yapacaksam, gerçekten öyle olmalıydı: Yeni ve temiz. Beni Olivia’yla yattığım için suçlamıştı ama bunu doğrulamak zorundaydım. Bileğini tutup onu gözlerime bakmaya zorladım.

“Dur” dedim. “Bundan sonra birlikte çalışacaksak, sana söylemem gereken bir şey var; içimden atmam gereken bir şey.”

“İçinden atman gereken tek şey o mermi ve bunu da şu fondü çatalıyla yapacağız” dedi.

“Ama sana söylemem gerek...”

Üzerime iyice eğilerek gözlerimin içine sıkıntılı ama kararlı bir ifadeyle baktı; o bakış dilimi tuttu ve yüreğimdeki ağırlığı kaldırdı. “Hayır, Jack” diye fısıldadı, inançla. “Gerek yok.”

Sandığımı şeyi kastettiğini umarak başımla onayladım; aramızda her ne yaşanmış olursa olsun, artık önemi olmadığını. Kendimi ta-

mamen rahat bıraktım ve gözlerimi tekrar kapadım. Metal fondü çatalı gümüş mermiye dokunduğunda bütün vücudum acıyla kasıldı ve neredeyse şoktan dolayı bayılacaktım.

“Sadece bir çatalla onu çıkaramayacağım” dedi Connie, dişlerini sıkarak. “Kerpeten gibi kullanabilmek için diğerini de almak zorundayım.”

Gevşemek bana kendimi daha iyi hissettirmedüğinden, bir kez daha kendimi hazırladım. Birkaç kez kaçırdıktan sonra, Connie nihayet mermiyi tuttu ve dışarı çekti. Gümüşün vücudumdan çıktığı anın farkındaydım. Kendimi zehirlenmiş gibi hissetmekten, kamyon altında kalmış gibi hissetmeye geçmiştim. Pek de iyi yönde bir gelişme olduğu söylenemezdi ama aslında öyleydi.

Connie mermiyi çıkardıktan sonra yaranın etrafını temizledi ve kanama durdu. Çok hızlı iyileştiğim için yarayı dikmesine de gerek yoktu. Çoktan kaybolmaya başlamıştı ve gümüşün bıraktığı etkiler de geçiyordu. Viskinin bıraktığı etkiler beni biraz düşündürüyordu ama o da yakında geçecekti.

Nazik bir şekilde yan döndüm ve Connie’yi yanıma uzanması için çağırdım. Yanağını çıplak göğsüme koydu ve birbirimize sarıldık.

“Bir kez daha kollarımda olduğuna inanamıyorum” dedim, sırtını okşarken. “Zaman içinde beni öldüreceğin gerçeğini kabullenmiştim.”

Connie ürperdi ve onu kendime daha sıkı bastırdım. “Şimdi ne yapacağız. Jack?”

“Bu savaşta yalnız değiliz” diye başladım, düşünceli bir tavırla. “İyi vampirlerden oluşan, güvenebileceğimiz bir ağ var. Bize yardımcı olabilecek biçim değiştiren ve peri birkaç dost da eklenirse, günbegün devam edebiliriz.”

“Çok dikkatli ve uyanık olmamız gerek” dedi Connie.

“Doğru” dedim. “Belki de benimle ve ikizlerle birlikte William’ın malikânesine taşınmalısın. Melaphia ve Renee artık orada oturmuyor” dedim, bunu söylemekten nefret ederek. Connie’ye olanları anlattım.



"Malikâneye taşınamam. Ama Mel ve Renee'nin gidişi onlar için en iyisi olabilir" dedi Connie. "Biraz uzaklaşmak onlara iyi gelebilir... William'a olanlardan sonra."

Vücudunun gerildiğini hissettim. "Ah, Tanrım, Jack. William için çok üzgünüm."

Connie'nin eski haline döndüğü konusunda şüphem vardıysa bile, artık kalmamıştı. William'ı öldürmüş olduğu gerçeğini ilk kez kabulleniyor gibiydi. Hıçkırıklara boğulurken ona daha sıkı sarıldım.

"Engellenemezdi" dedim. "Onu seven herkes, senin kendini durduramayacağını farkındaydı; nasıl yapacağını bilsen bile. Olan oldu. Artık geri dönüşü yok."

"Bu birçok şeyle ilgili doğru. Haklısın. Artık geri dönüşü yok."

Yanağını yaralı göğsümde hissetmek hoşuma gitmişti. Hissettiğim acı hâlâ hayatta olduğumu gösteriyordu ve aşkım geri dönmüştü; artık insanlık dışı bir ölüm makinesi değildi.

Connie'nin saçlarını okşadım, yüzünü bana doğru kaldırdı ve onu önce nazikçe, sonra daha büyük bir tutkuyla öptüm. Aramızda bir kıvılcım dolaşınca ikimiz de geri çekilip birbirimize baktık. İlk öpüştüğümüzde beni yakan elektrik şokunda olduğu gibi hissetmiştik. Ama bu kez algıladığım tek şey zevkti. Daha önce yakıcı olan şey, şimdi güçlü bir çekime dönüşmüştü.

"Neydi bu?" diye sordu Connie.

"Bilmiyorum. Tekrar dencyelim."

Onu tekrar öperken sırtüstü uzandım ve onu üzerime çektim. Birbirimize karşı duyduğumuz çekim şimdi daha da güçlüydü. Connie'nin bakışları ölümcül bir niyetle değil, arzudan kaynaklanan bir şekilde vahşilemişti.

Üzerime oturdu ve ellerini çoktan sertleşmiş olan aletimin etrafına sardı. Beni sıcak, ıslak vücudunun içine aldığı anda, aynı bütünün aydınlık ve karanlık iki yarısı gibi birleştik. Bana neredeyse kontrolümü kaybettiren bir duygu dalgasıyla sarsıldım ama hayatımın anları olacağını bildiğim şeyi kaçırmamak için dayandım.

Sıcaklığı ve giderek büyüyen yaşamıyla Connie'nin vücudu karanlığını kabullenip karşılamıştı. Kalçalarını bana doğru bastırırken, tıpkı avcıların ve vampirlerin kaderi olan ölüm dansı gibiydi; sadece tersine. İçine bıraktığım yaşam, türlerimizin kutupsallığını değiştirmişti. Ondan tiksirmek yerine, ona çekildiğimi hissediyordum. Bu, uzun varlığım boyunca yaşadığım en güzel şeydi.

Zonklayan aletimin üzerinde zıplarken, her yönüyle kontrol sahibi, güçlü bir tanrıça gibi görünüyordu. Uzun saçları, karanlık bir pagan ayini yapıyormuşçasına siyah bir peçe gibi yüzüne düşüyordu.

Olivia'yla kendimi özgür bıraktığımı düşünmüşsem, bunun anlamını bilmediğim kesindi. Connie'yle sevişirken varlığımın tüm dokusu uyanık, canlı ve uyum içindeydi. Ritmi beni tıpkı ayın dalgalarına yaptığı gibi kontrol ediyordu. Gözlerimi kapayarak kalçalarını iki elimle kavradım ve sonra yukarı kaydırıp göğüslerini okşadım.

Bana doğru eğildiğinde başparmaklarımla göğüs uçlarıyla oynadım. Destek almak için avuçlarını göğsüme dayadı ve hareketlerini hızlandırdı. Daha önce hiç hissetmediğim türden bir doruğa yaklaşıyordum.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Connie, zorlukla.

"Bilmiyorum" dedim. Aşağı baktım ve kanepeden yükselerek havada asılı durduğumuzu gördüm.

Avcı'yla kan emici arasındaki çatışma tersine dönmüştü ve birbirimize her zamankinden daha güçlü bir çekim duyuyorduk. Evrenimde artık ondan başka hiçbir şey yoktu.

Doğrulup oturarak ona daha sıkı sarıldım. Connie sırtını arkaya eğerken, dudaklarım ve dilimle göğüs uçlarını sömürdüm. Kollarını boynuma dolarken nefesi uzun, derin dalgalara dönüşmüştü ve dudaklarını saçlarımda hissettim.

Onu kucağımdan indirmeden tam olarak doğruldum; başımı kaldırdım ve onu tekrar öptüm. Daha önce olduğu gibi o iyileştirici nehirde bir kez daha sürükendiğimizi hissettim ama bu kez iyileşmiştim ve onun sayesinde öncekinden daha güçlüydüm. Olduğumuz yerde, o duygu denizinde kaldık; bir kez daha zihinleri uyuşturan bir zevk dalgasında kendimizi kaybedene kadar.

Dalga dalga, tekrar tekrar doruğa ulaşırken, birbirimizden alabileceğimiz tüm olası duyguları almadan ayrılmak istemedik.

Connie kendini bana bıraktı ve tükenmiş bir şekilde tekrar kanepeye uzandık. Üzerimdeki ince, atletik vücudunun ağırlığından zevk alarak sırtını okşadım. Haftalardır ilk kez içimde bir umut ışığı belirmişti. Ve Connie'yle birlikte gerçekten bir hayat kurabileceğimizi ve hem onu hem de bebeği koruyabileceğimi düşündüm.

Elim yan tarafına kaydı. Onu sırtüstü çevirmek, avuçlarımı karnına koymak, hatta belki kulağımı karnına dayamak ve bebeğimin kalp atışlarını tekrar duymak istiyordum.

Aniden devam etmem ve ona çocuğuma hamile olduğunu söylemem gerektiğini hissettim. Ona yer altı dünyasında olanlarla ilgili gerçekleri anlattıktan sonra kendimi çok iyi hissetmiştim. Gözlerimi kapadım ve ona bebekle ilgili haberi verdiğimde yüzünde belirecek ifadeyi hayal ettim. Mutlu olacağını biliyordum. *Tarırlar aşkına, ona söyleyeceğim.*

"Connie" dedim, aynı anda o da "Jack" derken.

"Önce sen" dedim.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir o?"

"Söylemesi gerçekten zor. Özellikle de az önce aramızda geçenlerden sonra." Seksten sonra iyice gevşemiş olan bedeninin yeniden gerildiğini hissettim.

"Devam et" dedim. Söylemek istediği şeyi ne kadar çabuk söylerse, ben de ona harika haberi o kadar çabuk verebilir ve tekrar anne olacağını anladığında yüzünde beliren ifadeyi o kadar çabuk görebilirdim.

"Seninle sevişmemeliydim ama son bir kez birlikte olma düşüncesine karşı koyamadım."

"Ne?" diye sordum, aptal aptal bakarak.

"Bu, yaşlı lordlara karşı savaşımızda müttefik olmamızın dışında seninle bir birlikteliğe veda etme şeklimdi. Bunu bir daha yapamayız."

Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. “Ha?”

“Beni daha önce Seth’e verdiğini söylediğini hatırlıyor musun? Şey... o da beni aldı. Artık ona aidim. Bir daha geri dönüşü olmaz.”

Günlerdir merak ettiğim sorunun cevabını nihayet almıştım. Seth’le yatmıştı; tıpkı yapacaklarını umduğum gibi. En iyi dostumun sevdiğim kadınla seviştiğini bilmek canımı yakmıştı ama bu acıyı gerçekten hak etmiştim.

Connie’nin daha önce Olivia’yla yattığını itiraf etmeme neden izin vermediğini şimdi anlıyordum. Sanırım eşit olduğumuzu düşünüyordu. “Bak” dedim, “Seth’le sevişmiş olmanın bir önemi yok.”

“Ne demek ‘önemi yok?’”

“Doğru ifade edemedim” dedim, aceleyle. “Yani, ayrıldığımızdan beri olan her şeyi geride bırakabiliriz. Her şeye baştan başlayabiliriz.”

“Başlayabiliriz, değil mi?” dedi. “Peki, ya Seth?”

“Onu incittiğimiz için üzgünüm ama seninle aramızdaki şey üçümüzün toplamından daha büyük. Seth bunu aşmak zorunda kalacak.”

“Ya yapmazsa?” diye sordu. “Ya doğasında buna izin vermeyecek bir şeyler varsa?”

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Açıklayabileceğimden emin değilim.”

“Bak. Seth için gerçekten üzgünüm. Onu incittiğim için bütün sorumluluğu üzerime alıyorum ve bunu telafi etmek için ne gerekirse, ne kadar sürerse, yapmaya hazırım.”

“Ya bunu yapamazsan?”

“Mecburum. Başka yolu yok.”

Connie ayağa kalktı ve giyinmek için bana arkasını döndü. “Jack, birimiz ölene kadar kötü vampirlere karşı savaşağımızı anlıyorum. Ama ilişkimiz bununla sınırlı olacak. Sevişmek...” Duraksadı. Ona

yaklaştığımda beni durdurmak için elini kaldırdı. “Onun dışında seninle aramızda her şey bitti.”

“Ama... ama az önce aramızda geçenler... Bunu fırlatıp atamazsın!”

“Şu lanet olasıca planını uygulamaya koyduğunda bunu sen fırlatıp attın!” dedi, öfkeli bir sesle.

“Anlamıyorum” dedim. “Seth’in onu terk etmeni kaldıramayacağını sana düşündüren şeyin ne olduğunu açıkla. Onu daha önce bir kez terk etmiştin.”

“Bu sevişmemizden önceydi.”

“Önemli olan şu ki onunla gitmeyi zaten reddettin” dedim, öfkelenerek, “dolayısıyla benimle kalabilirsin ve seni koruyabilirim.”

“Senin korumana ihtiyacım yok. Şu lanet olasıca maço tavırların hepimizin hayatlarını mahvetti zaten!”

“Bak, Seth’in incineceğini biliyorum ama zaman içinde anlayacaktır.”

“Hayır! Neyle karşı karşıya olduğunu hâlâ anlamayan sensin. Seth’i terk etmem, onu tahmin bile edemeyeceğin şekillerde incitir; asla toparlanamayacağı şekillerde.”

Yukarı çıkmak için döndü ama kolunu yakalayarak tekrar kendime çevirdim. “Seni seviyorum” dedim.

Bana kendi sözlerimle karşılık verdi: “Artık önemi yok.”

Ertesi gece sarhoş olmaya karar verdim. Hak ettiğimi düşünüyordum. Çifte ölü ve nükleer tehditler geçmiş, gerçek Connie geri dönmüştü; Mel ve Renee güvenciydi ve hayatımı güzelce mahvetmiştim. Bu da içmeyi hak etmiyorsa, artık ne hak eder bilmiyordum.

Ayrıca, “çanak çömlek patladı” diyerek Worm’e saklandığı yerden çıkabileceğini de söylemem gerektiğini düşünüyordum. Geçit’e güzelce kafayı çekme ve iyi zaman geçirme umuduyla girdim ama girer girmez öfkeli bir kurtadamin yumruğuyla karşılaştım.

Havada uçarken aklıma aynı anda birden fazla şey geldi. Bir: Adamın ciddi ölçüde sağlam bir yumruğu vardı. İki: Bir yumruktan kaçamayacak kadar yavaş davrandığıma inanamıyordum. Üç: Daha önce hiç olmadığı şekilde dayak yiyeceğini anlamıştım. Connie’nin Seth’le yeni yaşamına temiz bir vicdanla başlamak istediği belliydi.

Ben duvara çarptığımda, kulüpteki herkes dışarı fırladı. Worm’ün müşterileri tuhaf tipler olabilirdi ama aptal değillerdi. Kaçmaları iyiydi, çünkü arkadaşımın -daha doğrusu eski arkadaşımın- beni iyice benzetebilmek için dört ayaklıya dönüşeceğini hissediyordum ve bu da insanlar için görmeye değer bir manzara olurdu.

Ayağa kalktığımda, Seth barın üzerinden atlamıştı. Beni omuzlarından yakalayarak kendine çekip gözlerine baktırmaya zorladı.

“Seni alçak” diye başladı.

İyi bir başlangıç yeri olduğunu itiraf etmeliydim.

“Beni tuzaga düşürdün” diye devam etti. “Bana yaptıkların için seni öldürmeliyim!”

Seth’le birlikte birçok gece içki içmiş ve evrenin en önemli sorularını tartışmıştık. Babe Ruth mu, Hank Aaron mu? Ginger mı, Mary Ann mi? Ve en önemlisi; hangisi daha güçlüydü, vampirler mi, kurtadamlar mı? Şimdiye kadar hepsi akademik konulardı.

Ama şimdi gerçek cevabı öğrenecektim.

“Connie sana anlatmış” dedim.

“Her şeyi” diye hırladı.

“Üzgünüm.”

“Üzgün müsün?” Seth’in bütün vücudu öfkeden sarsılıyordu. Altın yeşil gözleri öfkeyle parlıyor, sesi öfkeyle titriyordu. Ve sonuna kadar hak etmiştim. “Bana sevdiğim kadını geri verdin. Sonsuza dek kaybettiğimi sandığım kadını. Sadece güvende tutmam için değil, sonsuza dek korumam ve sevmem için. Onunla ilişkinizin bittiğine yemin ettin.”

“Öyle olduğunu sanı...”

Seth konuşmama izin vermeden ve beni bırakmadan devam etti. “Ama sonra, bu sabah, bana geldi. Çok mutluydum. Ve bana bir şey anlatması gerektiğini söyledi. Bana küçük kaçamağınızı anlattı.”

“Kontrolümü kaybettim” diye başladım. “Gerçek Connie geri döndüğü için çok mutluyum.”

Seth beni tekrar sarstı. “Kontrolünü kaybettin” diye alay etti. Beni duvara o kadar sert çarptı ki sıvalar döküldü. Ama utanç duygusu bütün benliğimi kaplarken acıyı neredeyse hissetmedim bile.

“Bunun olmasını istemedim. Dün gece beni öldüreceğini sandım ve bu yüzden, onu öldürmeye kalkışmamın gerçek nedenini bilmelerini istedim.”

“Seni lanet olasıca sefil ölü et yığını, sen kendi kıcını kurtarmak istedin.”

“Hayır. Beni bırakacağını gerçekten bilmiyordum. Avcı duru-

mundaydı. Beni yine de öldüreceğini sanıyordum. Sadece... benden nefret ettiğini bilerek ölmek istemedim.”

“Yani ona onun iyiliğini düşündüğünü söyledin. Böylece *dampir* transından çıktı ve ikiniz sestten hızlı avcı seksi yaptınız. Hepsi bu mu?” Seth karnıma öyle sert bir yumruk indirdi ki eli içimden geçip duvara çarpacak sandım.

İkiye katlandım ve tekrar konuşabildiğimde “Hepsi bu” dedim. “Ama bir de iyi tarafından bak.”

Çenemin altına neredeyse başımı gövdemden ayıran bir yumruk indirdi. “Hangi iyi taraf?”

Gözlerimin önünde uçuşan yıldızlardan kurtulabilmek için başımı iki yana salladım. “Kazandın, öyle değil mi? Benimle işinin bittiğini söyledi. Dün gece... sadece bir vedaydı.”

Daha önce yaptığı gibi, Seth beni tutup yüzüne doğru çekti. Gözlerinin belirgin şekilde insanlık dışı bir biçim aldığı gördüm ve ağzı açıldığında hançer gibi dişleri ortaya çıktı. Beni ısırarak üzeriydi.

“Ah, evet, kazandım. Seni aptal! Bana ne yapmış olabileceğin konusunda bir fikrin var mı?” Hiç uyarmadan ve daha önce hiç görmediğim bir hızla değişti. Bu muazzam güç gösterisi beni olduğum yere mıhladı. Hayvan biçimine dönüşmeyi tamamladığında, öfkeden kudurmuş, kulakları geri çekilmişti ve dudaklarından salyası akıyordu. Dev gibi bir canavardı.

Her iyi avcının yapacağı gibi boğazımı hedefleyerek bana saldırdı. Seth’in incindiğini ve iyi bir dayığı hak ettiğimi bilmeme rağmen -hatta ısırtığı- içimdeki canavar kontrolü ele aldı. Daha ne olduğunu anlayamadan bir ağız dolusu eti dişlerimin arasına almışım. Boğazını ıskalamıştım ama yakındı. O da öyle. Sağ gözümün üzerinden bir et parçası dişlerinin arasında koptu. İkimiz de kanlar içinde geriledik ve birbirimizin etrafında daire çizmeye başladık.

Mantığının az önce boşalttığı delikten benliğime dolan kan şehvetini hissediyordum. Konu canlı bir şeye geldiğinde tatlı, yapışkanimsi, metalik sıvı gerçekten tahrik ediciydi. Bir şişeye veya naylon



torbaya doldurulmuş kan onun uzağından bile geçemiyordu. Bir canlının kanı, baş döndürücü bir etki yaratıyordu. Kurtadam kanıysa, içimdeki canavarı özellikle coşturan bir lezzetti.

Yine birbirimizin üzerine atıldık. Bu kez çarpışmamız ikimizi de yere devirdi ve boğuşmaya başladık. Şahdamarına yaklaştım; o da öyle. Dişlerini çeneme geçirdi ve ısırgımı bırakmaya zorladı. Geri çekildiğinde, çenemin altındaki etin bir kısmı da gitmişti. O anda ilkel bir korku duydum. Vahşi bir hayvan beni yemek üzereydi. Tarifi imkânsız bir dehşetti bu.

Çenemi tutarak ve kanı durdurmaya çalışarak yuvarlanıp uzaklaştım. Bir sonraki hamlesine hazırlanırken dizlerimin üzerine doğrulmayı başardım; büyük ya da küçük olsun, hem kedilerin hem de köpeklerin sevdiği bir noktaya gelecek bir ölüm ısırgı. Ya şahdamarıma saldıracak ya da ensemden omurgamı kırmayı deneyecekti. Savuşturmak için yeterince hızlı davranmak zorundaydım.

Ama o anda Seth'in vücudu tekrar seğirdi ve boynunun altından kan süzülürken tekrar insan biçimine dönüştü. O dönüşümünü tamamlarken ben de soluklanmak için duvara yaslandım. Dönüşümü bittiğinde kanamayı durdurmak için iki elini de boğazına bastırdı.

O kanlar içindeki görüntüsü beni daha da tahrik etmeliydi ama öyle olmadı. Beni kendime getirdi. Artık canavar değil, en iyi dostunun kanlar içinde kalışını izleyen sıradan bir adamdım. "Neden dönüştün? Kurt olarak daha hızlı iyileşirsin."

"Pençelerimle bu yarayı bir arada tutamam, Sherlock" dedi.

Yaralarımız berbat. Neyse ki kurtadamlar da vampirler kadar hızlı iyileşir. Birbirimize daha fazla zarar vermediğimiz sürece ikimiz de sorun yaşamayacaktık.

"Sana bunu yaptığıma inanmıyorum" diye mırıldandım, dehşet içinde.

"Hangisini? Bana verdiğin kadını geri almandan mı, yoksa boğazımı parçalamandan mı söz ediyorsun?"

"İkisinden de" diye cevap verdim. "Bunu aşabilecek miyiz, Seth?"

“Bana ne yaptığını anlamıyor musun, Jack?” Anlamam gereken bir şeyi anlamıyormuşum gibi bana hâyetle baktı.

“Bak, o kadar da kötü değil” diye yalan söyledim. “Sadece Connie’yle aramda olanları unut ve onu buradan götür. Beni geçmişte kötü bir anı olarak bırakın.”

“O kadar kolay değil. Anlamıyorsun” dedi.

Anlamıyordum. Connie’nin söylediği de buydu. Ve açıklayamayacağına da söylemişti. “Anlamadığın nedir, dostum?”

Derin, hırıltılı bir nefes alarak konuştu. “Kurtlar yaşam boyu eşleşir. Biri bir kurtla eşinin arasına girdiğinde, bir daha asla ayrılmaz.”

“Anlamıyorum” dedim. “Daha önce bir sürü kadınla birlikte oldun.”

“İnsan kadınlarla. Onlar sayılmaz.”

“Ama Connie’ye, insan olduğumu düşündüğünde işli olduğum.”

“Bak” dedi, “kurtadamlar diğer kurtadamlarla yaşam boyu eşleşir. Ama istersek insanlarla da bunu yapabiliriz. Bu genellikle olmaz, çünkü sonucu kaçınılmaz bir trajedidir. İnsan ömrü, bir kurtadamlarınkinden çok küçük bir parçası kadardır; dolayısıyla kurtadam da imaa yalnız kalır. Eşi ölmeden önce kendisi öldürülmezse.”

“Ama Connie ölümsüz; dolayısıyla bu konuda endişelenmene gerek yok” dedim.

“Benim için farklı” dedi.

“Nasıl?”

“Açıklaması zor. Bir içkiye ihtiyacım var.”

İkimiz birlikte bara doğru sendelerken, kanamasının durduğunu fark ettim. Benimki de iyileşiyordu. İkimize de Werm’ün en iyi burbonundan doldurdu ve açıklamaya başladı.

“Kurtadam dünyasında, ben bir tür... kraliyet üyesiyim.”

“Ciddi misin?” dedim ve kadehimi boşalttım. “Bu nasıl oldu?”

“Uzun hikâye. İlk adam dolunaylı bir gecede dönüşüp dört ayak

üzerinde yürümeye mahkûm olduğu zamana dayanan bir efsaneyle ilgisi var.”

“Bunu neden daha önce bana hiç söylemedin?”

“Övünmekten hoşlanmam. Ayrıca, nasıl tepki verirdin?”

“Muhtemelen kahkahalarla gülerdim” dedim, dürüstçe. Ama şimdi gülünç bir tarafını göremiyordum.

“Evet. Bana vampirlerin kralı olduğunu söyleyen benim de sana güleceğim gibi.” Seth de kendi içkisini bitirdi.

“Yani diğer kurtadamlardan daha mı güçlüsün?”

Seth bana yandan bir bakış attı. “Bunu zaten biliyorsun.”

“Yani, bir tür... prens filan olduğun için mi daha güçlüsün?”

“Evet, bir tür prens filan olduğum için. Uzun lafın kısası, daha güçlü olmamın *bir* nedeni bu.”

“Thrasher’la savaşırken bu yüzden kendinden böylesine emindin.”

“Evet” dedi. Bize birer kadeh daha doldurdu.

“Peki, senin kurtadamlar arasında bir prens filan olmanla Connie’yle ilişkinin ne ilgisi var?”

Seth gözlerini kapadı ve şakaklarını ovaladı. “Kalbimde ve ruhumda ona yaşam boyu bağlıyım. Bağ oluştuğunda bunu hissettim. Bu, anlamak için deneyimlemen gereken fiziksel bir şey. Sıradan kurtadamlara da olur ama benim soyumdan gelen biri eşiyile bağlandığında, bağ daha da güçlüdür.”

“Nasıl oluyor?” diye sordum. Bunların biçimlenmesi hoşuma gitmemişti. Connie’yle aramda geçenler yüzünden zaten kendimi yeterince kötü hissediyordum ama şimdi işler daha da karmaşık hâle geliyordu.

“Şöyle” dedi Seth. “Connie bir kurtkadın olsaydı, seninle seks yaptıktan sonra ben onu kaybetmiş olurdum. Ama bu durumda...” Seth kadehini bıraktı ve şişeden bir yudum aldı.

“Ama bir kurtkadın değil de, Avcı olduğundan?” diye sordum.

“Bana geri dönmeyi seçti. Bildiğim kadarıyla hâlâ ona bağlıyım.”

“Nereden biliyorsun?”

“Hissedebiliyorum.” Seth kendi göğsüne vurdu. “Burada.”

“Güzel” diye yalan söyledim. “O halde hiçbir zarar yok.”

Ben ne olduğunu anlayamadan, Seth’in güçlü eli boğazımı kavradı. “Sana bir şey söyleyeyim, dostum” diye tısladı. “Dalaverelerin Connie’yle bağımı koparmayı başarsaydı, şimdi beni öldürmene izin vermekle akıllılık ederdim. Çünkü bağlı olduğum kadını olmadan yarım bir insan, yarım bir kurtadam olurdum.”

Connie’yi sevdiğini biliyordum. Buna inanıyordum ve güveniyordum. Ama ne kadar çok sevdiğini şimdiye dek anlayamamıştım. Özür dilemek için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Eğer beni bağışlayacaksa, bunu hak etmeliydim. Ve nereden başlayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden, tek söyleyebildiğim şuydu: “Çok üzgünüm, Seth. Bunu telafi edeceğim. Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyorum ama Tanrı şahidim olsun, bir şekilde bunu telafi edeceğim.”

“Millet nerede?” diye sordu biri.

Başımı kaldırdığımda, Werm’ü kapıdan girerken gördüm. Seth’le beni gördüğünde her zamankinden daha da bembeyaz kesildi.

Seth bana bir bakış attı ama yüz ifadesini anlayamadım. “Ben çıkıyorum” dedi. İçtiği o kadar viskiden sonra düz bir çizgide yürütebilmesince bile şaşırmıştım ama bunu yaptı ve kapıdan çıktı.

“Kapamamız gerekti” dedim, Werm’e.

“Neler oldu?”

“Connie yüzünden dövüştük. Uzun hikâye.”

Werm bana detayları sormaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Ruh halimi okumakta giderek ustalaşıyordu. Bu bir yavru için iyi bir hayatta kalma becerisiydi.

Werm arka odaya gidip bir paspas ve kovayla geri döndü. Diken diken siyah saçları ve aynı renkte rimel çekilmiş gözlerle bir gotik çift kulübe girdi. Sıvaları dökülmüş duvarlara ve kana bakınca dönüp dışarı çıktılar. “Tekrar bekleriz” diye seslendi Werm. İç çekti ve kovayı doldurmak için banyo arkasındaki lavaboya götürdü. “Her ne oluyorsa, en azından bunu içinizden atmış gibi görünüyordunuz.”

“Şimdilik.” Seth’in bıraktığı şeyi aldım ve kocaman bir yudum içtim.

Werm kanı temizlemeye başladı. “Ah, Tanrım, bana seni kızdırmam gerektiğini hatırlat; en azından, her zamankinden daha fazla.”

Bana ilk kez yakından baktı. “Ya da Seth’i. Berbat görünüyorsun. Çenenin yarısı yok.”

“Düzelir. Sen bir de onu görmeliydin.”

“Gördüm. O kadar kötü durumda değildi.”

“Sanırım onun nedeni daha güçlüydü.” Şişeyi boşalttım ve dişlerimi sıktım. “Sana ortalıkta görünmemeni söylediğimi hatırlıyorum.”

“Önce burayla ilgilenmem gerekiyordu. Elimde pek fazla kan kalmadı. Sizin neyle ilgili dövuştüğünüz konusuna girmeden, planın hâlâ geçerli mi?”

“Evet, gayet güzel devam ediyor. Bu arada, artık saklanmana gerek yok. Connie avcı transından çıktı. Artık bir yargıç kadar ayık ve kendinde.”

“Tanrı’ya şükür” dedi Werm.

Onunla son konuştuğumdan beri olanları anlattım. Neredeyse hepsini.

“Lanet olsun, Jack, kıl payı kurtulmuşsun. Sence Diana, Reedrek ve Ulrich gerçekten öldü mü?”

“Söylemesi zor. Savunmamızı indiremeyiz.”

“Eleanor da gerçekten yer altı dünyasına geri döndü mü?”

“Evet. Bundan eminim.”

Werm sınıttı. “Yani çifte ölümler ve kötü vampirler gittiyse ve nükleer tehdit sona erdiyse, biraz rahatlayabiliriz.”

“Bunu söylediğinde tahtaya vur, dostum.” Dirseğimi bara dayayarak geçirdim ve çenemin sağlam tarafını elime dayadım. Çok fazla içmek bazen melankoli yaratıyordu. Bu da o gecelerden biri olacaktı. “Biraz bile rahatlayamayız.”

“Jack, düşünüyordum da.” Werm paspası çevirdi ve son kan birikintisini de temizledi.

“Güzel. Ne konuda?”

“Tobey ve Iban’ın kalabalık bir vampir klanları var ama bize yardım edemeyecek kadar uzaktalar.”

“Bir yeri kaçırmışsın.” Duvara yapışmış bir et parçasını işaret ettim; muhtemelen çenemin eksik kısmı olmalıydı.

“Hey, dinliyor musun?”

“Evet, evet, devam et.”

Werm bir bezle duvarı sildi. “Avrupa’da yaşlı lordların üzerimize saldırmaya karar vermesini bekleyen bir kötü vampir sürüsü var, değil mi?”

“Evet. Doğru.” Werm’ün kurnazca olduğunu düşündüğü bir plan üzerinde çalıştığını görebiliyordum. “Devam et” dedim.

“Ah, şey, daha fazla vampir dönüştürme politikamızı gözden geçirmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?”

İç çektim. Bunu kendim de düşünmediğimi söyleyemezdim ama William’ın felsefesine daima sadık kalmıştım. “Werm, iyi bir vampir olmanın tüm amacı, kendi hortlak durumumuzu insanlara dayatmamak.”

“Ama ya biri vampir olmak *isterse*? Benim gibi?” Werm paspasla kovayı bir kenara bırakarak yanıma gelip oturdu.

“Kendinle ilgili pişmanlıkların olduğunu sanıyordum. Gerçi sana artık yararı olmaz. Olan oldu.”

“Bazen pişmanlık duyuyorum ama o zamana geri dönsem, yine bu hayatı, yani varlığı seçerdim.”

“Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?”

“Tanıdığım bazıları...”

“Dur. Dur. Dur.” Başım zonklamaya başlamıştı. Werm bana şimdiden baş ağrısı vermeye başlamıştı ve hâlâ sarhoştum. “Bana gönüllüler topladığını söyleme sakın. Eğer gidip bizi bazı gotik arkadaşlarına açıkladıysan, seni ısıtırım.”

“Hayır, Jack, bunu asla yapmam. Ama mükemmel vampirler olabilecek üç kişi tanıyorum.”

Werm’ün mükemmel vampir kavramını bilmek istediğimden emin değildim. “Ne demek istiyorsun?”

“Önemli becerileri var” dedi, hevesle. “İyi bilgisayar kullanıyorlar; mühendislik, fizik ve işe yarayabilecek daha bir sürü şey hakkında bilgileri var.”

“Dinliyorum” dedim. “Başka?”

“Aileleri yok. Kimse işlerine burunlarını sokmaz veya neden sadece geceleri ortalıkta olduklarını sormaz. *Ait olabilecekleri* bir yer arıyorlar, Jack.”

“Hmm. Sertler mi? İyi dövüşçü olurlar mı?”

Werm bir an bana bakarak gözlerini kırptırdı. “*Gerçekten* zekiler.”

“Bana bir içki daha ver” diye homurdandım. Werm’in söyledikleri, güzel olup olmadığını sorduğunda bir kıza iyi bir insan olduğunu söylemek gibiydi. *İş yok ama ne yapalım.*

“Zaten çok fazla içmişsin bile” dedi Werm. “Söylediklerimi en azından düşünceğine söz verir misin? Bir ekip oluşturmamız gerek.”

“Dinle, dostum, iyi niyetli olduğunu biliyorum” diye başladım, dikkatli bir şekilde. Bu küçük adamın duygularını incitmemek için sözlerimi çok dikkatli seçmeliydim. “Güçlü dövüşçüler olabilecek kişilere ihtiyacım var. Saldırıya uğrarsak, omzumun üzerinden bakmak ve başkalarını korumayı düşünmek zorunda kalmadan dövüşebilmek istiyorum.”

“Benimle ilgili böyle mi hissediyorsun, Jack? Bir değerden çok yük olduğumu mu düşünüyorsun?” Werm kaşlarını çatmıştı ve yüzünde sert bir ifade vardı ama incindiğini biliyordum.

Omzunu sıvazlarken neredeyse ısıkalıyordum. Alkol ve dövüş etkisini göstermeye başlamıştı. “Hayır. Sen fiziksel eksikliklerini zekânla kapatıyorsun.”

“Sözünü ettiğim şey de tam olarak bu. Daha akıllı vampirleri kullanabiliriz. Kötü vampirlere asla sayıca üstün ve hatta denk gelemeyiz. Onları yeneceksek, bunu onlardan daha zeki davranarak yapabiliriz.”



Haklı olduğunu kabul etmeliydim. William on yıllar boyunca daha fazla gece yarattığı yaratınamanın önemini kafama kazımişti ama daha önce Konsey'den de böyle doğrudan bir saldırıyla karşılaşmamıştı. Ve son saldırı onu öldürmüştü. Soylu bir felsefesi olduğu kesindi ama son analizde, ona pek iyi hizmet etmediği de ortadaydı. Ana fikir şuydu: William'ın değer sistemi yeni vampirler yaratmaktı ama kendim de acı verici şekilde hatırladığım gibi, o artık yoktu. Artık değişim zamanı gelmiş olabilirdi. Ve bu konuda tercih hakkımız da olmayabilirdi.

"Bunu düşüneceğim" dedim, Wern'e.

Gülümsedi. "Teşekkürler, Jack."

Barın arkasındaki telefon çaldı ve Wern cevap verdi. "Cep telefonunu kaybetmiş. Bağla, Deylaud." Telefonu bana verdi. "Olivia arıyor."

Daha ahizeyi kulağıma dayamadan bile korkunç bir terslik olduğunu hissetmiştim. "Neler oluyor?" diye sordum, Olivia'nın sesini duyduğumda.

"Jack, saldırıya uğradık!"

"Sen iyi misin?"

"Ben fiziksel olarak iyiyim. Ama ailemden birçoğu katledilmiş."

William'ın bana Olivia'nın klanındaki vampirlerle ilgili söylediklerini hatırladım. Zeki, hızlı, iyi dövüşçülerdi. Uzun bir süredir bir arada olan sıkı bir gruptu. "Kaç kişi kaybettiniz?"

"Beş." Olivia boğuk bir sesle konuşuyordu. "Grubun neredeyse yansı."

"William yangından sonra güvenli bir yere taşındığınızı söylemişti. Sizi nasıl bulmuşlar?"

"Bilmiyoruz."

Olivia'nın sesi titriyordu. Kendini zorlukta kontrol edebildiğinin farkındaydım. "Liv, bana olanları başından anlat."

"Konsey'in adamlarından oluşan bir saldırı gücü günbatımında saldırmış. Karanlıkta bekledikleri kanalizasyon sistemlerinden dal-

mişlar. Yaklaşık yirmi kişi. Bazıları kan emicilerime saldırmış. Diğerleri doğruca arşivlere gitmiş; Alger'in varlığı süresince topladığı antik belgelere."

"Yani gizlediğiniz parşömenleri ve tabletleri mi götürmüşler?"

"Bazılarını. Neyse ki aldıkları çoktan deşifre ve tercüme edilip bilgisayarlara geçirilmişti. Dolayısıyla o bilgiyi tamamen kaybetmedik; sadece orijinaler gitmiş."

"Başka bir şey almışlar mı?"

"Hayır. Sanırım sadece parşömenlerin peşindeymişler. Aldıkları, çoktan disk ortamına aktarıldığı için hafif koruma altındaydı. Hepsinin aldıklarını düşündüklerini umuyorum. Belki de geri kalanını almak için tekrar gelmezler."

"Bunların elinizde olduğunu nereden bildiler?" diye sordum. "Yerinizi nasıl biliyorlardı?"

"Ne düşündüğünü biliyorum" dedi Olivia. "Ama aramızda bir hain olduğuna inanamıyorum."

"Yeni klan üyeleri var mı?"

"Hayır. Hepsi güvenilir..." Olivia daha fazla devam edemedi. Grubu gerçekten bir aile gibiydi. William bana bir defasında Olivia'nın vampirlerinden bazılarının dönüştürüldüğünden beri onunla olduğunu söylemişti.

"Şu Donovan'a ne dersin? Yeni biri değil miydi?"

"Evet, ama o olamaz. Aslını istersen, saldırganlara karşı savaşırken çok ağır yaralanmış. Yine de iyileşecek. Zavallı daha yangından yeni toparlanmıştı. Şimdi de bu."

Bunları düşünürken, zihnim yine Eleanor'a döndü. "Dur! Liv, sanırım neler olduğunu bilebilirim." Eleanor'un, Mole'un vücudunu ele geçişiğini anlattım. Connie'nin yardım etmek için bizim tarafımıza geçtiğini de söyledim.

"Connie'nin kendine gelmesine çok sevindim" dedi Olivia. "Cep telefonundan sana ulaşamadığımda, düşündüğüm... ve korktuğum..." Liv hıçkırıklara boğuldu.

“Tamam, bebeğim. Ben iyiyim. O konu kapandı.” Kendini tekrar toparladığında devam ettim. “Eleanor bana Mole’un vücuduna geçtiğinde bütün anılarına ve bilgisine ulaşabildiğini söyledi.”

Olivia ne düşündüğünü hemen kavramıştı. “Bu durumda, bu bilgiyi Diana, Reedrek ve Ulrich’e nerede ve neyin peşinde olduğumuza bildirmek için de kullanabilir.”

“Benim düşündüğüm de bu. Zamanlama da uyuyor.”

“Ama Mole gibi davranırken bunu nasıl yapmış olabilir? Mole bu bilgiyi sadece benimle birlikte çalıştığı için biliyordu. Eleanor, kendini Diana, Ulrich ve Reedrek karşısında daha da büyük bir tehlikeye atmadan bildiklerini açıklayamazdı.”

“Belki onlara başka şekilde bilgi vermiştir. Onlara senin üzerinde casusluk yaptığını söylemiş olabilir.”

“Bu mümkün. O şekilde kötülerle kolayca birleşmiş olabilir.”

“Bir fikrim var” dedim. “Mole’la konuşacağım ve bu teorye ile ilgili neler düşündüğünü soracağım.”

“Bu iyi bir fikir gibi görünüyor” dedi Olivia. “Öğrendiklerimi bana da bildir.”

Olivia kendi deyimiyle bitkin durumdaydı. O ve kaybettikleri için gerçekten üzgündüm. “Sanırım bencillik ama saldırı olduğunda burada benimle birlikte olduğun için memnunum.”

Olivia hıçkırdı. “Ben değilim. Keşke evde olsaydım. Ben de onlarla birlikte savaşıyor olmalıydım.”

Kendimi suçlu hissediyordum ama bir gün için yeterince suçluluk duyduğuma karar verdim. Olivia ve ben arabamın motor kapağının üzerinde sevişirken, onun düşmanları ona ve ailesine karşı plan yapıyordu.

“Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam” dedim. “Ama en azından kendi adamlarından birinin sana ihanet etmesi dışında bir açıklaman var.”

“Haklısın, Jack. Teşekkürler.”

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Daha güvenli bir yer bulup tekrar taşınacağız” dedi, temkinli bir tavırla. “Belki bu kez ülke dışına. Donovan bizi İrlanda’ya gitmeye ikna etmeye çalışıyor.”

“Neden İrlanda?”

“Birçok nedenden dolayı. Birincisi, Konsey bizim ülkeden taşınmamızı beklemeyecektir ama pratik bir nedeni de var. Çevirmenlerimiz orada. İrlanda bir çeviri ve lokalizasyon merkezi; birçok farklı dilde bilgisayar programı üretilip satılıyor.”

Olivia’nın Melaphia ve Renee’ye daha yakın olmasını ve bunun daha mı iyi, yoksa daha mı kötü olduğunu bir an için düşündüm. Diğer yandan, Olivia’nın klanının orada yerini bulabilirlerse, dünyanın o bölgesi Konsey’in dikkatini çekerdı. Buna karşılık, belki Olivia ikisine göz kulak olabilirdi; ya da onlar ona. Mel ve Renee’nin vampirler dünyasını arkalarında bırakabilmelerini umuyordum ama Olivia’nın daha güvenli bir yere taşınmasına elbette ki karşı çıkmazdım.

“Liv, oraya taşınmaya karar verirsen gizlice Mel’le bağlantıya geçmeni isterim.”

“Elbette” dedi.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Aramızda bir okyanus varken kendimi çok çaresiz hissediyorum.”

“Kendine dikkat et, Jack.”

“Benim için endişelenme. Sadece haberdar et” dedim. Telefonu kapamak üzereyken diğer kötü haberlerle birlikte neredeyse aklımdan silinen bir şeyi hatırladım. “Dur, Liv. Burada kaçırdığımız bir şey olabilir. Anladığım kadarıyla sen ve William, Konsey’in vampir tarihi, kehanetler vs. ile ilgili kendi bilgileri olduğunu sanıyordunuz. Bu doğruysa, neden sizin kayıtlarınızı çalmaya kalkışsınlar ki?”

Olivia duraksayarak bunu düşündü. “Kendi arşivleri olduğunu hep varsaydık; hatta kendi tarihçileri. Sonuçta, var olan en antik vampirler onlar. Ama belki de yok. Ya da belki de kendi kayıtlarının tam olmadığını düşündüler.”

Saldırının zamanlamasını düşünürken midem bulandı. “Binyıllardır durduktan sonra bu bilgileri aramak için neden şimdiyi seçtiklerini biliyoruz.”

“Avcı. Harekete geçtiğini biliyorlar. Reedrek onlara söylemiş olması; gerçekleştiğinde kendisi de oradaydı.”

“Şimdi bütün hedeflerini ona çevirdiler. Konsey’in adamlarının çaldığı parçömenlerde neler olduğunu biliyor musun? Yani, Connie’ye karşı kullanabilecekleri veya bize karşı avantaj kazanabilecekleri bir bilgi var mıydı?”

“Henüz bilgileri gözden geçirmeye fırsatım olmadı” dedi Olivia. “Ben Savannah’dan ayrıldıktan hemen sonra çeviriden yeni dönmüştü. İnceleyen birkaç kişi vardı ama... onlar da kayıplarımız arasında. Ama şimdi düşününce, Donovan’da bir şeyler olabilir.”

“Telefonu ona verebilir misin?”

“Çok ağır yaralı, Jack. Biraz gücünü toplaması için benden beslenmesine izin verdim ve sonra tabutuna yatırdım. Yarı baygındı. Okuduklarını hatırlayacak kadar kendini toparlayabilmesi için günler geçmesi gerekebilir; tabii okumaya fırsatı olduysa.”

“Liv, şu anda çok fazla şeyle uğraştığını biliyorum; katiller, başkaları gelmeden taşınmak için uğraşman gereken onca lojistik ve...”

“Yaralananları hareket edecek kadar iyileştirmem gerektiğinden de söz etmeye gerek yok” diye ekledi Olivia.

“Ama en çabuk şekilde” dedim, “o belgelerde ne olduğunu gerçekten öğrenmem gerek.”

“Ne kadar önemli olduğunu anlıyorum ama nereden öğrenebileceğini bilmiyorum. Burada sizden beş saat ilerideyiz. Dolayısıyla hava kararmadan önce güvenliği sağlamak zorundayız. Geri döndüğümüzden beri daha uyumadım bile.”

“Biliyorum” dedim. “Önce güvenliğiniz gelir. Elinizden geleni yapın. İyi şanslar!”

“Teşekkürler, sevgili Jack. Ve gerçek Connie’nin geri döndüğüne sevindiğimi bilmeni isterim. Hepimizin iyiliği için; özellikle de senin.”

“Teşekkür ederim” dedim. “Bunun benim için anlamı çok büyük.” Görüşmeyi sona erdirip gözlerimi kapadım ve şakaklarımı ovaladım. Arada bir akşamdan kalma olmak dışında, vampirlerin başının hiç ağrımadığını sanırdım. Ama şimdi baş ağrılarımın daha yeni başladığını hissediyordum.

Olivia'nın verdiği haber hemen ayılmamı sağlamıştı. Escalade'e yöneldim. Mole'u görmek için Tybee'ye gitmeyi düşünürken Connie karanlıkların arasından çıkıverdi. "Hey" dedim. Son zamanlarda onu her gördüğümde onunla ilgili farklı şeyler düşünmek zorunda kalıyor gibiydim. Kısa bir süre için tekrar benim olduğunu düşünürken, artık gerçekten Seth'in kadını olduğunu anlamak çok acı vericiydi.

"Seth'le konuştım ve bu yüzden gelip senin nasıl olduğunu görmek istedim."

Araba bir sokak lambasının altında park edilmişti. Beni daha iyi grebildiğinde korkuyla inledi. "Ah, Tanrım, Jack! Yüzün!"

Dokunmak için uzandı. Dokunuřunun vereceğ fiziksel acıdan çok duygusal acı yüzünden geri çekildim. "Sorun değl. İyileşir."

"Nereye gidiyorsun?"

"Mole ile konuşmam ve Eleanor'un kötü vampirlere neler anlatmış olabileceğni öğrenmem gerekiyor."

"Seninle geliyorum" dedi.

"Nasıl istersen."

Escalade'e bindik ve kemerini bağladı. Benim böyle güvenlik önlemlerine ihtiyaım yoktu. Neden oldu ki? Birçok kez n camdan fırladığım hâlde hâlâ hayattaydım. Adaya yöneldiğimizde gazi kkledim.

“Hâlâ polis olduğumu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Connie. “Bu kadar çok şey olurken amirimi arayıp süresiz izin aldım ama hâlâ polisim.”

“Evet. Neden?”

Hız göstergesini işaret etti. “Seni hemen burada tutuklamam gerek.”

“Tekrar başlama. Sence bana kaç hız cezası kesmişsindir?”

“Muhtemelen yeni bir polis merkezi yaptırmaya yetecek kadar” dedi.

“O halde belki bu seferkini görmezden gelebilirsin.”

“Düşüneceğim” dedi Connie.

Neşeli konuşuyor gibi görünsek de ikimiz de gergindik. Aynı şeyi düşündüğümüzün ikimiz de farkındaydık. “Sanırım Seth’le ilişkimizin neden karmaşık olduğunu artık biliyorsun” dedi, yolcu tarafındaki pencereden dışarı bakarken.

“Evet. Her şeyi açıkladı.” İşler farklı olsa, dün gecedan sonra benimle kalıp kalmayacağını ona sormak istiyordum. Ona kimi daha çok sevdiğini sormak istiyordum; beni mi, yoksa Seth’i mi? Ama bu sorunun cevabını duymaktan korkuyordum. Connie tercihini yapmıştı ve ben de bunu kabullenmek zorundaydım.

“Muhtemelen yapılacak en iyi şey, bir daha bu konuda konuşmamak. Sanırım sadece arkadaş olarak kalabiliriz. Bunu yapabilir miyiz?” diye sordu, duygusuz bir sesle.

“Evet, evet. Arkadaş kalalım.” Seth’i zaten olduğundan daha fazla incitmek istemiyordum. Ama bana bir daha cesaret verirse diye Connie’ye yakın olmak konusunda kendime de güvenmiyordum. O kadar güçlü değildim.

“Güzel. Sonuçta artık kötü vampirlere karşı birlikte savaşacağız, değil mi? Aramızın... gergin olması düşüncesinden hoşlanmam.”

“Doğru, doğru” dedim. “Artık birlikte çalışıyoruz. Aynı takımdayız, değil mi?”

“Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için” dedi Connie.



Sohbetimizin ona da bana olduğu kadar sahte görünmemesini umuyordum. Konuyu değiştirmiş olmak için Wern'in fikrini ona açıklamaya karar verdim. "Dinle, takım çalışmasından söz etmişken, Wern bize yardımcı olacak daha fazla vampir yaratmamız gerektiğini düşünüyor."

"Ne? Siz iyi vampirlerin buna karşı olduğunuzu sanıyordum."

Wern'le aramda geçen konuşmayı olumlu ve olumsuz yönlerini vurgulayarak anlattım. "Ne düşünüyorsun?"

"Jack, ben Avcı'yım. Sorman gereken kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ah, evet. Haklısın."

"İban, Tobey ve Olivia'ya ne düşündüğünüzü söyledin mi?"

"Ah, Tanrım, Olivia. İngiltere'ye döndüğünde nasıl bir manzarayla karşılaştığını sana söylemeyi neredeyse unutuyordum."

"Ne?" Liv'in anlattığı her şeyi ona aktardım. "İşte bu yüzden Mole ile konuşmam gerek" diye açıkladım.

Connie homurdandı. "Zavallı Olivia" dedi. Bir an sessiz kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hâlâ... nasıl söylesem? Sanırım eski benliğime dönemiyorum. Kendimi artık vahşi bir hayvan gibi hissetmiyorum. Olivia'nın vampirleri öldürüldüğü için de üzgünüm. Dün geceden önce olsa ölümlerini kutlardım."

"Geri döndüğün anı gözlerinde gördüm. Benim hayatımı kurtardın."

"Seni öldürmeye o kadar yaklaştığıma inanamıyorum." Connie ürperdi. "Artık zihnim düzeldiğinden, bazı şeyleri daha net düşünebildim."

Temkinli bir tavırla başımla onayladım. "Ne gibi?"

"Şey. Travis'ten, babamdan bir haber alıp almadığını merak ediyordum."

Travis Rubio, Connie'yi öldürmeye geldiği gece ashında kızı ol-

duğunu keşfeden antik Maya vampirdi. Connie'nin babasının bir vampir olması gerektiğini biliyorduk ama Travis, Connie'nin uzun zaman önce ölmüş olan annesine ne kadar benzediğini gördüğünde babası olduğunu anlayana kadar bunu bilemezdik. Uzun lafın kısası, Travis kendi iyiliği için olduğunu düşünerek ve bir insanla mutlu bir evlilik yaptığını düşünerek Connie'nin annesini terk etmişti. Bunun yerine, kadın kızını, Connie'yi karnında taşımış, sonra bir grup rahibeye bırakarak ortadan kaybolmuştu.

Travis bütün bunları öğrendiğinde, Connie'nin annesini bulmak ve onunla bir şeyleri düzeltmek için Mexico City'nin yolunu tutmuştu. Doğal olarak, Connie, Avcı olarak harekete geçene kadar bütün bunlarla yakından ilgilenmişti. Kana susamışlığı başladığındaysa bütün düşünebildiği kendi dürtüleri gibiydi.

"Çok üzgünüm, hayatım. Ondan hiç haber almadım. Ama aldığım anda sana aktaracağıma söz veriyorum."

Pencereden dışarı bakmaya devam ederek başıyla onayladı. "Annemi düşünmekten kendimi alamıyorum. Evlenip aile kurdu mu diye merak ediyorum. Hâlâ hayatta mı? Belki de bilmediğim yerlerde kardeşlerim var."

"Bazı evlat edinilmiş çocukların gerçek annelerini aradığı gibi onu aramayı düşündün mü hiç?"

"Düşündüm ama annemi ve babamı, yani beni büyütenleri, incitmek istemiyorum. Ve şartlar düşünülürse bu imkânsız görünüyor. Kimse onu beni bırakırken görmemiş. Bir samanlıkta iğne aramaktan farkı yok."

"Samanlıkta o iğneyi bulabilecek biri varsa, bence o kişi ancak çok kararlı bir Travis Rubio olabilir."

"Bana babamla ilgili bildiklerini anlat."

"Söyleyecek çok şey yok. Antik bir Maya rahibi olduğunu zaten biliyorsun. Mayalar yok olduğundan beri neler yaptığından emin değilim."

"Annemi hamile bırakmak dışında" dedi Connie.

“Doğru. Anladığım kadarıyla, güneybatıda dolaşıyor. Uzun süre aynı yerde kalmıyor.”

“Bir daha bağlantı kurduğunuzda, annemi bulmuş olsun ya da olmasın, buraya dönmesini söyle. Ona sormak istediğim sorular var.”

“Tahmin ederim” dedim. “Ona söyleyeceğim.”

“Beni endişelendiren başka bir şey daha var” dedi Connie. “William’ı öldürmemden sonra Deylaud ve Reyha benden nefret ediyor mu? Tanrım, onlar için korkunç olmalı.”

Bunu düşündüm. “Çok sevgi dolu yaratıklar. Çok incindiler ama nezakete ve tutarlılığa derinden karşılık verirler. Seni zamanla bağışlayacaklardır. Sanırım Melaphia’yla birlikte çalışmak için eve geldiğinde onları tanıdığını tahmin ediyorum.”

“Melaphia ve Renee” diye inledi Connie, yüzünü ellerine gömerek. “William’ı gözlerinin önünde öldürdüm. Bunu nasıl aşacaklar; özellikle de o tatlı, küçük kız?”

Uzanıp elini tutarak nazıkçe yüzünden çektim. “Dinle. Melaphia ve Renee, sana bunu yaptıran güçleri iyi anlıyorlar. Tekrar eski Connie olduğunu ve bizim tarafımıza döndüğünü bilmek onları mutlu edecektir.”

Connie bana parlayan gözlerle baktı. “Teşekkür ederim, Jack.”

“Ne için?”

“Beni bağışladığın için. Bunu nasıl yaptığını tahmin bile edemiyorum.”

Connie’nin elini dudaklarıma götürmemek için kendimi çok zor tuttum. Bunun yerine elini dostça sıktım ve bıraktım. “Her neredeyse, William’ın da seni bağışladığından eminim. Aksini nasıl yapabildim ki? Olanlar senin hatan değildi. Eleanor, Reedrek ve Damien orada olmasaydı, muhtemelen bunların hiçbiri olmayacaktı. Vampir Avcısı olmayı kendin istemedin ki.”

*Ayrıca, seni seviyorum*, demek istedim. Bunun yerine devam ettim. “İban ve Tobey’e telefon açıp onlara geri döndüğünü söylemek için sabırsızlanıyorum.” İyi vampirler ağındaki kilit oyuncularla bilgileri

güncel tutma alışkanlığı edinmiştim. William bu bağlantıları sürdürmek için onca yılını harcamıştı.

“Onlara üzgün olduğumu söyle” dedi Connie, kısık sesle. Tekrar pencereden dışarı baktı.

“Ne düşünüyorsun?”

“Sadece Olivia’nın arşivlerini merak ediyorum. O eski parşömenlerde seni bu kadar endişelendiren ne olabilir?”

“Her şey olabilir” diye mırıldandım.

“Jack, belli bir şeyle ilgili endişelendiğini bilecek kadar tanıyorum seni. Sorun nedir?”

İç çektim. Connie beni neredeyse William kadar iyi tanıyordu. “O antik belgelerde, yaşlı lordlara bir vampir avcısından nasıl kurtulabilecekleri konusunda fikir verebilecek bir şeyler olmasından endişeleniyorum.”

“Hımm. Bu iyi olmaz” dedi. “Olivia’nın en çabuk şekilde bize geri döneceğinden eminim.”

“Umarım yine saldırıya uğramazlar.”

“Ne isterdim, biliyor musun?”

“Ne?” diye sordum.

“Keşke savaşı onlara götürebilsek.”

Gözlerindeki pırıltı beni ürpertti ama yine de önerdiği şey yeterince çekiciydi. “Biliyor musun? Ben de aynı şeyi dilemeye başlıyorum” diye itiraf ettim.

“Keşke... kendimi serbest bırakabilseydim. Gerçekten kötü vampirlere karşı.”

“Bunu çifte ölümlerle yaptın bile zaten” diye vurguladım.

“Ve kesinlikle... kesinlikle...” Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak heyecanla kıvrandı.

“Heyecanlı?” diye önerdim.

Başını yana yatırdı ve hızla ellerini salladı.

“Dehşetli?”

Başını iki yana salladı ama neşeyle gülümsedi. “*Eğlenceliydi.*”

“Pekâlâ. İşte şimdi korktum. Benimle takılmana izin vermeli miyim, bilmiyorum. Sırf eğlence olsun diye kalbime bir kazık çakabilirsin.”

Bunu söylememem gerekirdi. Connie, William’la ilgili suçluluk duygusunu daha yeni üzerinden atıyordu. Yine kaşlarını çattı. “Bu konuda sakın şaka bile yapma. Dün gece seni öldürmeye çok yaklaştım.”

“Dün gece bitti ve geçmişte kaldı” dedim. “Dün gece olanlar bir daha olmayacak.”

Şimdi moral bozukluğu sırası bendeydi. Connie beni hissetmişti ve hemen konuyu değiştirdi. “Mole’u nasıl bulacağını bildiğin konusunda neden bu kadar eminsin?” diye sordu Connie.

“Onu son gördüğümde, geçen gece teknede ortaya çıkmadan önce, çok sevdiği bir bardaydık.”

“Bu barı o kadar özel kılan ne ki?”

“Aslında mesele bar değil, barmen kadındı. Küçük arkadaşımızdan hoşlandı.”

“Tanrım” dedi Connie. “Art niyetli gibi görünmek istemem ama Mole hiç de çekici bir tip değil. Kadının onda ne bulduğunu merak ettim.”

“Ona Mole’un ölümcül bir durumu olduğunu söyledim.”

“Neden böyle bir şey söyledin?”

“Eh, tuhaf görünüşünü açıklamak zorundaydım. Ayrıca, bu doğru sayılır.”

Connie yüzünü buruşturdu. “Durumu ölümcül değil; o zaten ölü!”

“Yeterince yakın sayılır. Ayrıca, Sharona’nın koruyucu bir tip olduğunu hissettim.”

“Ah, demek dün gece sözünü ettiği Sharona oydu. İyi bir kadın olduğunu düşünmene sevindim.”

"Mole'a karşı çok tatlıydı. Mole barda olmasa bile, Sharona'nın onun yerini bildiğine donut karşılığı dolara bahse girerim."

"Bundan sonra bilesin diye söylüyorum, beş dakika içinde bir Krispy Kreme'in önünde durmayı planlamıyorsan, sakın bir polise 'donut' deme."

"Bunu hatırlarım."

Bara yaklaşıp Escalade'den indiğimizde, bir terslik olduğunu hemen anladık. Havada yaşlı vampir kokusu vardı. Birbirimize bir bakış atarak basamaklara koştuk. Kapıya Connie'den önce ulaştım ve peşimde onunla içeri daldım.

Barın arkasında kimse yoktu ama bir köşedeki masanın altında dört insan sinmiş, saklanıyordu. İçlerinden biri arka odayı işaret etti. Bunu yapmasına gerek yoktu, çünkü çığlıklar oradan geliyordu zaten.

"Ön taraf temiz" dedim. "Çıkın buradan." Telaşlı bir şekilde ayağa fırlayıp masanın altından çıkarak dediğimi yaptılar.

"Kendine dikkat et" dedim, Connie'ye. "Bu adamlarla kıyaslanırsa, savaştığın çifte ölümler bir hiçti. Bu vampirler ölümcül oldukları kadar da zekiler."

"Anladım."

Connie bugünlerde neredeyse gittiği her yere kılıcını da götürdüğü için memnundum. Uzun siyah deri pardösüsünün altına kolayca gizleyebiliyordu ama yaklaşan yaz mevsiminde ne yapacağını merak ediyordum.

"Hazır mısın?" Dişlerimi çıkardım ve sırtıarak sergiledim.

Connie başıyla onaylayarak kılıcını çekti.

Arka odanın kapısını bir tekmede indirdim. Diana, zavallı Sharona'yı boğazından yakalayıp sırtını bir duvara yapıştırmıştı. Bu arada Mole beline kadar çıplak bir halde bilardo masalarından birinin üzerinde yatıyordu. Ulrich ve Reedrek bir istekanın kırık ucunu göğsüne batırırken Mole acıyla bağırdı. "Sizi öldürmeye çalışan ben değildim!" diye haykırdı. "Eleanor'du!"

Reedrek beni gördüğüne çok şaşırmış gibiydi ama Avcı'ya baktığında ten rengi iyice talk pudrası gibi oldu. Buna biraz içerlediğimi itiraf etmeliydim. Sonuçta ben neydim ki? Et parçası mı?

"Hey, bu Avcı değil mi?" dedi, her zamanki havahı tavrıyla. "Seni tekrar görmek ne güzel. Dün gece neredeyse karşılaşamadık."

Ulrich yerinde doğruldu ve Diana da Reedrek gibi bembeyaz kesildi ama kendilerini çabucak topladılar. "Ben Jack'in büyükbüyükbabası Ulrich'im. Bu da Diana."

Anı bir hareket yaparlarsa diye bakışlarımı üç kötü vampirden ayırmaya niyetli değildim ama içimden bir dürtü beni yanımda duran Connie'ye bakmaya zorladı. Görünmez bir güçle titriyor gibiydi. Gözlerinin beyazı neredeyse kıpkırmızı olmuştu ve gözbebekleri irileşmişti. Dudakları ayrıldı ve son gördüğümünden bu yana uzayıp daha da sivrilmiş dişlerini ortaya çıkardı. Mantiğının geri gelmesi, Avcı olarak olgunlaşmasında son aşama olmamıştı. Gözlerimin önünde irileşip değiştiğini fark ettim. Her yanından güç akıyordu.

Diğer vampirler de hissetmişti. Mole bile bağırıp çağırmayı bırakmış, ona bakıyordu. Onlar üzerinde yarattığı etkiyi biraz kuskansam da, izlemenin zevkli olduğunu itiraf etmeliydim; inanılmayacak ölçüde seksi olduğunu da söylememe gerek yok. Onlar gibi ben de ne diyeceğini görmek için sabırsızlıkla bekliyordum.

Connie kılıcı başının üzerine kaldırdı ve birkaç daire çizdi. "Tanıştırmaya için teşekkürler. Kimi öldürmek üzere olduğumu bilmek güzel. Önce kim gitmek ister?"

Yeni dişlerine pek alışkın olmadığı için biraz peltek konuşuyordu ve bu yüzden son cümlesi *Önce kim gitmek ister* gibi çıkmıştı. Ama peltekliliği, sözlerinin korkutuculuğunu azaltınamıyordu. Eğer kan emicilerden biri bunu komik bulduysa bile, kimse göstermeye cesaret edemedi.

"Görünüşe bakılırsa başınız deritte, çocuklar" dedim ve onlara doğru yürümeye başladım.

## IT

Diana, Sharona'yı bıraktı ve Ulrich'in sağ tarafına geldi. Reedrek de diğer tarafına geçti. Ama Ulrich, bizimle grup halinde karşılaşmak yerine başka bir yol izledi. Yavrusu Reedrek'i omuzlarından yakaladı ve onu havaya kaldırıp bir füze gibi Connie'nin üzerine savurdu. Connie Reedrek'in vücudundan kurtuldu ve Reedrek onun yanından geçerek arkamızdaki duvara hızla çarpıp lekeli linolyum zeminine düştü.

Reedrek aradan çekilmiş gibi görünüyordu. "Bu da ne?" dedim. "Bir vampiri bowling topu olarak kullanmak çok... aptalca!" Diana erkeğine ettiğim hakarete alınmış gibi görünüyordu. Bana o kadar hızlı saldırdı ki saçları altın bir ışık huzmesi gibi göründü. Bir gözümü Connie'den ayırmadan Diana'yı omuzlarından yakaladım; dişlerini boğazıma geçirmesine ramak kala!

Onu saçlarından yakalayıp başını ters çevirmeye çalıştım. Boyununu kırmak onu öldürmezdi ama boğazını parçalamama fırsat verecek kadar zayıftırdı. Ama sarı saçlarından bir tutamı elimde bırakarak kendini kurtardı. Görkemli saçlarından bir bulkeyi kopardığım için öfkelenerek tekrar Ulrich'in yanına döndü. "Seni alçak!" diye tısladı, etrafımdan dolanmaya çalışırken.

Connie elinde kılıcıyla yavaş yavaş Ulrich'in üzerine yürüyordu. Ulrich önce bir yönde, sonra diğer yönde şaşkırtmaca yaptı ama Connie'yi kandıramadı. Avcı, bir savaş uçağının güdümlü roketi gibi hedefine kilitlenmişti. Ulrich dudaklarını gerdi ve çenesini öne doğru uzatarak o zamana dek gördüğüm en etkileyici dişleri ortaya



çıkardı. Bütün yüzü canavarca bir ifadeyle gerilirken, gözleri kıpkırmızı parladı. Connie'ye baktığımda, gösteriden ürktüğünü gördüm. Bunun onu geriletmesine izin mi verecekti yani? Aniden Connie'nin yanında savaşmak hiç de eğlenceli görünmemeye başlamıştı. Karnındaki bebeğim ve onun için korkuyordum.

Connie'yle Ulrich'in arasına girmek için bir hamle yaptım ama Diana önümü kesti. Dikkatimin bir an dağılmasından yararlanarak tekrar boğazıma saldırdı. Onu engellemek için kolumu kaldırdım ve dişlerini boğazım yerine koluma geçirdi. Bağırarak için dişlerimi sıktım. Connie'nin dikkatinin dağılmaması gerekiyordu.

Diana'yı üzerimden silkeledim ama onunla birlikte kolumdan bir et parçası da gitti. Kanım fışkırırken ve etim parçalanırken, Avcı'nın burnu seğirdi. Kanımın kokusu dikkatini çekmişti. Önce Diana'ya, sonra Ulrich'e daha önce yüzünde görmediğim bir öfkeyle baktı; öyle ki insanlık dışı hâlindeyken bile bu kadar öfkeli olduğunu görmemiştim.

Gözlerini kısarak kılıcını kaldırdı. Dişleri, vahşi güzelliği ve siyah deri pardösüsüyle, saldırmaya hazır bir dişi pantere benziyordu. Ulrich'e saldırdı ve kılıcını çaprazlamasına savurdu. Ulrich'in karnı kanlar içinde kaldı. Acı ve öfkeyle kükreyerek Connie'nin bileğini yakaladı. Connie ondan kurtulamadı ama kılıcını da bırakmadı. Sanki kılıç vücudunun bir parçası gibiydi.

Diğer eliyle uzanarak Ulrich'in yüzüne öyle güçlü bir tokat patlattı ki vampirin başı arkaya savruldu.

Sharona korkuyla inledi. Savaşın dışında kalmayı ve Mole'a ulaşmayı başarmış, şimdi küçük vampirin bیلardo masasından kalkmasını yardım ediyordu. Mole iki elini de göğsüne bastırmıştı.

Tokat herhangi bir darbe değildi. Aşağılayıcı, ezici, küçümseyici, açık elle gelen bir darbeydi. Daima etrafına hükmetmeye alışmış olan Ulrich için bu delirtici bir şeydi. Bunu yüzünde görebiliyordum. Hiddetle titriyordu.

"Gebermeye hazırlan, *kadın!*" Son kelimesini peltek bir şekilde söylemişti.

Connie küstahça sırtıttı. “Ben *Avcı*’yım. Asıl sen benim kükreyişimi duy!” Ve kükredi. Kulakları sağır eden savaş çılgılığı duvarlardan sekip kulaklarımda çınladı. Kılıç tutan kolu hâlâ Ulrich’in elindeyken, çizmesini vampirin kanlar içindeki göğsüne olanca gücüyle indirdi ve Ulrich arka kapıdan fırlayıp taş basamaklardan ara sokağa yuvarlandı. Bu arada kılıcını hâlâ bırakmamıştı.

Connie arka kapıdan fırlarken, Diana ve ben de hemen peşindeydik. Reedrek’e bir bakış attım ve hâlâ yerde baygın olduğunu gördüm. Ulrich çok sert bir şekilde sırtüstü düşmüştü ve ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Tam ayaklarının ve kollarının üzerinde doğrulmaya çalışırken, Connie bir dişi şeytan gibi kılıcını aşağı doğru tutarak üzerine uçtu. Ulrich’in yukarı doğru ivmesi kendi aleyhine oldu. Vücudu kılıçla havada karşılaştı.

Kılıç göğsüne girerek iğrenç bir sesle kalbine gömüldü ve diğer taraftan çıkarak onu bir böcek gibi toprağa mıhladı. Ulrich ancak bir an şaşkınlıkla bakakaldı. Dünya üzerinde en vahşi katil olarak geçirdiği, bin insan ömrüne denk süreden sonra, bu kadın onu yenmişti. Ve Ulrich toza dönüştü.

Normalde kalbe saplanan çelik bir kılıç bir vampiri öldürmezdi; bunu ancak tahta bir kazık yapabilirdi. Ama bu sıradan bir kılıç değildi. Özel olarak kutsanarak güçlendirilmiş, vampir öldüren bir kılıçtı. Ve Connie’nin elinde sihir yaratıyordu.

Diana bir çılgılık attı ama kendini koruma dürtüleri hâlâ etkiliydi. Şaşkınlığını üzerinden atarak, Connie kılıcını yerden çekip ona doğru dönerken Diana kaçtı. Connie’nin öldürücü gücünden etkilendiğimden, Sharona’nın çılgınlığını ve Mole’un bağırışını duyana kadar Reedrek’i unutmuştum. “Arkanda, Jack!”

En üst basamaktan üzerime atladı. Mole’un uyarısıyla Reedrek’in atlayışı arasında geçen nanosaniyelik bir süreçte, boğazımı hedeflemiş olan dişlerinden zorlukla sıyrılabilirdim. Yine de beni yere devirecek kadar güçlü bir atlayış yapmıştı. Boynuma tekrar saldırırken onu karşılamak için hızla döndüm.

Connie sadece sinir bozucu yusufçukmuş gibi onu kolaylıkla üzerimden alıp yere fırlattı. Reedrek daha ne olduğunu anlayamadan, Connie'nin dişleri boğazına gömüldü ve kılıcının ucu göğsüne dayanmıştı. Reedrek onu itmeye çalıştı ama Connie onu omuzlarından çok sağlam bir şekilde yakalamıştı. Şimdi öldürmek için yaklaşıyordu.

"Dur" dedim, Reedrek'in yanına çömelirken.

"Neden?" diye sordu Connie.

"Önce ondan biraz bilgi almak istiyorum."

Connie yüzünü buruşturarak gerildi ve kılıcını kınına soktu ama dişleri hâlâ çıkıktı. "Her neyse."

"Ah, teşekkürler."

"Sorun değil."

"Diana kaçtığı için üzgünüm."

"Bir daha sefere onu da öldürürüz."

"Bir saniye." Kapıya gelen ve az önce tanık olduğu dehşete şaşkınlıkla bakarken ağzını bir balık gibi açıp kapayan Sharona'ya baktım.

Mole kadının yanına geldi. "Sen iyileşecek misin?" diye sordum, Mole'a.

Elini yarasının üzerinde tutuyordu. "Birazdan düzelirim. Zavallı Sharona'yla ilgili ne yapacağız? Onu etkim altına aldım ama bu konuda pek iyi olmadığımı itiraf etmeliyim."

"Gerisini ben hallederim" dedim.

Şüpheli gözlerle bana baktı. "Ama sen görece gençsin. Bu konuda ustalaşmak yüzyıllar ister."

"Ne diyebilirim ki? Ben çabuk öğrenirim." Omuz silktim ve Sharona'nın çenesini elimle kavradım. Donuk bakan gözlerle bana döndü; arı kovarı saç başının bir yanına sarkmış, ruju dudaklarının etrafına yayılmıştı. Geniş göğüs kafesi o kadar hızlı kalkıp iniyordu ki bayılacağından korkuyordum.

Gözlerine bakarak konuştum. “Sharona, bir kâbus gördün. Bu gece burada gerçekte kötü insanlar görmedin ve ah, kesinlikle sivri dişleri olan tiplere filan rastlamadın. Her şey yolunda. Mole, yani Velki seni işine geri götürecektir.”

Barmen kadın rimel kaplı gözlerini kırıştırdı ve bana odaklandı. “Ah, selam” dedi. “Size bir sürahi margarita daha getireyim mi?”

“Evet, tabii” dedim.

“Fazladan tuz?”

“Ne kadar tatlısın. Hâlâ hatırlıyorsun” dedim. “Birazdan içeri gelirim.”

Mole bana şaşkınlıkla karışık bir saygıyla baktı ve Sharona’yı ayağa kaldırmama yardım etti. Sharona bir an yüksek topuklularının üzerinde tökezledikten sonra eteğiyle saçlarını düzeltti ve Mole’un peşinden bara girdi. Lanet olsun, *gerçekten* iyiydim.

Connie hâlâ Reedrek’i omuzlarından yere mihlamış halde tutuyordu. “Görünüşe bakılırsa küçük dostun Ulrich seni kurtlara attı” dedi Connie, çok gerçekçi bir şekilde hırslayarak.

Reedrek buna karşılık olarak sadece titredi ama yine de babasına bir küfür savurmaktan geri kalmadı. “Lanet olasıca despot iblis” dedi. “Ona güvenemeyeceğimi tahmin etmeliydim. Onu öldürdüğüne sevindim, hayatım.”

“Evet, eminim sevinmişsinizdir, babalık” dedim. “Eleanor bile anlaşma tamamlandığında seni Konsey’e vereceklerini anlayacak kadar akıllıydı ve üstelik de daha yavruydu. Bu arada, teknenizi havaya uçuran Mole değil, Eleanor’du. Bedenlerini değiştirmişti.”

“Onu geberteceğim” dedi. “Önce Diana’yı da geberteceğim. Sonra Eleanor’u yavaş yavaş öldüreceğim.”

“Korkarım onu öldürme zevkini senden çaldım” dedi Connie, alaycı bir tavırla omuz silkerek. “Oradaydım ve yaptım. Bütün üstüm başım kanıyla yıkandı. Güzel kılıcımla onu ikiye böldüm.” Eli ni omzunun üzerinden arkaya uzatarak kılıcın kabzasına parmağıyla vurdu.

Reedrek, Avcı'ya yepyeni bir hayranlık ve korkuyla baktı. "Eh... iyi yapmışsın" diye geveledi.

Kahkahalarımı tutamadım. "Avcı'ya dalkavukluk yapamazsın" dedim. "Senin suyun ısındı. Ama önce senden istediklerim var."

"Ah. Bilgi" diye yorumladı Reedrek. "Her şekilde. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Patlamadan nasıl kurtuldunuz?" diye sordum, kısmen merak ettiğimi ve kısmen de ona Connie'nin tehditkâr varlığının etkisinden biraz sıyrılmasına yardımcı olmak için. Her zamanki güvenli tavırlarından eser kalmamıştı. Connie'den korkmasına rağmen, ondan ne kadar bilgi alabileceğimizi kestirmek mümkün değildi.

Ama burada dikkatli olmak zorundaydım. Ben birini etkim altına almakta ne kadar ustaysam, Reedrek de yavrusunun, yavrusunun yavrusunun vs. düşüncelerini algılamakta o kadar başarılıydı. Zihnimi büyükbabama kapamak için iyice odaklandım ve elimden geldiğince düşüncelerimi gizledim.

"Patlama bizi suya o kadar hızlı ve şiddetli fırlattı ki arkasından başlayan yangın bizi yakmaya fırsat bulamadı" dedi. Gergin bir tavırla dudaklarını yalayarak ekledi. "Senin özel olduğunu hep biliyordum, evlat. Etki konusunda gerçekten de bir fenomensin."

"Kendine sakla" dedim. "İltifat seni kurtarmayacak."

"Kanını içebilir miyim?" diye sordu Connie.

"Bunu istiyor musun?" diye sordum şaşırarak. Aslında şaşırmam gerekirdi. Sonuçta o da yarı vampirdi.

"Sanırım" dedi. "İstemem mi gerekiyor?"

"Burada bilinmeyen bölgeye giriyoruz, bebeğim" dedim. "Hey, büyükbaba, sen vampir avcıları hakkında ne biliyorsun?" Ona cehaletimizle ilgili işaret veriyordum ama hâlâ avantajlı durumda olduğumuzun farkındaydım. Ayrıca, alabileceğimiz bütün bilgiyi aldıktan sonra, Connie onu her zaman öldürebilirdi. Bunu kendim yapamazdım, çünkü bir vampir kendisi de ölmeden babasını öldüremezdi. Bir büyükbabayı öldürmek de neredeyse o kadar kötüydü.

Connie'nin işe ısınmaya başlaması iyiydi.

"Ah... ben..." diye geveledi Reedrek. Kötü zihninde çarkların dönmeye başladığını görebiliyordum. Yalan mı söyleyecekti, yoksa gerçekleri mi anlatacaktı?

"Biraz işe yara, moruk. Yoksa seni Avcı'ya teslim ederim. Ulrich'le daha yeni ısınıyordu. Kendi güçlerini henüz tam olarak tanımıyor ama çabucak öğrenebiliriz. Sen bizim kobayımız olabilirsin. Ah, bu arada, bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme. O kadını etkilemekte ne kadar başarılı olduğumu gördün. Güçlerim bununla sınırlı değil."

Reedrek başıyla onayladı. "Kesinlikle. Dediğim gibi, gerçekten etkileyici bir gösteriydi, evlat. Kendim bile daha iyisini yapamazdım. Aslında..."

"Kes gevezeliği. Soyumda ne kadar uzakta da olsa, birinin yalan söyleyip söylemediğini anlarını" diye blöf yaptım, benim yalan söylediğimi anlayıp anlayamayacağını merak ederek.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, bana inanmadığını gösteren bir işaret vermeden.

"Avcı'yı nasıl öldürebileceğinizi buldunuz mu?"

Bir bana, bir Connie'ye baktı. "Ancak kafası kesilerek yapılabilir" dedi, hemen.

Ona doğru iyice eğilip kokusunu içime çektim. Yaşlı, iğrenç bir vampirin kokusu. Eau de Reedrek. "Nedenmiş o?"

"Kılıç mitiyle ilgili olmalı" dedi. "Kafasını kesecek kadar güçlü herhangi bir kılıçla öldürülebilir. Tanrıların gerçekten keskin bir simetri anlayışı var. Avcı'yı harekete geçirmek için nasıl bir kılıç gerektiyse ve kişisel silahı olarak kılıcı kullanıyorsa, ancak bir kılıç veya benzer bir şey onu öldürebilir."

"Şunu bir anlayalım" dedi Connie. "Başımı kesebilecek herhangi bir keskin silah beni öldürebilir."

Connie ve ben birbirimize baktık. "Yani vampirleri öldürmek için kullanılan diğer yöntemlerin geçerli olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordum.

“Doğru” dedi.

“Kalbe saplanacak bir kazık işe yaramaz mı?”

“Hayır.”

“Alev makinesi?”

“Hayır.”

“Güneşe yakalanmak?”

“Olumsuz.”

“Sence doğruyu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Connie.

Reedrek’in yüzünü dikkatle inceleyerek cevap verdim. “Evet.” Reedrek rahat bir nefes aldı.

“Avcı’yla ilgili bu bilgileri nereden aldınız?” diye sordum.

“Konsey’le görüşmelerimden. Yaşlı lordlar, Avcı’nın aramızda olduğuna kanaat getirdikten sonra antik metinlerini çıkardılar. Ve bazı bilgileri benimle paylaştılar.”

“Konsey’le nasıl iletişim kuruyorsun?” diye sordum. Bütün vampirlerin kendilerine özgü yetenekleri vardı. Reedrek’in psişik yeteneğinin etkileyici olduğunu biliyordum. Atlantik Okyanusu’nun diğer tarafındaki Konsey’le iletişim kurabiliyorsa, bunun getirecekleri ür-kütücü olabilirdi.

“Ha? Tabii ki cep telefonuyla konuşuyoruz” diye itiraf etti, aptal aptal yüzüme bakarak.

Ah, Tanrım, bu rahatlatıcıydı. Blöf yapmaya kalkışmamasına memnun olmuştum. Görünüşe bakılırsa yalan söylediğini anlayacağımı söylediğimde inanmıştı. Onu hâlâ avucumda tutarken, Olivia’nın evinde olanlarla ilgili teorimi sınamaya karar verdim. “Londra’daki vampir saldırısı hakkında ne biliyorsun?”

“Olivia’nın evine bir akın düzenlendi” dedi. “Konsey kendi koleksiyonlarında eksik olan eski parşömenlerden ve tabletlerden bazılarını ele geçirmek istedi.”

“Konsey’dekiler o parşömenleri nerede bulacaklarını nasıl biliyor-du?”

“Bilgi Mole’dan, yani Eleanor’dan geldi. Bilgiyi şans eseri ele geçirdiğini söyledi. Biz Konsey’e bildirdik ve onlar da hemen harekete geçti.”

“Eleanor, sizin aracılığınızla Konsey’e başka neler anlattı?” diye sordum.

“Hepsi buydu. Yemin ederim.”

“Sonrasında o belgelerde bulmuş olabilecekleri başka yeni bilgiler öğrendin mi?”

“Hayır. Henüz yorum yapacak yeterli zaman olmadı. Ama yaşamama izin verirseniz, belki neler öğrendiklerini öğrenebilirim.”

Reedrek’in hâlâ bizimle anlaşma yapmaya kalkışacak cesareti vardı. William babasıyla anlaşmaya çalıştığı her seferinde, yaşlı pislik onu aldatmıştı. Bunu bilmediğimi mi sanıyordu? Ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü merak ederken, aslında onun ne kadar aptal olduğunu fark ettim. Bana yalan söyleyemeyeceğine onu inandırabilmiştim.

Eski bir insan dostumu hatırladım; kırk yıl boyunca gece gündüz bir sigorta satıcısıyla çalışmıştı. “Sürekli yalan söylüyorlar” demişti bana. “Ama dünyadaki en aptal insanlar, yalancıların kendileridir. Onlara söyleyeceğin her şeye inanırlar.” Vampirler, sigorta satıcıları... bir kan emicinin diğerinden farkı yoktu anlaşılan.

Aniden aklıma yeni bir fikir geldi. “Bizimle gel, büyükbaba. Bu senin şanslı günün.” William’ın ölümünde yer aldığı için ondan intikam alabileceğimi bilmenin mutluluğuyla Reedrek’e baktım. “Senin için özel planlarım var.”

Savunmamı indirerek Reedrek’in aklımdan geçenleri okumasına izin verdim. Yüzü dehşetle gerildi. “Hayır! Yine olmaz! O olmaz!”



Kurnazlığım için kendimi kutlamak zorundaydım. Rennie'ye bir iş vermiştim ve harfiyen tamamlanmıştı. Reedrek'in, William'ın vakfının inşa ettiği yeni hastanenin temel taşı olarak kullanılan çimentosunu ve çelik mezarını yerine yerleştirmişti. Yapmamız gereken tek şey ihtiyar piçi yerine tıkmak, kapağını kapamak ve üzerine birkaç kat çimento dökmektir. Böylece sonsuza dek orada kalacaktı. Yani öyle olmasını umuyordum.

Tybee'ye dönerken Rennie'yi arayarak gerekli malzemeleri yanına alıp Connie, Mole ve benimle buluşmasını söylemiştim. Mole'u da kendi güvenliği ve Reedrek'i Savannah'ya götürürken yardımcı olması için yanımızda getirmiştik.

Yanından ayrıldığımızda iyi durumda olduğundan, Sharona için endişelenmiyorduk ve Mole da diğer vampirlerin yanında ona ilgi göstermemeye dikkat etmişti. Onların gözünde Sharona, Mole'un hayatının aşkı değil, kötü zevki olan bir tanıktı sadece. Dolayısıyla Diana'nın onu rehin alıp Mole'a ulaşmaya çalışacağını sanmıyorduk.

Rennie, Reedrek'in hırıltılarından ve dişlerinden ürkmüştü ama üstesinden gelebilmişti. Yıllardır Rennie'yi vampir işlerime katmamayı başarmıştım. Ama son aylarda ona giderek daha sık ihtiyaç duyuyordum ve o da gerçek bir asker gibi karşılık veriyordu. Sadece ona zahmet verdiğim için üzülüyordum. Hiç sızlanmıyordu ama ülserinin ona yine acı verdiği belliydi.

Nihayet Reedrek'i bir kez daha yatağına yatırdık. Hiç sorunsuz. Pekâlâ, ihtiyarın kendisi biraz sorun çıkardı; işimizi tamamlayana kadar küfürler savurup karşı koydu. Connie'yle ben onu etkisiz hâle getirirken, Rennie de kaynak tabancasıyla çalıştı -Reedrek'i tabuta tıkmaya çalışırken de gayet işe yaradı- ve yaşlı sersemin hiçbir şansı olmadı.

Connie, Mole ve ben Rennie'yi kamyonetine geri götürürken, onlara Reedrek'i Konsey'le ilgili nasıl sömürebileceğimiz konusundaki fikrimi açıkladım. "Eh, Rennie, büyükbabaya bir telefon ararlaysa bilir miyiz dersin?"

"Bunu düşüneceğim, Jack. Tabutunu delip içeri bir fiber-optik kablo uzatmak kadar basit olabilir. Telekomünikasyon işindeki birkaç kişiyle konuşacağım. Bakalım ne bulabileceğiz."

"Teşekkürler, dostum. Şu ülserine dikkat et, ha?"

Rennie gülümsemeye çalıştı ve kamyonetine geri döndü.

William'ın mahzenine döndüğümüzde ve Reedrek'in belirgin işitme ve zihin okuma yetilerinin dışına çıktığımızda, Mole'a başlangıçta yapmayı düşündüğümüz gibi bazı sorular sormak istiyordum. Arabada bütün konulara girememiştik, çünkü Reedrek bizi duyabiliyordu. Artık kafa kafaya verebilirdik.

Deylaud, Mole'a kendi dolabından yeni giysiler vermişti. Biçim değiştiren köpeğin insan biçimi benim kadar iri yarı, kaslı ve uzun boylu değildi ama Mole yine de pantolonun ve bluzun kollarını kırmak zorunda kalmıştı.

Mole yıkanıp üstünü değiştirme fırsatı bulduktan sonra, ona William'ın en iyi brendisiyle karıştırdığım bir kadeh kanı verdim ve Connie'yle kendim için içki hazırladım. Mole'a kanepede ayaklarını uzatıp rahatına bakmasını söyledim. İçkiyi yudumlamadan önce kadehi elinde çevirerek memnun bir şekilde iç çekti.

Diana'nın, Mole'un saldırıya uğradığı bara döneceğini hiç sanmıyordum ve bu yüzden, bunu yapması son derece güvenliydi. Ama biz içeri girdiğimizde masanın altından kaçan dörtlünün içmek için yeni ve daha az heyecanlı bir yer bulmasına şaşırmazdım. Konuş-

malarından da pek endişelenmiyordum. Görünüşlerine bakılırsa, onların vampirler hakkında konuştuğunu duyan biri bunu gerçek iblislere değil, iblis romuna bağlardı.

Mole yeterince rahatladığında, Connie'nin yanına, kanepeye oturdum. "Ne gece, ha?"

Mole göğsünde bılardo istekasıyla yarı kazıklandığı yeri ovaladı. "Tekneyi benim havaya uçurduğumu düşünüyorlardı. Vücudumu Eleanor'a kaptırdığımı bilemezlerdi ve doğal olarak, onlara gerçeği söylediğinde bana inanmadılar. Beni kurtarmaya geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Biraz daha gecikseydiniz, Sharona benden kalanları bılardo salonunun zemininden süpürmek zorunda kalacaktı."

"Connie teşekkürü benden daha çok hak ediyor. Asıl ağır işi o yaptı" dedim.

Mole kadehini kaldırdı. "Avcı'ya" dedi. "Dünya üzerinde yürüyen en kötü vampirlerden birini ortadan kaldırdığın için tebrikler. Harikaydın, hayatım."

Ben de kadehimi kaldırdım. "Hey, hey. Bizim tarafımızda olduğuna gerçekten memnunum."

"Teşekkürler" dedi Connie.

"Yaptığın şey son derece büyüktü" dedim. "William, Ulrich'i iki kez öldürmeye çalışmıştı ve ikisinde de başaramamıştı. Sen kolayca yaptın."

"Gerçekten muhteşem" dedi Mole.

"Daha kısa süre öncesine kadar vampirlerin, biçim değiştirenlerin ve perilerin gerçekten var olduğunu bilmediğime inanamıyorum" dedi Connie. "Anlayışımın ötesinde yaratıklar olduğunu ve etrafımda yaşadıklarını kim bilebilirdi ki? Üstelik şimdi ben de anlamadığım yaratıklardan biri oldum."

"Bence gayet iyi anlıyorsun. Aslında, inanılmazsın" dedim. "Sadece süper güçlerin olduğu için değil, aynı zamanda onlarla başa çıkacak zihinsel sertliğin de olduğu için. Sormak zorundayım; nasıldı? Onu öldürmek, yani?"

Connie başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Her şey inanılmayacak kadar hızlıydı. Tanımlayabileceğimi sanmıyorum.”

“Onun tarafından öldürülen birçok iyi insanın intikamını aldın. Bu gerçekten gurur duyman gereken bir şey” dedi Mole.

“Reedrek’in beni yere devirmesine izin vermeseydim, muhtemelen Diana’yı da öldürebilirdin” dedim. Her zaman dövüş yeteneğimle gurur duymuştum. Bir kızın beni şimdi gölgede bırakması tuhaf bir duyguydü. O kadar uzun süredir William’ın sağ koluydum ki öldüğünde dünya üzerindeki en güçlü vampirin ben olacağımı sanıyordum. Sanırım bir kez daha başka birinin altında kalma fikrine alışmam gerekecekti.

“Artık tek başına kaldığına göre, Diana’nın ne yapacağını düşünüyorsunuz? Sizce Avrupa’ya geri mi dönecek?”

“Kesinlikle hayır” dedi Mole, başını kararlı bir şekilde iki yana sallayarak. “Söz verdiğin bir işi yerine getirmeden Konsey’in karşısına çıkmak istemezsin.”

“Yani ne yapacağını düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bence yeni bir plan yapacak. Diğer seçeneği saklanmak olur ve bence bunu yapamayacak kadar açgözlü. Ancak onlara sunacak bir şeyi olduğu zaman tekrar Konsey’in karşısına çıkacaktır. Ve elbette ki artık kendini savunamayacak durumda olduğu için en son başarısızlıkları da Ulrich’in üzerine yıkacaktır. Benim tahminim bu.”

“Yardım almadan, kendi başına ne yapabilir ki?” diye sordu Connie.

“Ever” diye araya girdim. “Havuzun bu tarafında ona yardım edebilecek kimse yok. Burada hepimiz iyi vampirleriz. Kendi vampirlerini yaratmak istese bile, bir yavruyu kontrol etmek zordur. Bak Eleanor’a neler oldu? William onu rahatça yönlendirebileceğini sanıyordu ve ilk sorunla karşılaştığında hemen kontrolden çıktı.”

“Diana’yı küçümsemeyin” dedi Mole. “Hiç yardıma ihtiyaç duymadan bir sürü sorun yaratabilir. Kendi başına da yeterince güçlü bir vampir. Size uyanık olmanızı öneririm.”

İç çektim. Hayatım aylardır sürekli kırmızı alarımda akıyordu zaten. “Olivia’nın klanında olanları tartışmamız gerekiyor.”

“Ne trajedi” dedi Mole. “Ailesinden geri kalanlarla birlikte yeni bir eve yerleştğinde, onunla konuşup aralarında kimlerin hâlâ hayatta olduğunu ve kimlerin öldüğünü öğrenmem gerek. Vampirlerinden birçoğuyla birlikte çalıştım ve saldırıyla ilgili çok üzuldüm.”

“Eleanor senin anılarına girdiğinde Konsey’e başka neler söylemiş olabilir; yani Olivia’nın klanı hakkında ötmek dışında?” diye sordum.

Mole biraz düşündü. “Aklıma bir şey gelmiyor. Olivia için o kadar uzun süredir casusluk yapmıyordum ve kendi güvenliğim için, klanla ilgili ona pek soru sormuyordum. Ne kadar az bilitse, o kadar güvende olurum.”

“Yani başka vampirler için de casusluk yapıyor muydun?” diye sordu Connie.

“Ah, hayır. Olivia’nın grubu, Avrupa’da kötü olmadığını bildiğim tek klandı. Eleanor’un benden öğrenip Konsey’e aktarmış olabileceği başka bir zararlı bilgi aklıma gelmiyor.”

“En azından bu rahatlatıcı” dedim. “Avcı’yla ilgili özel bir bilgin var mı?”

“Ne tür bilgi?” diye sordu Mole.

Connie’yle birlikte yer altı dünyasına yaptığımız yolculuğu ve orada görüp duyduklarımı anlattım. Connie orada geçirdiği zamanla ilgili hâlâ bir şey hatırlayamıyordu.

“Ah, Tanrım” dedi Mole. “Böylesine zor zaman geçirdiğiniz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yani Avcı’nın yoluyla ilgili çok fazla rehberlik alamadın.”

“Hayır. Avcı hakkında bizim bilmediğimiz bir şey biliyor musun?” diye sordu Connie. “Ah, yani benim hakkımda. Söyleyebileceğin her şey çok işime yarar.”

“Reedrek’in Avcı’nın -yani senin, Connie- nasıl öldürülebileceğin konusunda söylediklerinin doğruluğunu teyit edebilirim” dedi. Bu

tür bir şeyi söze dökmek ona acı veriyormuş gibi zorlukla konuşarak, bir parmağını boğazının bir yanından diğerine çekti.

“Anlıyorum” dedi Connie. “Avcı ve kehanetler hakkında başka bir şey biliyor musun?”

“Konsey’in arşivlerine bakma fırsatım pek fazla olmadı. Onyıllar boyunca yazıları ancak göz gezdirerek okuyabildim. Sonunda yakalanıp cezalandırıldım; bu yüzden alışkanlığa dönüştürmedim. Ama gördüklerim o kadar az ve bölük pörçüktü ki korkarım pek anlam çıkaramadım. Sana yardımcı olamayacağım için gerçekten üzgünüm. İşe yarar bir şey hatırlarsam hemen söyleyeceğime söz veriyorum.”

“Teşekkürler” dedi Connie.

“Bir içki daha alabilir miyim, lütfen? Çok nazıksınız.” Mole’a bir kan-brendi kokteyli daha hazırlayıp verdim. “Biliyor musun, Connie, hikâyen gerçekten nefes kesici. Jack, Connie’yi yer altı dünyasından çekip buraya getirenin ne olduğunu bulabildin mi?”

“Bulamadım” dedim.

“Anlattıklarından anladığım kadarıyla bir tahminde bulunmam gerekirse, bunu kendi irade gücünle yapmışsın, Jack. Romantik görünme riskini göze alarak, bunu sevginin gücü olduğunu bile söyleyebilirim.” Ufak tefek vampir öylesine sıcak bir tavırla gülümsedi ki bir an neredeyse insan gibi göründü.

Demek Connie’ye karşı duygularım böylesine açıktı. Seth, benim yaptığım gibi onu kurtarmak için hayatını ve ruhunu tehlikeye atarmıydı? Sanırım bu pek adil bir soru değildi. Yine de, düşünmekten kendimi alamıyordum. Ama artık önemi yoktu. Connie tercihini yapmıştı ve seçtiği kişi ben değildim.

“Belki de seni geri getirirken çuvalladım” diye mırıldandım, Connie’ye. “Seni orada bırakıp olması gerektiği şekilde avcılaşımana izin verseydim, belki de şimdi işler çok farklı olurdu.”

“Kendinden şüphe etme” dedi Connie, başını iki yana sallayarak. “Artık olan oldu.”

“Haklı” dedi Mole, içkisinden kocaman bir yudum alırken.

İç çekti. Davranışlarım William'ın ölümünü mü getirmişti? O kadar inatçı olmasam olaylar nasıl gelişirdi? Bu düşünce o kadar acı vericiydi ki zihnimden attım. Ama bunun hortlak varlığımın geri kalanı boyunca kâbuslarıma konu olacağını biliyordum.

İnatçılığım yüzünden acaba başka kimlerin yazgısını bilmeden değiştirmiştim? Sadece topu henüz kavrayamadığım ölçülerde yanlış yöne sürmemiş olmayı umuyordum.

Mole biraz huzursuzdu. Reedrek ve Ulrich tarafından hırpalandığı zor bir gün geçirmişti ve bitkin olduğunu görebiliyordum. Parlak küçük kafasının açısına bakılırsa, muhtemelen alkolden çok yorgunluktan sızmak üzereydi. Ona artık çekilmesini önerdim ve yedek tabuta uzanmasına yardım ettim.

Tabutun kapağını kapadığımda Connie kadehleri lavaboya koyuyordu. "Gitmeliyim" dedi.

"Bu gece burada kalmak istemediğinden emin misin? Bugün erkeğini öldürdüğün için Diana özellikle öfkeli olacak. Oturduğun yeri bulmakta o kadar zorlanacağını sanmıyorum."

"Bu kadar geç olduğuna göre, belki de kalmalıyım" dedi. "Seth'i arayıp ona söylerim."

"Seth'e söylemek mi?"

"Şu anda benim evimde kalıyor."

"Oh" dedim, aptal aptal bakarak. "Tabii."

"Yarın sabah beni buradan alıp, kendi arabamı almam için Werm'ün kulübüne götürebilir. Nerede uyuyabilirim?"

*Benimle*, dememek için kendimi zor tuttum. "Konuk odası üçüncü katta. Soldan ikinci kapı."

"Peki" dedi. "Görüşürüz..."

"Yarın gece" dedim. "Bizimkilerle bir toplantı yapmayı düşünüyorum. Eleanor'un evinde... artık böyle demekten vazgeçmeliyim sanırım. Artık tamamlandı. Orada buluşabiliriz. Werm'ün ortaya attığı fikri tartışmamız ve bu gece olanları herkese anlatmamız gerek. Günbatımında orada ol ve Seth'i de getir."

“Tamam” dedi. “Yarın gece görüşürüz.” Gitmek için döndü ama tekrar bana baktı.

“Ne?” diye sordum.

Çenemi tuttu ve alnımla çenemdeki yaraları inceleyerek parmaklarını Seth’in vücudumda açtığı küçük çentiklerin üzerinde dolaştırdı. Neredeyse tamamen iyileşmişlerdi. “İyileşeceksin” dedi.

Basamakları tırmanırken ve mahzenin kapısını arkasından kapatırken uzaklaşan ayak seslerini dinledim. William’ın masasına gidip koltuğuna oturdum. *Hayır, iyileşmeyeceğim. Bir daha asla iyileşemeyeceğim.*



Son birkaç günde çok şey olmuştu. Iban ve Tobey'i olanlarla ilgili bilgilendirmek için bir toplantı düzenlemem gerekiyordu ve bunu her şey zihnimde tazeyken, dinlenmeye çekilmeden yapmam gerekiyordu. Connie'nin nihayet kendine geldiğini ve çifte ölü tehlikesinin geçtiğini duyunca rahatladılar. Connie'nin, Avcı olduğunu ilk öğrendiğimizde, bizi öldürme şansı bulamadan iyi vampirlerin onu öldüreceğinden bir hayli emindim. Bu tehlike de geçmişti. Iban ve Tobey'in Connie'ye iyi şanslar dilerken samimi olduklarının farkındaydım.

Onlara Mole ve diğerleriyle William'ın teknesinde olanları, sonra da Connie'nin Ulrich'i nasıl öldürdüğünü anlattım.

"Onu tek darbeye mi öldürdü?" diye sordu Iban. "Bu çok etkileyici olmalı."

"Kesinlikle öyleydi" dedim.

"Ulrich bir efsaneydi" dedi Tobey. "İnanılmaz bir gücü olduğu söyleniyordu."

"Bu doğru" dedi Iban. "En antik vampirlerin bile kalbine korku salardı. Onun öldüğünü öğrendiklerinde Konsey'in nasıl tepki vereceğini merak ediyorum."

Onlara Mole'un bu konudaki düşüncelerini aktardım. Bana dikkatli olmamı ve Diana'nın her şeyi yapabileceğini bilmemi söylediler.

“Yüzlerce yıldır -özellikle de bir dişi olarak- boşuna hayatta kalmadı” dedi Iban.

“Evet” dedi Tobey. “Kendine has numaraları olduğundan eminim. Sen ve grubundakiler özellikle dikkatli olmalısınız. Ne planladığımı kestirmek mümkün değil.”

“Sizi anlıyorum” dedim. “Ama arkama yaslanıp beklemeye de niyetim yok. Sizin kendi klanınızla görüşmenizi istiyorum. Geçmişte yaptıklarına dayanarak yaşlı lordların neler planlıyor olabilecekleri konusunda fikir yürütün. Artuk inisiyatifi almamız gerekiyor.”

İstedikimi yapacaklarını söylediler. Sonra Tybee’ye giderken Connie’yle yolda konuştuklarımız aklıma geldi. “Travisten hiç haber aldınız mı? Connie artık kendine geldiğinden, ona sormak istediği bir sürü soru var.”

“Anlıyorum” dedi Iban. “Ama Savannah’daki son gecemizden beri onu ne gördüm ne de haber aldım.”

“Ben de öyle” dedi Tobey. “Her yerde soruşturduk. Connie’nin annesinin durumuyla ilgili biz de merak ediyoruz. Bir şey duyarsak size hemen haber veririz.”

“Teşekkürler” dedim. Şimdi gerçekten zor bir soruya geçmek zorundaydım; en sona sakladığım konu. “Bir şey daha var. Burada nasıl yardım alabileceğimizi konuşmamız gerek.”

“Bilmiyorum, Jack” dedi Iban. “Bildğin gibi, benim bütün klanım salgında yok oldu. Tobey’in klanına katıldığımdan bu yana, Damien yerine geçmek için Freddie Blackstone’u da öldürdü.”

“Buraya birilerini göndermekte sorun yaşayacağınızı biliyordum” dedim. “Ben daha fazla vampir yaratmaktan söz ediyorum. Çok dikkatli bir şekilde elbette.”

Hatın diğer ucunda bir sessizlik oldu. “Bu bütün değerlerimize ters, Jack” dedi Iban. “Bunu biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Ama sıra dışı zamanlar, sıra dışı önlemler gerektirir.” Onlara Wern’ün yararlı becerileri olan kimsesizleri dönüştürmek konusundaki fikrini açıkladım.

“Ben yanlış olduğunu düşünüyorum” dedi Iban, açıkça. “Gelip kendim yardım etmeyi tercih ederim.”

“İstedğin zaman gelebilirsin ama bunun yeterli olacağını sanmıyorum. Her an her şeye hazırlıklı olabilecek bir ekibe ihtiyacımız var.”

“Jack, hayır” diye ısrar etti Iban.

“Dinleyin!” diye patladım. “Sizlerin korktuğunuzu biliyorum. Ama Konsey tekrar saldırdığında burası öncelikli hedef olacak.”

“Biz sayıca fazla olabiliriz ama Avcı senin yanında” dedi Tobey, öfkeyle. “Burada biz de sorunsuz değiliz. Bütün bir klan ortadan kaldırıldı.”

“Bakın, ana fikir şu” dedim. “Yaşlı lordlarla savaşırken yaptığım her şeyde onayınızı almayı ben de çok isterim ama buna ihtiyacım da yok. Bu sadece bir uyarı.”

“Yeni Dünya’ya geldiğinden beri William’la müttefikiz” dedi Tobey. “Bütün bunları mahvetme, Jack.”

“Yapmam gerekeni yaptığım takdirde benimle bağlantıyı keseceğinizi mi ima ediyorsunuz?” Bu sözler ağızımdan zorlukla çıkmıştı.

Iban iç çekti. “Burada hepimiz biraz geri adımlı atalım. Her şeyden önce, ben Jack’in hepimizin pişman olacağı bir şey yapmayacağına güveniyorum. Jack, her ne karar verirsene sadece yavaş hareket et ve dikkatli ol. Sen ne dersin, Tobey?”

“Evet” dedi Tobey, sonunda. “Dikkatli ol, Jack.” Neredeyse rahatlamıştım ama henüz bitmediğini hissediyordum. “William kendi politikasını izlediğinde ve Eleanor’u dönüştürdüğünde neler olduğunu size hatırlatmam gerektiğini de sanmıyorum.”

“Hayır” dedim. “Gerek yok. O olmasaydı, William şimdi burada olurdu. Bunu unutmaya niyetim yok.”

“Sevindim” dedi Tobey. “İyi geceler, Jack.”

“Hoşça kal, dostum” dedi Iban.

“Evet. Hoşça kalın” dedim.

Sonunda tabutuma girdim ama çok yorgun olmama rağmen bir

türlü uyuyamadım. Akşamki olaylar -Seth'in canını çıkarması, Connie'nin Ulrich'i öldürmesi, Tobey ve Iban'la uzun mesafeden açışmamız- zihnimde sürekli dönüp duruyordu.

Lider durumunda olmak kolay değildi. Kararları için William'a sorun çıkardığım bütün zamanlar için pişmanlık duyuyordum. Daha yeni ölmüştü ve şimdiden onu daha iyi anlıyordum. Varlığı süresince, ben daha dönüştürülmeden önce neler yaşamış olabileceğini de.

Birkaç saat uyuyabilirdim ama sonunda, sabahın sekiz ya da dokuzunda, bütün bir gün uyumaktan vazgeçtim. Tabutumdan çıktım, duş aldım ve Connie'yi mutfakta kahve içerken buldum. Belli ki Seth'in gelip kendisini almasını bekliyordu. Gündüz olmasına rağmen Deylaud ve Reyha her nedense insan biçiminde kalmayı seçmişlerdi. Deylaud, Connie'yle birlikte masada oturuyor ve kibar bir şekilde geçmişiyile ilgili soruları cevaplıyordu.

Reyha daha çekingendi. Dip köşede duvara yaslanmıştı ve gergin bir tavırla uzun saçlarını çekiyordu. Ona ve kardeşine acımdan kendimi alamadım. Birkaç hafta içinde William'ı, Melaphia'yi ve Renee'yi kaybetmişlerdi. Alışkanlıklarıyla yaşayan yaratıklardı ve dünyaları tamamen altüst olmuştu. Geri kalan tek sürekli şey bendim ve ben de William'ı öldüren kadını evlerine davet etmiştim.

Connie'yi kabullenmeleri zaman alacaktı. İçeri girdiğimde Reyha her zaman yaptığının aksine bana yaklaşmadı. Önceki gece biraz dinlenebilmek için onu mahzenin dışında bırakmıştım.

"Herkes günaydın" dedim, ikizlerin hatırına olabildiğince doğal görünmeye çalışarak. Buzdolabından taze kan çıkardım ve bir bardağa doldurdum.

"Deylaud bana ilginç hikâyeler anlatıyordu" dedi Connie.

İlk kez dikkatimi ona çevirdim ve gömlek kollarından birini sıvamış, kolunu sarmış olduğunu gördüm. "Ne oldu?" diye sordum.

Reyha hafifçe haykırdı ve mutfaktan fırladı. Connie bir şey söylemeden sakince oturuyordu. Konuşan Deylaud oldu. "Reyha, Connie'yi ısırdı" dedi. Connie'yi kendi ısırmış olsa ancak o kadar utançla konuşabilirdi.

Bir anda öfkeye kapılarak Reyha'nın peşinden gitmek için masanın etrafından adım attım ama Connie kolumu yakaladı. "Bırak" dedi. "Zaten kendini yeterince kötü hissediyor."

"Bunun cezasız kalmasına izin veremem" dedim.

Zavallı Deylaud başını masaya koyarak hıçkırdı. "Lütfen onun canını yakma" dedi. "Buna dayanamam."

Connie ayağa kalktı ve masaya çarparak bıraktığım bardağı bana geri verdi. "Sakinleş ve içeceğini bitir."

Bardakta kalan kanı bitirdim ve Connie'nin koluna uzandım. Sarıyı geri iterek yarayı inceledim.

"Vay canına" dedi Connie. "Neredeyse iyileşmiş."

Reyha'nın ciddi ısırtıklarını daha önce görmüştüm. Onlarla kıyaslandığında bu yara sadece bir çizik sayılırdı ama muhtemelen Reyha'nın kendi kontrolünden kaynaklanmamıştı. "Gerçekten sağlam *dampir* güçleri kazanıyor olmalısın. Hızlı iyileşiyorsun."

Deylaud kardeşine yönelik tehdidin geçtiğini hissederek yine başını kaldırmıştı. "*Dampir*ler yarı vampir oldukları için kan emicilerin güçlerinin birçoğuna sahiptir" dedi.

Deylaud'un nasıl bir bilgi kaynağı olabileceğini unutmuştum. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Melaphia'nın konuyla ilgili bazı metinlerini okumuştum ama giderken onları da yanında götürdü. Bildiğim neredeyse bu kadar."

Connie ona birkaç soru sordu ve bilgilerini karşılaştırdılar. Deylaud, iyileşme konusu dışında Connie'den çok daha fazlasını bilmiyordu. Connie herhangi bir şey hatırlarsa kendisine söylemesini istediğinde, Deylaud şaşkın gözlerle baktı. Connie'ye Deylaud'un mükemmel bir hafızası olduğunu ve hiçbir şeyi asla unutmadığını açıkladım. Beyni bir bilgi hazinesiydi; bazıları işe yaramaz, bazıları hayati önem taşıyan bilgiler.

"Bütün bildiğinin bu olduğunu söylüyorsa, kesinlikle o kadardır" dedim. "Isırığın neredeyse iyileştigiğine sevindim ama yine de Reyha'yla konuşmam gerek."

“Ben yapayım, Jack. Lütfen?” diye yalvardı Deylaud. “Yanlışını görmesini sağlayabileceğimi biliyorum.”

Connie sargıları çöp sepetine attı ve gömleğinin kolunu indirdi. “Kimse zarar görmedi” dedi. “Sanırım bu sadece içinden atması gereken bir şeydi. Bırak onunla Deylaud konuşsun. Günün geri kalanında yaptığı şeyi düşünebilir. O zaman kalpten kalbe köprü kurulur.”

İç çektim. “Pekâlâ. Deylaud, ona yeni görevinin Connie için tehlike oluşturmak değil, onu korumak olduğunu anlamasını sağla.”

“Kesinlikle” dedi Deylaud ve izin istedi. “Biçim değiştirmemiz gerek. Gün ışığında çok uzun süre insan biçiminde kaldık. Connie’yi ısırdıktan sonra mantıklı bir şekilde konuşabilmemiz için Reyha’yı insan biçiminde kalmaya zorladım. Yaptığı şeyden dolayı utanç içindeydi. Ama dönüşmeden önce onunla tekrar konuşacağım.”

“Bu kadar kısa süre içinde iki kez değişmek onlar için çok yıpratıcı olmalı” dedi Connie.

“Evet. Çok zor bir süreç.”

“Yıpranmaktan söz etmişken, şu anda uyuyor olman gerekmiyor muydu? Dün senin için bir hayli zordu.”

“Uyuyamadım. İşe yaramadı. Kalkmak zorundaydım.” Tekrar çeneme dokunduğunda irkildim. Bana dokunmaktan vazgeçmesini söylemek zorunda kalacaktım; bir gün cesaretimi toplayabilirsem.

“Dün gece neredeyse iyileşmedin. Bunun nedeni uyumaman mı?”

“Evet. İyileşmek için uyumamız gerekir.”

Aniden ön kapıdan bir gümbürtü koptu. Burnuma benzin kokusu geldi. Antreye koştum ama aniden olduğum yerde kalakaldım. Kapının iki yanındaki pencerelerden güneş ışığı süzülüyordu, çünkü gündüzleri perdeler çekili olurdu.

Ben çaresizce mutfığa geri çekilirken, Connie koşarak yanımdan geçti. İkiizler köpek biçiminde merdiven aşağı koşarak onun peşinden gitti. İnsan çılgınlıkları ve köpek hırıltıları duyduğumda neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Neler olduğunu görmek için başımı antreye doğru uzattım ve gözlerimde bıçak saplanır gibi bir acıyla geri çekildim.

“Connie!” diye bağırdım açık kapıdan ama duyduğum tek şey daha fazla hırıltı ve çığlık oldu. Neyse ki insan sesi Connie’ye ait değildi. Ama hırıltıların hepsi de ikizlerden gelmiyordu. Orada kim vardı ve neler oluyordu?

Açık kapıdan yine bakmaya çalıştım ama yüzüm ve gözlerim daha kötü yandı. Yüzüme su çarpmak için körlemesine bir şekilde lava-boya koşarken ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyordum. Mole’un mahzenden yukarı geldiğini duydum. Anlaşılan o da uyumakta zorlanmıştı. Mutfak kapısına geldiğinde donup kaldı.

“Neler oldu?”

“Kokusuna bakılırsa biri molotof kokteyli attı. Gündüz olduğundan, Diana bizi kundaklamak için birini tutmuş olmalı. Kendisi yapamazdı.”

“Ev yanıyor mu?”

“Sanmam. Duman kokusu giderek hafifliyor.”

Çığlıklar ve hırıltılar tekrar başladığında, Mole ellerini göğsünde birleştirdi. “Yine ne oluyor?”

“Seslere bakılırsa, biri kızıyı kurtarmaya çalışıyor.”

“Connie orada mı?”

“Evet. Ve yakında o kapıdan girip bana neler olduğunu söylemezse aklını kaybedeceğim.”

Keten masa örtüsünün ucunu kapıp çektim. Bir fincan ve tabağı, tuzluk ve biberlikle birlikte havaya savruldu. Örtüyü lavaboda suya basurup etrafıma sararken, Seth kollarında Reyha’yla içeri daldı. Deylaud da hemen onun arkasındaydı ve Connie en arkadan geliyordu.

“Bana şu ıslak örtüyü ver” dedi Seth, Reyha’yı masaya yatırırken. Reyha’nın sağ yan tarafının ciddi şekilde yanmış olduğunu gördüm. Hemen örtüyü yangın üzerine serdim. Bir kez inledi ama hemen yatıştı ve gözlerini iri iri açmış halde bakarak hızlı hızlı nefes alıp vermeye devam etti. Deylaud iniltiiler arasında masanın etrafından döndü.

“Evi ve bizi kurtardı” dedi Connie.

“Neler oldu?” diye sordum.

“Ben hepsini gördüm” dedi Seth. “Tam kamyonetimi park edip indiğimde, bir adamın ucuna paçavra ilıştırılmış benzin dolu bir şeyi evin ön tarafına fırlattığını gördüm. Reyha ateşin içinden koşarak atıldı ve tüyleri tutuştu ama yavaşlamadı bile.”

Hikâyeye Connie devam etti. “Deylaud ve Reyha benim yanımdan geçip adama saldırdılar. Oraya ulaştığımda adamı lime lime ediyorlardı. Perdeleri yırtıp ateşi söndürdüm.”

Seth devam etti. “Adamın işini bitirmeleri için ben de Reyha ve Deylaud’a katıldım.”

“Dönüştüün mü?” diye sordum, şaşırarak. “Dışarıda gündüz vakti. Seni gören oldu mu?”

“Dönüşmem gerekmedi” dedi Seth, öfkeli bir bakışla. “Saniyeler içinde bitti. Kimse görmedi. Trafik filan da yoktu. Ama arka kapındaki muşamba tentenin altında bir ceset var. Paramparça bir halde. Bir ceset torbasına ihtiyacın olacak.”

“Ben hallederim” dedi Mole, mahzene çekilirken.

“Güzel” dedim, çöp torbalarının bulunduğu kileri işaret ederek. “Torbayı tünellere açılan kapının önüne koy. Dinlenmen gerek. Cesetle ben ilgilenirim.” Mole ona söylediğim gibi aşağı koştu.

“O da kimdi?” diye sordu Seth.

“Mole” dedi Connie. “Uzun hikâye.” Reyha’nın yanına giderek başını okşadı. Yaralı köpek Connie’nin elini yaladı.

Reyha’nın beni görebilmesi için çömeldim. “Teşekkür ederim, kızım. İyileşeceksin, merak etme.” Onu cezalandırmadığım için içimden tanrılara şükrettim.

Reyha’nın nazik bakışları bir an gözlerime dikildikten sonra başını çevirdi ve bakışları yukarı döndü.

Seth, Reyha’nın boynundan nabzına baktı. “Şoka girdi” dedi. “Onu kaybediyoruz!”



“Şu ıslak, soğuk örtüyü üzerinden alın” dedi Connie. “Isınması gerek.”

Seth, Reyha’yı mahzene götürüp yere yatırdı. Ön kapı kapalı olduğundan, pencerelerden süzülen güneş ışığından sakınarak ben de peşlerinden gidebildim. Connie ve Seth, Reyha’nın etrafına birkaç battaniye sardılar ve hepimiz etrafına toplandık.

“Diğer biçim değiştirenler kadar hızlı iyileşirler mi?” diye sordu Seth.

“Evet. Özellikle de hayvan biçiminde kaldıklarında. Tıpkı yarı insan olan diğer tüm hayvanlar gibi” dedim.

“Güzel. O zaman şoku atlatırsa yanıkları iyileşir” dedi Seth.

Deylaud kardeşinin başında duruyordu ve ulumaya başlamıştı. Onu rahatlatmak için kollarıma aldım.

“Ne yapacağız?” diye sordu Connie.

“Bakın, güvenilir bir veteriner tanıyorum. Kendisi de kurtadamıdır. Reyha’yı oraya götüreceğim.” Seth, Reyha’yı aldı ve Connie’yle ben de battaniyeleri sıkıca vücuduna sarmasına yardım ettik. “Benimle gelir misin?” diye sordu Seth, Connie’ye.

“Evet. Jack’in yatağa girmesi gerekiyor zaten.”

“Bir şey öğrendiğinizde bizi cep telefonundan arayın” diye seslendim arkalarından. Benimki hâlâ nehrin dibinde olduğundan, kendime yeni bir cep telefonu almayı unutmamalıydım.

Peşlerinden gitmeye kalktığında Deylaud'u yakaladım ve mutfığa geri götürdüm. Ben başını okşarken inleyip huysuzlanıyordu.

Deylaud'un köpek biçimindeyken ne kadar anladığından emin değildim; insan biçimine döndüğünde hatırladığından da. İnsan Deylaud'la konuşmam gerekiyordu ama yine biçim değiştirmesinin ona neye mal olacağını bilmiyordum. "Deylaud, bana bak" dedim, nazikçe başını ellerimin arasına alırken. "Seninle konuşmam gerek. Anlıyor musun? İnsana dönüşmen gerek. Bunu kendine zarar vermeden yapabilir misin?"

Cevap olarak, Deylaud'un ince vücudu kasıldı ve biçim değiştirme süreci başladı. Dönüşümü izlemekte her zaman zorlanmıştım. Acı verici görünüyordu. Bunu günde iki kez nasıl yaptıklarını bilmiyordum. İkizlerin -ve Seth'in- çift doğalarını bir nimet olarak saydıklarını biliyordum. Bense bir vampir olmaktan daha büyük bir lanet gibi düşünüyordum.

Dönüştüğünde, Deylaud giysi almak için bir dolabı açtı ama hemen konuşmaya başladı. "İyileşecek mi, Jack?" diye sordu bir pantolon ve bluz giyerken. "Lütfen bana yaşayacağını söyle. Onsuz ne yaparım, bilmiyorum."

"Seth ihtiyacı olan yardımı almasını sağlayacak" dedim, elimden geldiğince yatıştırıcı bir tavırla. "İyileşeceğinden eminim."

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu, hâlâ çılginca bir halde çoraplarını ve ayakkabılarını giyerken. "Onlarla gitmeliydim."

"Sana burada ihtiyacım var" dedim. "Tabuta geri dönmem gerekecek ama Reyha'yle ilgili bir şey duyduğun anda beni uyandırmanı istiyorum, anladın mı?"

"Evet, Jack" dedi.

"Komşulardan biri polisi çağırırsa diye insan biçiminde kalmanı istiyorum. Herhangi biri -polis ya da başka biri- kapıya gelip neler olduğunu sorarsa, onlara bir hırsız olduğunu ama onu kaçırdığını söyle."

"Ya bir eşkâl isterlerse?"

"Onlara iyi göremediğini söyle. Gerçekten sakın davran ve her

şeyin kontrol altında olduğunu, Bay Thorne'un yanında çalıştığını ama kendisinin şu anda Avrupa'da olduğunu söyle.”

Deylaud başıyla onayladı. “Hepsini anladım. Ama ya kötüler başka birini gönderirse? O zaman ne yapacağız?”

“Limandaki Tarney'i ara ve ona güvenlik görevlisi olarak hizmet etmesi için buraya William'ın adamlarından birini göndermesini söyle. Ama Diana'nın başka birini göndereceğini sanmıyorum. Burada kalacağımı düşünmezler.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?” Deylaud irkilmmişti. “Gitmiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Burada kalmamı beklemeyecektir, yani kalabilirim. Ona karşı ters psikoloji kullanıyorum.”

Deylaud uzun süre gevşeyemedi. Sonra aniden hıçkırıklara boğuldu. “Kardeşim ölebilir.”

Böylesine kalbi kırık bir yaratığı hiç görmemiştim. “Çok üzgünüm, Deylaud. Keşke sizi koruyabilseydim ama sürekli yaşlı lordların bir adım önünde kalmaya çalışıyorum. Yani geri döndüğünde Reyha'yla senin ilgilenmen gerekecek. Belki seni ve Reyha'yı güvende tutması için güvenlik görevlileri tutabilirsin.”

Deylaud öfkelen-di. “Kendimize ve malikâneye bakamayacağımızı mı sanıyorsun? Yaşamlarımıza ve William'ın malikânesine yönelen bu saldırıyı savuşturduk. Reyha iyileştiğinde biz...”

“Şşş. Tamam” dedim, yatıştırıcı bir tavırla ve omzunu okşadım. “Elbette ki bunu yapabilirsiniz. Ne düşündüğümü bilmiyorum.” Deylaud ve Reyha'nın hayattaki tek amacı beni ve malikâne-yi korumaktı. İşlerini de iyi yapıyorlardı. Kutsal görevlerinde yardıma ihtiyaçları olduğunu söylemenin Deylaud'a dokunacağını tahmin etmeliydim.

“William'ın işleriyle ilgili de sana güveniyorum; bütün mülklerin ve gelirlerin yönetimi dâhil” diye ekledim hemen. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun. İşle ilgili yardıma ihtiyacın olursa birini tutabilirsin.”

Deylaud, gerçek defterler tutulduğundan beri William'ın yazma-

nı olarak çalışıyordu. Bilgisayar çağı başladığında, Deylaud diğer her şeyde olduğu gibi teknolojiye de kolayca ve hızla uyum sağlamıştı. William'ın birçok işini yönetmek için ne gerektiğini en az William'ın kendisi kadar iyi biliyordu. Buna ek olarak, ihtiyacı olan bütün yasal yetkilere de sahipti. Eski efendisinin imzasını dahi kullanabiliyordu.

Deylaud başıyla onayladı ve elinin tersiyle gözlerini sil-di. "Bana güvenebilirsin, Jack. Her şeyle ilgileneceğim. Sadece önce Reyha'nın iyi olduğundan emin olalım."

"Sana söz veriyorum" dedim ve elini tutup sıktım. "Reyha'nın iyileşmesi için gereken her şeyi yapacağım. Aslında, geri döndüğünde zaten iyileşmiş olacağını tahmin ediyorum."

Deylaud derin bir nefes aldı. "Senin ve William'ın -Melaphia ve Renee'den söz etmeye bile gerek yok- kendinizi içinde bulduğunuz onca tehlikeden sonra, kardeşimin ve benim de tehlikede olacağımız hiç aklıma gelmemiştir."

"Çok üzgünüm, Deylaud" diye tekrarladım. Bu güvenen, sadık yaratıkları hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgündüm. Ve üzgün olmaktan da nefret ediyordum. Vampirlerden oluşan koca bir ordu yaratmaya hazırdım ve beni durdurmaya kalkışana yazık olacaktı. Artık canıma yetmişti.

Deylaud oturduğu yerde dikildi ama bakışları hâlâ acı doluydu. "Uykuna dönmelisin, Jack. Gücüne ihtiyacın olacak. Seth ve Connie'den kardeşimle ilgili bilgi alır almaz sana haber veririm."

Alt kata yönelirken, Deylaud bana seslendi. "Jack, bir gün yine aile olabilecek miyiz?"

"Evet" dedim. "Kesinlikle." Kendi sesimde duyduğum umutsuzluğu duymamasını umuyordum.

Alt kata inip tekrar tabutuma girdiğimde olanlar yüzünden hâlâ sarsılmış durumdaydım ama ölüm gibi bir uykuya dalmaktan başka -nihayet- bir şey yapamayacak kadar bıktım. Deylaud bir süre sonra Reyha'nın eve döndüğünü söylemek için tabutun kapağını açtığında zorlukla fark edebildim ve bunu rüya gibi hatırlıyordum.

Tam günbatımında uyandım. Connie mahzende beni bekliyordu. “Reyha iyileşecek” dedi. “Yukarı gel de`gör.”

Hâlâ köpek biçiminde olan Reyha, Melaphia’nın yatağında rahatça dinleniyordu. Üzerine ince boynuna kadar çekilmiş bir battaniye örtülmüştü. Onu okşadım, yatıştırıcı bir sesle mırıldanarak teşekkür ettim ve başını öptüm. “Şimdi dinlen” dedim ve artık büyük ölçüde rahatlamış olan Deylaud’u onunla bıraktım.

“Ah, Tanrım, üzerimden büyük bir yük kalktı” dedim.

“Benim de” dedi Connie, sakince.

“Sen iyi misin?” diye sordum, Connie’ye.

“Evet. Sadece yorgunum.”

“Dün gece pek fazla uyumadın.”

“Sorun değil. Uyanana kadar yanında kalmak istedim.”

“Reyha’yla ilgili yardımın için teşekkürler. Deylaud’un da minnettar olduğunu biliyorum. Ben de öyleyim.”

Connie gülümseyerek başıyla onayladı ama başka bir şey söylemedi. İyi olabilirdi ama kesinlikle bitkindi. Seth’le veterinerine gidip gelirken ne konuştuklarını merak ediyordum. Ama şimdi bunu düşünemezdim. Plan yapmam gerekiyordu.

“Sanırım sana sözünü ettiğim toplantının zamanı geldi.”

Rennie’yi aradım ve ona sürekli müşterileri toplayıp Eleanor’un evinde bizimle buluşmalarını söyledim. Sonra Werm’ü aradım ve ona da orada olmasını söyledim. İkisini de dikkat çekmemeleri için tünellerden gelmelerini tembihledim.

“Seth’e gelmesini söylemeyi unuttum” dedi Connie, ben Werm’le konuştuktan sonra telefonu kapatırken.

“O zaman şimdi arayıp söyle.”

Aradı ve Connie onunla konuşurken, ben de Mole’un bana anlattıklarıyla ilgileniyormuş gibi yaptım. Telefonu kapadıktan sonra bana döndü. “Geliyor.”

Seth’le ilgili tutumumu değiştirmeliydim. Ne konuştukları beni

ilgilendirmezdi. Artık birlikteydiler. Connie ve ben iş ortağıydık. Daha fazlası değil.

“Gidelim o halde” dedim ve yola çıktık.

Eleanor’un evi olmak üzere inşa edilen malikâneye ilk biz ulaşmıştık. Reedrek ilk genelevi kundakladıktan sonra, William yakın zamanda yenisini inşa ettirmişti. Ama bütün olanlardan sonra ev boş kalmıştı. Eleanor geri dönmeyeceği için, şimdi bu evle ne yapacağımıza karar vermek zorundaydım.

En alt katın bir tarafında geniş bir salon, diğer tarafında geniş bir resepsiyon bölümü vardı. Üst katta sekiz yatak odası, bir büyük ortak bölüm inşa edilmişti. İki katta da mutfak bulunuyordu ve zemin katta binanın arka tarafına geniş bir çamaşır ve malzeme odası yerleştirilmişti. Malikâne bütünüyle küçük ve seçkin bir otele benziyordu. En önemli özelliği, sivri dişli konuklar için bodrumda inşa edilmiş, ışık geçirmeyen, çelik kapılı ve tünellere kendi güvenlik girişi olan bölümdü.

“Zihninde bir sürü tilki dolaştığını söyleyebilirim. Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Connie, birlikte ana kata bakınırken.

“Burayı güzelce döşersek, kan emiciler büyük gruplar halinde toplandığında rahatça kullanabileceğimizi düşünüyorum.”

“Kesinlikle” dedi Mole. “Çok güzel bir yer olabilir. Oldukça lüks de olabilir.”

Werm kapıdan girdi. “Malikânede işler nasıl?” diye sordu.

“Şimdi iyi” dedim.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Werm etrafına bakınarak bir ısıklık çaldı. “Vay canına! Güzel bir yer olmuş. Etrafı dolaşmamda bir sakınca var mı?”

“Keyfine bak.”

“Sana katılacağım” dedi Mole.

Werm merdivene yöneldiğinde yanından geçerken Connie’nin kolunu utangaç bir tavırla sıktı. “Geri döndüğünü görmek güzel.”

“Teşekkürler. Geri dönmek güzel.”

O sırada Seth geldi. Kapıdan girer girmez, Connie'yle benim arama gelip durdu. "Reyha nasıl?" diye sordu.

"Çok daha iyi. Senin sayende iyileşecek" dedim.

Seth omuz silkti. "Sen berbat görünüyorsun ama" dedi.

"Yine senin sayende." Çenemdeki yarayı ovaladım. Ama canıma okumuştı ve bu gerçeği vurgulamak istediği belliydi. Özellikle de Connie'nin yanında. Kendisine haksızlık yaptığımı bildiğim için beni dövmesine izin verdiğimi söyleyebilirdim ama elbette ki bunu yapmayacaktım. Bunun yerine, yöneticisi durumunda olduğum toplantıyı biraz neşelendirmek istedim. "Umarım aşılardan tamamdır" dedim.

"Senin kuduzun varsa bana bir şey olmaz. Ama hortlaklık aşısı yapıp yapmadıklarını bilmiyorum. Bulaşıcı değil, değil mi?"

"Çocuklar" dedi Connie, başını çevirerek.

"Ben *kendi* sağlığımdan söz ediyordum" dedim, Connie'ye aldırmadan. "Isırığının havlamandan beter olduğunun canlı kanıtıyım; ya da ulumandan. Muhtemelen şu anda bütün dolaşım sistemim köpek bakterileriyle doludur."

"Umarım enfeksiyon kapmazsın" dedi Seth. "Ah, unutmuşum. Sen zaten ölüsün."

Kapı açıldı ve garajdaki çocuklar içeri doldu. "Ah, güzel" dedi Connie. "Herkes geldi."

Herkes birkaç dakika etrafa bakındıktan sonra, resepsiyon bölümünde toplanmamızı istedim. Bazıları yere veya şöminenin kenarına otururken, diğerleri duvara yaslandı. Connie yuvarlak resepsiyon masasının üzerine tünedi ve Seth de olabildiğince ona yakın olacak şekilde masaya yaslandı. Onu kendi mülkü olarak öylesine vurguluyordu ki bir bacağına kaldırıp üzerine işese şaşırmazdım.

Mole'ü kendisini tanımayanlara tanıtarak başladım ve geçmişini açıkladım. Diğerleri ona düz düz baktı. Worm'ü zaten tanıdıkları için, en komik görünümlü vampiri zaten tanıdıklarını düşündüklerini tahmin ettim. Ama Mole tuhaf görünümlü vampirler açısından

çıtayı yükseltmişti ve hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Son birkaç günde olanları anlatarak devam ettim; daha doğrusu, olanların çoğunu.

Sürekli müşteriler kundaklama girişimiyle ilgili endişelendi, Connie'nin geri dönmesinden dolayı rahatladı ve Eleanor'la Ulrich'i öldürdüğünü duyunca ona hayranlıkla baktılar.

"Kılıcını saplamadan önce adama attığı tokadı görmeliydiniz" dedim. "Aslında, ilham vericiydi. İnanın."

Herkesten tezahüratlar yükseldi. Seth, Connie'ye baktı. "Bana bunu söylememiştin. Tebrikler, hayatım" dedi.

"Şimdi Diana'nın ne yapacağını düşünüyorsun?" diye sordu Jerry. "Korkutucu olduğunu biliyorum ama William'ın evine molotof kokteyli atması için birini tutmak, özsaygısı olan bir vampir için çok aşağılayıcı bir davranış."

"Ever" dedi Rufus. "Onun gibi birinden daha -nasıl desem- etkiliyici bir hamle beklerdim."

"Avcı, erkeğini öldürdüğü için o kadar öfkeliydi ki bu kadar kısa sürede aklına gelen tek şey bu oldu sanırım" dedim. "En azından benim teorim bu. Kendini toparladığı günü sabırsızlıkla beklediğimi söyleyemem."

"Konsey'in bir sonraki hamlesinin ne olacağı konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu Rennie.

"Hayır, ama buraya hepinizi bunu konuşmak için çağırdım. Hepimizin bu şehrin geleceğiyle ve vatandaşlarının durumuyla yakından ilgilendiğimizi biliyorum. Kötü vampirlere karşı savaşmak için arada bir hepinizden yardım istediğimi de biliyorum. Hepiniz de gerektiğinde yardıma koşunuz. bunun için teşekkür ederim. Ama William artık yok ve Avcı, Savannah'da yaşadığından, gelecekte ne olduğunu bilmediğimiz türden saldırıların hedefi biz olacağız. Yani, örneğin depremi ele alın. Yaşlı lordlar doğanın güçlerini kullanmaya, cehennemî ayağa kaldırmaya çalıştılar ve neredeyse başarıyorlardı."

Her birinin yüzlerine baktım. Gerçekten ilgilidiler ama aralarında tek bir korkak bile yoktu. Dostları olmaktan gurur duyuyordum.



“Bir takım olarak çalışmaya devam etmemizi istiyorum ama sayımız çok az. Bence yeni birilerini daha bulmamız gerek.”

“Tam olarak düşündüğün ne?” diye sordu Seth, sarı-yeşil gözlerini kısarak.

“Yeni vampirler yaratmaktan söz ediyorum. Elbette ki çok dikkatli bir şekilde.”

“Bu çok aptalca bir fikir” dedi Seth. “William böyle bir şeyi asla onaylamazdı ve bunu sen de biliyorsun.”

Ona çenesini kapamasını söylememek için kendimi zor tuttum. “İşler değişti” dedim sadece. “Yardıma ihtiyacımız var ve batıdaki klanlar yardım gönderemiyor. Werm vampir adaylarının her birini gizlice bulabileceğimizi ve tanıdığı gençler arasından seçebileceğimizi düşünüyor. Kullanabileceğimiz becerileri olan, kimsesiz insanlar arasından seçim yapacağız.”

“Bilmiyorum, Jack” dedi Otis. “Savannah’da bir grup yavru vampirin dolaşması işleri daha da karışık hâle getirmez mi?”

“Çok dikkatli olmamız gerektiği doğru. Bu yavaş bir süreç olacak” dedim. “Öylesine gidip birilerini vampir yapmayacağız. Ve elbette ki kimseyi özgür iradesi dışında dönüştürmeyeceğiz.”

“Bu, William’in savunduğu her şeye ters” dedi Seth, kaslı kollarını geniş göğsünde kavuşturarak.

Tavana baktım ve öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. “William burada değil” dedim, üstüne basarak. “Bu şehri -hatta bu *kıtay*- en iyisi olduğunu düşündüğüm şekilde savunmak zorundayım. Şimdi yönetim bende ama daha iyi bir fikri olan varsa, dinlemekten mutluluk duyarım.”

Seth bir eliyle saçlarını sıvazladı ve diğerlerine baktı. Kimse bir şey söylemedi. Connie masanın üzerinden indi ve odanın diğer tarafındaki pencerelerin yanına yürüdü. Davranışı bana William’in ölümünü hatırlatmama tepki gibi geldi. Suçluluk duygusu ve kederi açıkça görülüyordu. Seth, William’a bir baba gibi hayranlık ve saygı duymuştu; tıpkı benim duyduğum gibi. William’in doğasında bir iblis olmasına rağmen iyilik adına bu kadar şey yapabilmesine daima hayranlıkla bakmıştı.

“Yönetim sende olabilir” dedi, sonunda, “ama bu planla devam edersen, William’ın yarısı bile etmezsin.”

Ona öfkeyle baktım. Öfkesinin ne kadarının daha fazla vampir yaratma fikrimden, ne kadarının Connie’yle yattığımı bilmesinden kaynaklandığını merak ediyordum. Diğerleri bir bana, bir Seth’e bakıyor, sanki her an ölümüne bir kavgaya tutuşmamızı bekliyorlardı. Elimden geldiği sürece bu olmayacaktı. “Elbette ki görüşünü belirtmekte özgürsün.”

“Bu aptalca, lanetli fiyaskoya ben katılmayacağım” dedi. Ön kapıya doğru yürüdü ve tokmağa doğru elini uzattı ama o anda Connie’nin gelmediğini fark etti. Connie arkası ona dönük hâlde dimdik durmaya devam ediyordu. Seth gitmeden önce bir an tereddüt etti ve sonra kapıyı arkasından çarparak çıkıp gitti.

Seth gittikten sonra geride kalan arkadaşlarıma bakındım. Durum sadece Connie'yi zor bir pozisyona sokmakla kalmamış, aynı zamanda Jerry için de bir potansiyel sorun yaratmıştı. Seth'in sağ kolu olduğundan, sürünün işleri konusunda Seth'e sadakati koşulsuzdu. Ama konu dışarıdaki konulara geldiğinde özgür bir adamdı. Seth'in peşinden gitmek için bir adım atmaması beni özellikle etkilemişti.

"Yapmayı istediğim en son şey, birini zor durumda bırakmak" dedim. "Bu fikirle sorunu olan varsa, hiç karışmadan ve hiçbir şekilde kırgınlık olmadan gidebilir. Bunu size karşı kullanmayacağıma söz veriyorum."

Hucy konuşmadan önce anlık bir sessizlik oldu. "Ben seninleyim, Jack. Tam olarak neden söz ettiğini bilmiyorum ama her neyse; ben varım."

Hucy'in sözleri gerginliği dağıttı ve Rennie dışında -dikkatimi çekmişti- herkesten gülüşmeler yükseldi. Connie bile güldü. Dönüp gruba katıldı ve gelip tam önümde yere oturdu. Başka kimse gitmedi. Planımın geri kalanını duymayı bekliyorlardı. Bu kadar çok gerçek dostum için minnet duyarak rahatladım. Aslında hak ettiğimden çok daha fazlaydı.

"Teşekkürler" dedim. "Sözü Werm'e bırakacağım. Bu konuda nasıl devam edilmesi gerektiği konusunda bazı düşünceleri var ve size anlatacak."

Werm öne çıktı ve ellerini ovaladı. "Jack büyük bölümünü açıkladı zaten. Özel becerileri, yetenekleri olan ve kimsesiz, toplumla uyum sağlayamayan kişiler arıyoruz."

"Böyle insanları nereden bulacaksın ki?" diye sordu Mole, saf saf.

Rufus güldü ama Otis onun kaburgasına hafif bir dirsek attı. "Dalga geçmiyor, değil mi?" diye mırıldandı Rufus.

"Sanırım Rufus, Werm'ün gece kulübü Geçit'in sıra dışı insanları çektiğini anlatmaya çalışıyor."

"Bence aralarından seçebileceğimiz bir sürü aday vardır" dedi Jerry. "Ama anlamadığım şey şu: Onlara nasıl yaklaşacaksınız? Boyunda köpek tasması taşıyan bir ineğe gidip, 'Hey, dostum, sende tam vampir olacak özellikler var' diyemezsiniz ki! Lütfen alınma, Werm."

"Alınmadım" dedi Werm, neşeli bir tavrıyla. "İşte şöyle: Barmen olarak insanlarla tanışıyorum. İnsan yaşamından kimin tatmin olmadığını, kimin varlığından daha fazlasını istediğini gözlemliyorum; bir amaç, bir görev duygusu istiyorlar."

"Ah, Werm, neredeyse vampir olmayı dilememi sağlayacaksın" dedi Otis ve diğerleri güldü. Rennie dışında. Belki de yine canı yanmıyordu. Hiç karışmak istemiyor da olabilirdi. Öyle bir durumda onu kesinlikle suçlayamazdım.

"Görünüşe bakılırsa kafanda bazı adaylar var bile" dedi Connie.

"Ashını isterseniz, var." Werm sırttı. "Ve rekabeti nasıl yürüteceğimiz konusunda bir fikrim de var."

"Rekabet mi?" diye sordum, bu kelimedenden hoşlanmayarak. "Geçen gece herhangi bir yarışmadan söz etmemiştin."

"Fikrim biraz... gelişti" diye açıkladı Werm.

"Lütfen bütün bunları bir sirke çevirmeyeceğini söyle bana."

"Hayır, hayır, ilgisi yok. Ama harika bir realite şov çıkarmayı düşünüyorum."

Werm'ün dalga geçtiğini gösteren bir işaret vermesini bekledim. Dalga geçmiyordu. "Sen neden söz ediyorsun?" diye sordum.

“Üç-dört kişinin en iyi vampirler olacaklarını kanıtlayacağı bir yarışma düzenlemeyi öneriyorum.”

“Ah, hayır!” dedim. O anda gidip Werm’ün kulaklarını koparabilirdim. “Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca, en saçma fikir. Başlangıç olarak, insanların vampirlerin varlığını bilmemesi gerekiyor, unuttun mu? Kaybedenlere ne diyeceğiz? Teşekkürler, teselli ödüllerinizi tadını çıkarın, hayatta başarılar mı?”

“Elbette hayır” dedi Werm. “Sadece seçmediklerimiz üzerinde büyüünü kullanacaksın ve yarışmayla ilgili hafızalarını sileceksin.”

“Şimdi zihnimde canlandı” dedi Connie, elini havaya doğru sallayarak. “*Vampir Sizsiniz!*”

“Hiç yardımcı olmuyorsun” dedim.

“Hey, jüride yer alabilir miyim?” diye sordu Jerry.

“Ben de!” diye katıldı Otis.

“Evet!” dedi Werm.

“Hayır!” diye gürledim.

“Neden söz ettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok” dedi Mole.

“O kadar çılgınca ki gerçekten işe yarayabilir” dedi Huey.

“Mola, lanet olsun, mola!” dedim. “*Vampir Sizsiniz* gibi bir şey başlatmıyoruz!” Zihnimde, sahneden geçen gerçeklerin görüntüsü canlandı.

“Neden olmasın?” diye üsteledi Werm. “Gerçekten, Jack, bir düşünsene. Ekibe yardımcı olabilecek becerilerini veya yeteneklerini sergilemelerini isteyebiliriz. Sonra da aile durumlarıyla ilgili teste sokarız. Sonunda da ne kadar aç olduklarını görmek için kendimiz sınarız.”

“Kan açlığı mı?” diye sordu Jerry, açıkça rahatsız olarak. Bu tavrını sergilemesi ilginçti; özellikle de bir kurtadam olduğu düşünülürse.

“Hayır” dedi Werm. “Hayattan *istedikleri* konusunda ne kadar aç olduklarını kastediyorum.”

“Yani *ölüm*den demek istiyorsun” diye düzelttim. Werm ve benim

bu konudaki düşünce tarzlarımız arasında çok büyük farklar vardı. Ben bir kan emici olmayı seçmiştim, doğru. Ama kendimi nasıl bir şeyin içine soktuğumu bilmiyordum. Bilseydim, o savaş alanında ölmeyi tercih ederdim. Varlığım boyunca bu konuda pişmanlık duyduğum anlar olmuştu ama son birkaç gün içinde Connie'yi kaybetmek konuyu benim için bir karara bağlamıştı. Elbette ki bu yeni vardığım kararın durumumu kolaylaştırdığı filan yoktu.

Diğer yandan Wern bir kan emici olmayı umutsuzca istemişti ama onun da kendini nasıl bir şeye soktuğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Benim gibi bir gece yarattığı olmak istemeyeceğini ona tekrar tekrar söylemiştim. Ama bir türlü beni dinlememişti. Vampir olduğunda, bir daha kimsenin onu itip kakamayacağına kesinlikle inanmıştı. Ama bir vampir olmanın, daha uzun ve sivri dişleri olan tipler tarafından itilip kakılacağı anlamına geldiğini kavradığında çok geç kalmıştı.

Sonrasında Wern'in kararıyla ilgili birçok kez pişmanlık yaşadığını düşünüyordum. Ama şimdi hiç de öyle görünmüyordu. Fikrini değiştirmiş olmamasını umuyordum.

Wern iç çekti. "Evet, ölmeyi istediklerinden emin olmalıyız."

"Bu çok ağır" dedi Huey, ciddi bir tavırla, sanki kendisi de çivi kadar ölü değilmiş gibi.

"Anlamaları gereken çok önemli bir şey daha var" dedim. "Vampire dönüşme süreci hiç de hoş bir şey değil. Kişinin başaramama olasılığı da bir hayli yüksek. Shari'ye olanları unuttun mu?"

"Elbette" dedi Wern. "Bütün bunları net bir şekilde anlamalarını sağlamalıyız. Shari'den söz etmişken, cinsiyet ayrımcısı gibi görünmek istemem ama kadınları dönüştürmeyeceğiz. Hayatta kalma olasılıkları çok düşük."

İç çektim. "Sizler ne düşünüyorsunuz?"

Sonunda Rennie araya girdi. "Ben varım" dedi. Beni şaşırtan bir şekilde, sürekli müşteriler de başlarıyla onayladı.

"Connie?" diye sordum.

O da beni şaşırttı. “Bence yapın.”

“Mole? Sen fazlasıyla deneyimlisin ve vampir folkloruyla ilgili çok şey biliyorsun. Sen ne düşünüyorsun?”

Mole boğazını temizledi. “Böylesine ağır bir projede çok az vampire güvenirim” dedi. “Ama senin ve Worm’un iyi adaylardan oluşan küçük bir grubu dönüştürmekte ve onları doğru yöne yönlendirmekte kesinlikle başarılı olacağınızı düşünüyorum.”

“Teşekkürler” dedim. “Bunu söylediğime inanamıyorum ama pekâlâ. Yapalım.”

“Harika!” dedi Worm, dişlerini göstererek sırıtırken. “Buna pişman olmayacaksın, Jack. Bir sonraki fikrime hazır mısınız?”

“Bilmiyorum. Hazır mıyım?”

Worm alaycılığıma aldırmadı. “Etrafinıza bir bakın. Burası harika bir karargâh olmaz mı? İhtiyacımız olan her şey var.”

“Evet” dedim. “Gerçekten öyle.”

“Burası bir kulüp binası gibi” dedi Jerry.

“Evet, kızlar giremez” dedi Otis, Connie’ye göz kırparak.

“Hey” diye uyardı Connie. “Şu cinsiyet ayrımcılığını bırakın. Ayrıca, burada takımın annesi gibi olacağımı hissediyorum.”

“Silah eğitmenisi de” dedi Worm. “Dövüş sanatları eğitimi için bolca yerimiz var...”

“Sanki çok meraklısın da” dedim. Worm’ü aylardır dövüş derslerine sokmaya çalışıyordum.

“Bu kez yapacağıma söz veriyorum, Jack” diye yemin etti.

“Buraya ne isim vereceğiz?” diye sordu Connie.

“Fikirler, millet!” Worm ellerini çırpı.

“Lanetliler Yurdu?” diye önerdi Rennie.

“Cehennem Otelі?” dedi Jerry.

“Kötü korku filmi isimleri aramıyoruz” dedim.

“Yuva’ya ne dersiniz?” diye önerdi Huey.

“Neden Yuva, Huey?” diye sordum. Huey’in ciddi sayıda tahtası eksik olabiliirdi ama öne sürdüğü fikirlerde daima ilginç bir mantık temeli bulunurdu.

“Bebek vampirlere tıpkı kuşlardaki gibi yavru deniyor, değil mi?” diye sordu Huey. “Ve kuşlar yuvalarda yaşar.”

“Hmm, hiç fena değil” dedim.

“Hey, bu hoşuma gitti!” dedi Werm.

“Aslında, benim de” dedi Connie.

“Bana da uygun göründü” dedi Mole.

“Ve oldukça da sıcak” dedi Otis.

“Pekâlâ” dedim. “Yuva olacak. Werm, şu vampir yarışması için ne zaman aday bulabileceğini düşünüyorsun?” Az önce ağzımdan çıkanlara kendim bile inanmakta zorlanıyordum.

“Bir haftayı geçeceğini sanmam” dedi. “Kültüpte yapabiliriz. Bir paravan uydurabiliriz!”

“Hey, bir dakika!” dedim. “Daha önce bir bar dolusu insanı etkilemişim ama ya biri dışarı sızıp haberi yayarsa?”

“Anlamıyorsun, Jack” dedi Werm. Normal müşteriler bunun sahte bir vampir yarışması olduğunu düşünecek. Sonuçta orası bir gotik kulüp. Sadece eğlence olduğunu düşünecekler. Ne kadar ciddi olduğumuzu asla bilemezler.”

Bu giderek kontrolden çıkıyordu. Bütün bu fikrin Werm’e teatral açıdan çekici geldiğini görebiliyordum. “Yarışmacıların gerçek olduğunu bilmelerine kesinlikle dikkat etmeni istiyorum” diye uyardım.

“Ah, endişelenme. Her şeyle ben ilgileneceğim” dedi Werm, güvencili bir şekilde.

“Benim de korktuğum buydu” diye mırıldandım.

Mole’un hemen Yuva’ya taşınmasına karar verildi. Werm’le birlikte gönüllü olarak mobilyalarla, tabutlarla ve dekorasyonla ilgileneceklerdi. Eğer Werm’ün Geçit’i nasıl döşediği düşünülürse, mekân sonunda başlangıçta planlandığı gibi bir geneleve benzeyebilirdi.



Connie evine dönmek için müsaade istedi. Seth'in kabaran tüyle-rini yatıştırmak için yapması gereken çok şey vardı. Bu gecelik daha fazla düşünmek istemiyordum. Seth fikrini değiştirebilir ya da de-ğiştirmeyebilirdi. Sonuçta Connie onunla birlikteyken herhangi bir konuda şikâyet etme lüksüne sahip olduğunu düşünmüyordum.

Worm barı kontrol etmeye gitti; sonra da Mole'un Tybee'de ki-raladığı yerdeki azıcık eşyasını alıp getirmesine yardım edecekti. Sharona'nın erkek arkadaşıyla daha uzun mesafeli bir ilişkiyle yetin-meyi öğrenmesi gerekecekti.

Sürekli müşterilerle birlikte garaja döndüğümüzde, kahve hazırla-mak için mutfığa yöneldim. Diğerleri kâğıt oyununa başlamak için hazırlık yaparken Rennie yanıma geldi.

"Ah, Jack, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, dostum. Sorun nedir?"

"Vampirlerin gerçekten güçlü olduğunu biliyorum" diye başladı, tereddütlü bir tavırla. "Diyelim ki birinin bir sorunu var. Bacağı topal, kulağı sağır veya başka bir şey."

"Evet?" Daha önceki ruh halini hatırlayarak bunun sadece felsefi bir soru olmadığını hissettim ve nereden çıktığını merak ettim.

"Şey, bu kişi vampire dönüştürülürse... iyileşir mi?"

"Hmm. O tür fiziksel sorunları olan bir vampirle hiç karşılaşma-dım. Vücut kokusu dışında." Güldüm. Rennie sırtımda bile. "Sanı-rım bu, kişinin sorununun ne olduğuna büyük ölçüde bağlı. Yani, bir kolu kopmuşsa tekrar yerine gelip gelmeyeceğini bilmiyorum."

"Ya sadece hastaysa?" diye sordu Rennie.

"Bu durumda, muhtemelen iyileşir. Yani, bir ölünün olabileceği kadar."

"Kanseri varsa?"

İrkildim ve Rennie'ye dikkatle baktım. Gözlüğünün kalın camla-rının arkasında gözleri her zamanki gibi bulanık görünüyordu ama çok, kesinlikle çok ciddi olacağını bilecek kadar uzun süredir tanı-yordum onu.

“Rennie” diye başladım, temkinli bir tavırla. “Ülserin yok, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Ne kadar hastasın?”

“Pankreas kanseriyim, Jack.”

Bu haber güçlü bir darbe etkisi yarattı. Ayakta durabilmek için lavaboya tutundum. Ben bu kadar sarsılmışken, durumun Rennie için ne kadar yıkıcı olduğunu hayal bile edemezdim. “Bunu ne kadar süredir biliyorsun, Ren?”

“Birkaç hafta oldu. Birkaç gün önce kemoterapiye başladım.”

Rennie’nin karısı veya çocukları yoktu. Aslında, bildiğim kadarıyla hiç kimsesi yoktu. Gündüz saatlerinde ne yaptığını hep merak ederdim. Onu hortumlara bağlanmış, sabahtan akşama kadar vücuduna zehir enjekte edilirken düşünemiyordum. İnsan yaşamının ne kadar kırılgan olduğunu görmek beni bir kez daha etkilemişti. Pankreas kanseri, akla gelebilecek en kötüsü, hayatta kalma şansının en düşük olduğu türdü. Onyıllar boyunca yüzlerce insan dostumu kaybetmiştim: bana çok yakın olan birçokları dâhil. Onları kaybettiğimde kovalar dolusu gözyaşı dökmüştüm ama Rennie’yi kaybetme düşüncesine dayanamazdım.

“Ah, dostum. Gerçekten çok üzgünüm. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Evet, var” dedi Rennie. “Beni vampire dönüştürebilirsin.”

Neredeyse konuşamayacak kadar sarsılmıştın. “Emin misin? Rennie, bu çok büyük bir adım.”

“Ve ölmek öyle değil mi? Ever, kesinlikle eminim.”

Mel, Renee ve ikizler dışında vampire dönüştürülme sürecinin nasıl olduğunu bilen biri varsa, o da Rennie’ydi. Hayatta kalmak için kanla beslenmenin, bir daha asla güneş ışığını görmemenin nasıl bir şey olduğunu vurgulayarak onu aşağılamayacaktım. Eh, bildiğim kadarıyla gündüzleri zaten dışarı çıkmıyordu. Günbatımından gündoğumuna kadar hep garajdaydı. Gündüzleri de uyuyor olmalıydı.

Ever, Rennie bu varlık şeklini yakından görmüştü. Son zamanlarda kötü vampirlerle, çifte ölümlerle, vampir salgınlarıyla ve karşılaştığımız diğer tüm tehditlerle yaşadığımız sorunları yakından biliyordu. William’ın ölümünü ve bir vampirin ikinci ölümünün nihai olduğunu anlıyordu. Ruhundan vazgeçeceğini biliyordu. Ve hâlâ oynamak istiyordu. Onu nasıl geri çevirebilirdim?

Yavaşça başımla onayladım. “Pekâlâ” dedim.

Rennie gülümsedi. “Sana güvenebileceğimi biliyordum, Jack.”

“Dinlenip gücümü toplamam için bana birkaç gün ver. Bu hayatta kalma şansını artırır.” Omzunu sıktım. “Hiçbir şey için endişelenme. Seni tedavi edeceğiz, dostum.”

Rennie gülümseyerek bana tekrar teşekkür etti ve ikimiz birlikte kâğıt oyununa katılmak için diğerlerinin yanına gittik. Biz masaya

otururken, Huey kâğıtları dağıtıyordu. Rufus ve Otis arasında bir tartışma sürüyordu.

“Haydi oradan” dedi Rufus.

“Doğruyu söylüyorum” dedi Otis. “Bir kez gördüm. Tybee ve Wassaw arasında, sadece perilerin gidebildiği bir ada. Başka kimse göremiyor bile.”

“Tekneler geldiğinde ne oluyor peki? Görünmez adanın içinden mi geçiyorlar? Birazdan bana adanın Bermuda Şeytan Üçgeni’nin bir parçası olduğunu söyleyeceksin.”

“Sihirli bir ada” dedi Otis. “Tekneler çarpıyor.”

“Saçmalıklarla dolusun” dedi Rufus, kâğıtlarını eline alırken.

“Otis, sen neden söz ediyorsun?” diye sordum, meraklanarak.

“Sadece bu adayı yıllar önce bir kez gördüğümü söylüyordum.”

“Kaç yıl önce?”

“İngilizler Georgia’yı sömürgeleştirdikten sonra buraya ilk geldiğimde.”

“Çok uzun zaman olmuş yahu” dedi Huey.

“Sadece perilerin görebildiğini mi söyledin? Doğru mu anladım?”

“Evet, bu doğru. Yani oraya gidene kadar. Gerçekten ulaştığında herkes görebiliyor. Ama yerini sadece periler bulabilir.”

“Periler orada hiç yaşamış mı?” diye sordu Jerry.

“Bir süre. Eski Ülke’ye dönecek bir gemi bulana kadar. İngilizler, Kuzey Amerika’yı sömürgeleştirmeye başladığında peri halkları arasında buranın özel bir yer olduğu söylentisi yayıldı. Sanırım sokakların altın döşeli filan olduğunu sanıyorlardı, çünkü on-on beş kişi bir gemiye atlayarak kendi sömürgelerini kurmak için buraya geldi. Sokakların altına döşeli olmaması bir yana, sokak olmadığını bile bilmiyorlardı.”

“Periler bir hayli safmış” dedi Rennie, kâğıtlarını düzeltirken. Elinin camların yansımından görünmemesi için gözlüğünü ayarladı. Rennie gerçekten akıllı biriydi. Üzerinde düşündükçe, iyi bir vampir olabileceğine giderek daha fazla inanıyordum.

Otis ona ekşi bir suratla baktı. “Perilerin bilmediği diğer bir şey de Amerikan Yerlileri’nin kendi peri halkı olduğuydu; Yundi Tsundi’ler.”

“Ne olmuş?” diye sordu Rufus.

“Cherokee’ler, Yundi Tsundi’leri seviyordu ve onlarla iyi anlaşıyordu. Ama Kızılderili periler, başka bir ırkın kendi bölgelerine girdiğini görünce öfkelen-di. İrlandalı Sidhe perilerinin barış önerileri ve hediye teklifleri işe yaramadı. Yundi Tsundi’ler mızrakları, sopaları ve daha çok çeşitli silahlarıyla üzerlerine geldi.

“Efsaneye göre, Sidhe perileri, Yundi Tsundi’lerden korunabilecekleri bir ada yaratabilmek için bütün büyü güçlerini birleştirdiler. Eve dönmek için bir yol bulana kadar orada yaşadılar. Düşmanlarının kendilerini bulamaması için adayı büyülediler ve İrlanda’ya giden uygun bir gemi bulduklarında hemen fırsatı değerlendirdiler. Birkaç yıl sonra sınır Macon’ın batısına çekildiğinde ben geldim. Normal Cherokee’ler gittiğinde, Yundi Tsundi’ler de onlarla birlikte gitti.”

“Ama sen buraya vampirleri izlemeye gönderilmiştin, değil mi?” diye sordu Rennie.

“Başlangıçta değil. Başlangıçta sadece bir keşifçi-ydim; Sidhe yine sömürgeleştirmeye yönelirse gidip bölgeyi önceden inceleyen adam. Kimse o ilk hatayı tekrarlamak istemiyordu. Buradaki diğer küçük insanları ve dostça olup olmadıklarını Sidhe soylularına bildirmem gerekiyordu. Buraya geldiğimde ortam güvenli olsa bile, İrlandalı periler büyük kitleler hâlinde asla göç etmediler. Periler hikâye anlatımında çok iyidir ve Yundi Tsundi’lerle ilgili hikâyeler ağızdan ağza kuşaklar boyunca anlatılınca, sonunda perilerin çoğu buraya gelmekten korkar oldu.”

“Sen gerçekten cesur olma-hsın” dedi Huey, günlük fişlerinin büyük bölümünü bahse yatırırken. “Yükseltiyorum.”

Rufus güldü.

Otis, Rufus’a aldırmadan konuştu. “Teşekkürler, Huey. Sanırım o günlerde biraz fazla maceracıydım.”

“Peki, kan emiciler üzerinde casusluk yapmaya nasıl başladın?” diye sordu Jerry.

“Çok uzun süre sonra -periler mahşer gününün ilk işaretlerini görmeye başladıklarında- Eski Ülke’ye dönmem için bana haber gönderdiler. O zaman da bana hortlakları izleme görevi verdiler” diye cevap verdi Otis.

“İrlanda’yı hiç özleyiyor musun?” diye sordu Jerry.

“Pek sayılmaz. Orada bazı... anlaşmazlıklar vardı. Bu yüzden bu-  
raya geldiğime memnunum.”

“Şu adayı en son ne zaman gördün?” diye sordum, ortaya iki çeyreklik atarken.

“Ah, dostum, birçok insan ömrüne denk olacak kadar uzun zaman oldu; ben Eski Ülke’ye çağrılmadan önceydi. Geride kimse kalıp kalmadığını görmek için gitmiştim. Perilerden biri eksikti ve gemiye binmemişti.” Otis elini masanın üzerine koydu. “Benden pas.”

“Onu bulabildin mi?” diye sordu Jerry.

“Hayır. Hiç iz yoktu.”

Çenemi kaşıdım. “Ben açıyorum” dedim ve elimdeki üç kızı masaya koydum.

“Sen kazandın” diye homurdandı Rufus, iki voleyi masaya fırlattı.

“Yine kaybettim” dedi Huey, hiç kazanmamasına rağmen her seferinde olduğu gibi şaşırarak.

“Ne düşünüyorsun, Jack?” diye sordu Rennie, kâğıtları masanın üzerinden toplarken.

“Birinin gizlenecek bir yere ihtiyacı olursa, görünmez bir adanın çok iyi bir fikir olacağını.”

Otis omuz silkti. “Doğrusunu isterseniz, yerini tekrar bulabileceğimden emin değilim.”

Biri ne zaman “doğrusunu isterseniz” dese, yalan söyleme olasılığının oldukça yüksek olduğuna inanırım. Ben kazandıklarımı top-

larken, Otis yeni kâğıtlarının üzerinden fişlerine baktı. Aramızdan birinin bir süre ortadan kaybolması gerekirse, Otis'in o adanın yerini mucizevî bir şekilde hatırlamaya ikna edilebileceğini düşündüm. Tek sorun, bunu yapmak için havuçla mı kandırmamız gerekecekti, yoksa sopayla mı ikna edecektik? Öylesi gerçekten ama gerçekten çok sivri bir sopa olmalıydı.

Eve geri döndüğümde, her zamanki gibi yan kapıdan girdim ve tedirgin edici bir sessizlikle karşılaştım. İçimde, korkunç bir terslik olduğuna dair güçlü bir his vardı.

Mutfak boştu; bu yüzden yürüyerek antreye geçtim. Salonun kapısı kapalıydı. Koridorun sonundaki kapıya doğru yürüdüm. Gördüğüm şey yüzünden neredeyse kalbim yerinden fırlayacaktı. Donup kaldım. Bu olamazdı.

Karşımda duran William'dı!

"Selam" dedi, bana dönerken elindeki kadehi kaldırarak. "Bu çok saygıdeğer Jack McShane değil mi?"

Will Cuyler, William Cuyler Thorne'un oğlu, kanla dolu ince uzun bir kadehi elinde hafifçe döndürerek bara yaslandı. Korku dolu bir sessizlikle kanepede birbirlerine sarılmış olan ikizlere baktı. Onu son gördüğümde saçları kızıl, hatta neredeyse turuncuydu. Şimdi doğal kumral rengine dönmüştü. Lanet olsun, gerçekten William'a çok benziyordu.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp kendini toplamam birkaç saniyemi aldı. "Burada ne işin var?" Onu ilk gördüğümde son derecc zayıf ve bitkin görünüyordu. Filmlerde görebileceğiniz o eroin bağımlılarından birine benziyordu. Şimdi biraz kilo almıştı ve gözlerinin altındaki siyah halkalar kaybolmuştu. Bütün bunlar onu babasına daha da çok benzetmişti.

"William'ın oğlunu ve varisini böyle mi karşılıyorsunuz?"

Buraya daha önce geldiğinde, Will bana emrinde çalışıyormuşum gibi davranmıştı. Bunu yanına bırakmaya niyetim yoktu. "Ben William'a senden daha çok evlatlık yaptım" dedim.

"Ama bunda benim bir hatam yok, dostum. Birkaç ay öncesine

kadar gerçek babamın bir hortlak olduğunu bile bilmiyordum. Babamdan söz etmişken, ö nerede?”

Reyha bir çılgık atarak odadan kaçtı. “Affedersiniz” dedi Deylaud ve onun peşinden koşturdu. Üst kattaki yatak odalarına çıkmak için basamakları koşarak tırmandıklarını duydum. İçimden onlara katılmak geliyordu. Will’in babasının öldüğünü bilmediğine inanmıyordum. Ve ona ben söylemek zorunda kalacaktım.

“Onların nesi var?” diye sordu Will. “İtler benimle konuşmuyorlar bile.”

“Onlara öyle deme” dedim. “Belki de seni son gördüklerinde annenle Hugo, Reyha’nın bacaklarını kırdıkları ve onu öldüresiye dövdükleri içindir.”

Will bana bakmadan kadehini boşalttı. “Bu Hugo’nun marifetiydi ve babamın sayesinde artık cehennemde çürüyor. O dönemde vampir salgını yüzünden ben de neredeyse ölüyordum, hatırladın mı? Ayrıca, artık bir Jedi’ım, duymadın mı? Karanlık taraftan döndüm.”

Olivia’nın söylediklerini hatırladım: Will yüzlerce yıldır yaptığı-  
nın aksine artık acımasız bir insan katili değil; bizden biri. Buna inanmamıştım; bunun nedeni belki de savunmasız bir insanın boğazını nasıl parçaladığını görmemdi. “Kaplanın çizgileri yıkanmakla çıkmaz.”

“Ne şaşırtıcı. Zaten benden asla hoşlanmadın ki.”

“Bu doğru. Özellikle de Renee’nin kaçırılmasına yardım ettiğinden beri.”

Will boş kadehi barın üzerine vurarak bıraktı. “Yine benim fikrim değildi, dostum. Gerçekten kalın kafalısın, değil mi?”

“Belki senin fikrin değildi” dedim, tavırlarına aldırmadan. “Ama Diana ve Hugo’yla birlikte giderken onu sen etkiledin.”

“Ne diyebilirim ki? Beni seviyor. Babamın onu kurtarışındaki rolümü de unutma.”

Kendi boğazımdan yükselen hırıltıyı duydum. Will her nasılsa



Renee'yi etkilemişti ve bunu normalde yapan Renee'nin kendisi olurdu. İtiraf etmek istemiyordum ama haklıydı. Renee onu sevmiştir.

"Eh. söyle bakalım, küçük melek nerede? Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Burada olmadıkları için şanslısın. Burada olsaydı Melaphia seni kendi elleriyle öldürürdü."

"Anlaşılan çitleri biraz onarmam gerekecek" dedi Will, omuz silerek.

"Tekrar soruyorum. Burada ne işin var?"

"Son görüştüğümüzde babam beni buraya davet etmişti. Onu daha yakından tanımak istiyorum."

"Seni ilk davet ettiğinde neden onunla birlikte gelmedin?"

"Biraz yolculuk yapmaya karar verdim. Olivia'nın klanından ayrıldığımdan beri hiçbir vampirle konuşmadım." Arka bahçeden gelen bir ses veya bir görüntü dikkatini çekmiş gibi şaşkınlıkla pencereye döndü ama sonra omuz silkti. Ben durduğum yerden bir şey göremiyordum. "Babama işlerinde yardım etmek istiyorum; bilirsin, Güç'e katılmak filan."

Ağzım kurumuştü. Will'den nefret ediyordum ama babasının öldüğünü ona söyleyen kişi olmaktan daha da çok nefret etmiştim. Bu nasıl olmuştu ki?

"Seninle sohbet etmek de eğlenceli ama babamla gerçekten konuşmam gerek. Nerede o?"

"Kötü bir haberim var" dedim sonunda.

"Ha?" Kedi gibi yeşil gözlerini kırıştırdı; William'a ne kadar da benziyordu!

"William öldü."

Will birkaç korkunç saniye boyunca bana düz düz baktı. İşitme duyusunda sorun varmış gibi başını yana yatırdı. "Ne demek istiyorsun? Ölmüş olamaz."

“Kısa süre önce öldürüldü.”

“Hayır.” Will’in vücudu kaskatı kesildi ve yumruklarını sıktı. “Yalan söylüyorsun.”

“Yalan olmasını ne kadar dilediğimi bilemezsin.”

“Anlamıyorum.” Will başını iki yana salladı ve önce salonun ortasına, sonra tekrar geri doğru birer adım attı. “Bu nasıl oldu?”

İşte en zor kısmı. Will’in babasını Connie’nin öldürdüğünü öğrenmesini asla istemiyordum. “Avrupa’dan döndükten kısa süre sonra... kazıklandı.”

Will yine donup kaldı ve gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı. Teni daha da beyazladı ve üst ucu gömleğinin açık yakasından görünen haç biçimli yara izi daha da belirginleşti. Will’in küstah tavırları bir anda silindi. Göğsü birkaç kez kalkıp indi ve kekeleyerek konuştu. “A-ama... ama yüzlerce yıldan sonra onu daha yeni bulmuştum. Ondan öğrenmek istiyordum. Bu olamaz!” Başını arkaya atarak bağırdı: “Hayır!”

Sesinde insanlık dışı bir acı ve keder vardı. Üst katta köpeklerin mızıldandığını duydum ve kendi kulaklarımı kapamak istedim. “Üz-üzgünüm” diye kekeledim.

“Kim? Onu kim öldürdü?”

“Bilmiyorum” diye yalan söyledim.

Aynı anda pencerelerden biri büyük bir gümbürtüyle içeri doğru patladı. Bir an camı Will’in çığlığının parçaladığını sandım ama sonra bir gülle gibi içeri dalan şeyi *-kişiyi-* gördüm.

Diana’ydı!

Diana, savaşa giden bir Valkyrie gibi içeri daldı ve birkaç adım önüme indi. “Yalan söylüyor! Babanı kimin öldürdüğünü gayet iyi biliyor!”

“Anne!”

Diana’nın girişiyle, Will’in dünyası ikinci kez sarsılmıştı. Londra’dan ayrıldığından beri hiçbir vampirle konuşmadığı konusunda doğruyu söylüyorsa, annesinin hâlâ ortalıkta olduğunu bilemezdi. Son bildiği kadıyla, şehrin altındaki bir mağara çöküntüsünde tonlarca kayanın altında kalmıştı.

“Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun” dedim. “Orada değildin ki!”

Gerçekte neler olduğunu anlayamadan Will’in dikkat dağınıklığından yararlanmam ve yapabilirsem Diana’yı susturmam gerektiğini biliyordum. Bulabildiğim ilk şeyi, bir yer lambasını tutup ona fırlattım. Karnına çarptı ve kanepenin arkasındaki duvarda parladı. Duvardan kayarken tekrar üzerine atıldım ve omuzlarından tutup meşe duvar paneline mıhladım. Dişlerim boynuna birkaç santim kala durduğunda, Will beni bir kolumdan yakalayıp annesinin üzerinden çekti.

“Onun orada olmadığını biliyorsan, kimin orada olduğunu bilmen gerekir” diye kükredim.

Kolumu çekip elinden kurtarıırken, sol yumruğumu sert bir şekilde çenesine indirdim. Geri savrulup bara çarptı ama hemen ayakla-

rının üzerinde doğruldu. Kolumu Diana'nın boynuna doladım ama o arada bağırdı: "William'ı kimin öldürdüğünü gördü! Sevgilisiydi! Vampir Avcısı!"

Boynunu kırmayı denedim ama dizime güçlü bir tekme indirerek kendini kurtardı. "Onu dinleme" diye bağırdım. "Sadece seni tekrar kontrol altına almak istiyor."

"Vampir Avcısı mı?" diye tısladı Will. "Kim bu Avcı?"

Diana'nın saçlarını yakalamaya çalıştım ama benden uzaklaştı ve zorlukla görebildiğim bir hızla havada dönüp oğlunun yanına indi. "Connie Jones denen şu polis kadın. Senden kurtardığı. Keşke o film yapımcısını öldürdüğün gece onu da öldürseydin! Bunu yapmış olsaydın, babanı hâlâ burada olurdu!"

Ayağa fırladım. "Sanki William'ı öldürmek için kendin elinden geleni yapmamış gibi konuşuyorsun, orospu!" dedim.

"Yani bunu inkâr etmiyor musun?" dedi Will, gözleri dehşet ve öfkeyle iri iri açılırken. "Sevgilinin babamı öldüren Avcı olduğunu?"

"Üstelik kendisi de orada öylece duruyordu ve hiçbir şey yapmıyordu" dedi Diana. "Babanla birlikte geçirebileceğin bütün zamanı senden çaldı!"

"Bu bir yalan!" dedim. "Onu kurtarmak için elimden geleni yaptım. Babanı daha yakından tanıyamamana gelince, Will; yüzlerce yıl boyunca kendi hırslarına yardımcı olabilecek her vampirle düzüşürken babanı görmeni engelleyen Diana'nın kendisiydi!"

Will ikimize de öfkeyle baktı. Ona ulaşmaya başladığımı umuyordum. Will'den bir kol boyu mesafede dururken Diana'ya saldıramazdım. Ona saldırırsam ve Diana'ya yardım etmeye karar verirse, ikisine birden karşı koymam çok zor olurdu. "O gece olanları engellemeye çalıştım" diye ısrar ettim. "Avcı yeni harekete geçmişti ve William depremde yaralanmıştı. Avcı vahşi, insanlık dışı, kontrol edilemez bir durumdaydı. Artık olgunlaştı ve William'a yaptıkları için çok üzgün. Bize yardım etmeye söz verdi."

"Yardım etmek mi?" diye alay etti Diana. "Kendi türünle savaşmana ve onları öldürmene yardım ediyor!" Bir avantaj yakaladığını

düşünerek oğluna döndü. "Benimle gel, hayatım. Yaşlı lordlar için çalışmamda bana katıl. Konsey'in gözüne girmeme yardım et. Görkem bizi bekliyor."

"Sen neden söz ediyorsun be?" Will hem şaşkın hem de rahatsız görünüyordu.

"Artık bir politikacı oldu" dedim. "Vampir Konseyi'nde yer edinmek istiyor ve karşılaştığı her vampire kendisine katılması için rüşvet önererek bir sürü vaatlerde bulunuyor; bunu bana bile yaptı."

"Ona inanma, oğlum" dedi Diana. "Kime güveneceksin? Kendi annene mi, babanın öldürülmesine yardım eden adama mı?"

"Seni *kaltak*! Bunun için seni geberteceğimi!" Kendimi daha fazla tutamayarak Diana'nın üzerine atıldım ama Will önüme çıkarak beni engelledi. Ben sırtüstü halıya yuvarlanırken, Will de neredeyse hemen yanıma indi. Uzanıp Diana'nın giysilerini yakalayıp bir sevgili gibi üzerime çektim. Boynundan tutup ağzıma çektim ve öfkeyle, vahşice ısırdım.

Diana yaralı bir hayvan gibi uludu ve Will ayağa fırladı. Bir an tereddüt etti. Annesini benden kurtarmaya çalışırken şahdamarı ağzımda kalırsa asla toparlanamayabilirdi. Ama bana bir an önce sağlam bir darbe indiremezse, annesini saniyeler içinde öldürebilirdim.

Elini annesinin boynuyla benimkinin arasına soktu ve boğazını bir insanın ezilmiş soluk borusu yüzünden ölebileceği bir güçle sıkı. Ben sadece dişlerimi daha da sıktım ve daha derine gömdüm. Will paniğe kapılarak annesinin omuzlarını yakalayıp çekti. Dişlerimde irice bir et parçası kaldı.

Yoğun kanamayı durdurma çabasıyla, Diana'nın elleri boğazına gitti. Ağız açılıp kapanıyordu ama konuşamıyordu. Annesinin yaralandığını görmek Will'in sabrını taşırmıştı. Bana büyük bir öfkeyle baktı. "Babamın ölümüne yardım ettin ve şimdi de annemi mi öldürmeye çalışıyorsun? Bunun için seni yok edeceğim, McShane!"

Diana'yı kucağına aldı ve camı parçalanmış pencereden dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra Deylaud hıçkırıklar arasında geldi.

“Sanırım duydu” dedim, darmadağınık olmuş salona bakınırken.

“Evet” dedi, titreyerek. “Diana’ydı -kardeşimi dövenlerden biri- ve oğlu Will.”

“Doğru. Onu öldürmek için elimden geleni yaptım ama kaçtı.”

“Teşekkür ederim, Jack. Denediğini biliyorum.” Kendini toplamaya çalıştığı belli bir şekilde dimdik oturdu. “Burayı ben toparlarım.”

“Harika olur” dedim.

Bir sonraki adımımın ne olacağını düşünürken, boğuşma sırasında ters dönen ve kırılan mobilyaları toparlamaya başladım. Will, Diana’yı bir yere götürüp yarasıyla ilgilenecekti ve ikisi birlikte geri dönecekti. Sonra gidip Connie’yi bulacaklardı. Connie elbette ki şehirden ayrılmayacaktı. Şimdi ne halt edecektim? Ona hamile olduğunu söylesem bile -ki söyleyemezdim- Savannah’dan daha güvenli bir yer bulmayı yine de reddedebilirdi.

“Jack?” dedi Deylaud, sesi titreyerek.

“Evet, dostum?”

“Sana bir şey söylemem gerek.”

“Nedir o?”

“Kardeşim ve ben... bir karar verdik.”

Kötü bir şeyin yaklaştığını hissederek ona baktım. “Söyle.”

“William öldüğü gece, onunla olan mistik bağımız bozuldu” diye başladı Deylaud. Gözlerime bakmaya çekinerek cam parçalarını toplamak için eğildi.

Aniden kendimi hiç olmadığım kadar çok yorgun hissederek William’ın koltuğunun yanındaki kanepeye oturdum. Onun yerine oturmaya dayanamazdım. “Devam et” dedim, eski dostumun ne söyleyeceğini zaten bilmeme rağmen. O ve Reyha, Mısır’ın eski firavunlarından biri -kendisi de vampirdi- tarafından William’a verilmişti. Kardeşler, hortlak varlığı devam ettiği sürece gündüzleri William’ın dinlenme yerini koruyacaktı ve yüzlerce yıldır bunu yapıyorlardı. Artık görevleri sona ermişti.

Deylaud'un sesi çatladı. "Kardeşim geçen gece neredeyse ölüyordu. Ve şimdi de bu... onu daha önce neredeyse öldüren biri yine saldırıyor."

"Biliyorum" dedim. "Sorun değil, Deylaud. Ne söylemen gerekiyorsa söyle."

"Artık gitmemiz gerek. Çok fazla tehlike altındayız ve William, Melaphia ve Rence'nin burada olmaması çok üzücü. Ama seni de çok seviyoruz."

Başımı kaldırıp baktığımda, Reyha'nın kapıda titreyerek durduğunu gördüm. Ona yanıma gelmesini işaret ettim ve geldi. Kanepede yanıma çöktü ve ince kollarını boynuma doladı. Deylaud da ona katıldı ve dört ayaklı halindeyken yapacağı gibi diğer tarafından sokuldu.

"Sorun değil, çocuklar. Doğru olduğunu düşünüyorsanız gidebilirsiniz. Tıpkı Melaphia ve Rence gibi sizin de güvende ve mutlu olmanızı istiyorum. Bu arada, ben de sizi seviyorum."

İpek gibi saçlarını okşadım ve hıçkırıklarını dinledim. Bütün bu süre boyunca sözde hayatımın ne hâle geldiğini düşünüyordum. Durumum böylesine acıklı olmasa kahkahalarla gülebilirdim.

Hani derler ya... İnsan bazen hayatında öyle bir dip noktaya ulaşır ki köpekleri bile onu terk eder...

İkizlere birer öpücük verdim ve ayrılışlarıyla ilgili önümüzdeki birkaç gün içinde tekrar konuşacağımıza dair söz vererek yataklarına gönderdim. Deylaud, William'ın işlerinin ve mülklerinin yönetimi için bir ekip oluşturup yetiştirecek, böylece ben de kendimi tek parça halinde tutmaya odaklanabilecektim.

İkizler gider gitmez telefonu aldım. Connie'yi uyarmak için sabaha kadar bekleyemezdim ama doğrudan onunla da konuşamazdım. William'ı ve Ulrich'i, gezegen üzerinde bilinen en güçlü vampirlerden ikisini öldürmüştü. William ve annesinin peşinde olduğunu öğrenince tedirgin olmazdı ama olmalıydı. İkisi birlikte, Ulrich'ten çok daha tehlikeli olacaktı. Ulrich sadece kaba güce güveniyordu. Diana ve Will'se hilekârlıktan yararlanacaktı.

Seth'in cep telefonunu aradım. "Fvet" dedi.

"Kapa çeneni ve beni iyi dinle" diye başladım. "Connie'ye yanlış numara olduğunu söyle. On dakika içinde onun evinin altındaki tünellerde buluşalım." Telefonu kapadım ve mahzenden tünellere açılan kapıya indim. Neredeyse güneş doğmak üzereydi ve yukarıda yakalanmak istemiyordum.

Seth orada bekliyordu. Bana neler peşinde olduğumu sormadı ve bana hiçbir şekilde zorluk çıkarmadı. Önemli olduğunu, yoksa onu gecenin bu saatinde arayıp Connie olmadan görüşmek istemeyeceğimi biliyordu. Buna karşılık, ben de lafı dolaştırmadım.



“Will geri döndü” diye başladım. “Ona William’ın öldüğünü söylemek zorunda kaldım. Nasıl olduğu konusunda bir yalan uydururken Diana içeri daldı ve William’ı Connie’nin öldürdüğünü söyledi. Diana’yı oldukça kötü şekilde ısırmayı başardım ama ikisi birlikte kaçtılar. Giderken intikam yemini ediyorlardı. Diana kendini toparlar toparlamaz birlikte Connie’nin peşine düşeceklerinden eminim.”

“Lanet olsun” diye homurdandı Seth. “Sence ne yapmalıyız? Savannah’dan ayrılmayacağını biliyorum. Kendini üç metre boyunda ve yenilmez sanıyor.”

“Evet, biliyorum. Bir planım var ama yardımın gerekiyor.”

“Duyalım.”

Bütün olanlardan sonra bile, Seth’le birlikte yaptığımız planın Connie’yi tamamen güvende tutacağını bilerek sonunda rahat bir uyku çekebildim; en azından ben Diana ve Will’den kurtulmanın bir yolunu bulana kadar. Alacakaranlıkta kalktım ve Tara dediği adaya en yakın olan marınada Otis’le buluşmaya gittim.

Başlangıçta perilerin adaya neden Scarlett O’Hara’nın evinin adını verdiğini merak etmiştim ama Otis, Tara’nın İrlanda’daki en sihirli yerin adı olduğunu açıkladı. Bu daha mantıklıydı.

Arabamı kullanırken, Seth’le birlikte şafaktan önce yaptığımız planı zihinsel olarak tekrar gözden geçirdim. Connie’ye bir bahane uyduracak ve birkaç hafta bir adada yaşamalarına yetecek kadar malzeme ve yiyecek almaya gidecekti. Seth’le Connie’nin bir peri adasında haftalar boyunca birlikte kalacağı düşüncesini saplantı haline getirmemek için büyük çaba harcıyordum... Bunu düşünmeyecektim, yoksa aklımı kaybedebilirdim. Kendimi başarmam gereken şeyleri gözden geçirmeye odaklanmaya zorladım.

Otis bir tekne kiralayarak Seth’i adaya götürmeye ve kampı hazırlayıp yükleri boşaltmasına yardım etmeye söz vermişti. Otis garağa döner dönmez, Connie’yi aramıştım ve ona Diana’nın yeriyle ilgili bilgi vermiştim. Nasıl ulaşılacağını sadece Otis’in bildiği bir adada olduğunu açıklamış, güneş batır batmaz benimle birlikte kontrol et-

mek için gelmesini söylemiştim. Elbette ki beni beklemeden hemen Otis'in yanına koşacağını biliyordum ki gerçekten de öyle olmuştu.

Benim yönlendirmelerimle, Otis yeterince direnerek Connie'nin bir bit yeniği olduğunu anlamasını engellemişti ve sonra da onu götürmeyi kabul etmişti. Connie'nin beklenmedik bir şey yapmasını engellemek için, cep telefonunu bir şekilde elinden almasını söylemiştim. Adanın sahibi olan perilerin cep telefonlarından hoşlanmadığını, bu yüzden cep telefonlarını bırakmaları gerektiğini açıklamıştı.

Connie'yi adada Seth'i bıraktığı yere yakın bir yere bırakacak ve Connie teknenin sesini duyamayacak kadar uzaklaştığında da onu orada kurtadamlı baş başa bırakıp geri dönecekti.

Şimdi, Otis'i almak için kiralık tekneyi iade ettiği ve planın sorunsuzca yürütmesini sağladığı marinaya gidiyordum.

Corvette'le yanaştığımda, peri arkadaşım beni kiralık tekne ofisinin önünde bekliyordu. Kapıyı açarak yolcu tarafına bindi. "Eee?" diye sordum.

"Her şey planladığın gibi oldu" dedi. "Fıstık?" Bana naylon torbadan biraz uzattı. Dişlerimi gösterdim. "Ah, ever. Affedersin."

"Buluşuklarınızı gördün mü?"

"Evet. Motoru tam yola geçirmeden önce Connie ve Seth'in kumsalda konuştuklarını gördüm. Sorun yok."

"Cep telefonunu aldın mı?"

"Ever." Otis telefonu bana uzattı ve hemen cebime attım.

İç çektim. "Pekâlâ. Şu fıstık kabuklarını koltuklarıma dökme."

"Tamam."

Otoparktan çıkarak Savannah'ya yöneldim ve Connie'yle bebeğimin en azından bir süre için güvende olacağını bilmenin tadını çıkardım. Şu günlerde hamile olduğunu keşfedecekti. En iyi haliyle, Seth kendisinden olduğunu sandığı bebek doğana kadar onu adada kalmaya ikna ederdi. Bir kanun adamı olarak, doğuma yardım etmeyi kesinlikle bilirdi. Meslek yaşamında birkaç kez bunu yapmak zorunda kaldığını bana anlattıklarından biliyordum.

Nelerden vazgeçtiğimi düşünürken kıskançlık ve kayıp duygusu içimi kemiriyordu. Connie başlangıçta öfkelenenecekti ama Seth onu sakinleştirmeyi başarırdı. Onu adaya götürme planımızda kendi rolünü itiraf ettikten sonra, şimdi muhtemelen Connie'yle sevişiyor olmalıydı. Kız arkadaşımın kumsalda siyah saçları kumlara yayılmış ve çırlıçıplak bir halde, bacaklarının arasında istekle hareket eden yeni sevgiliyle görüntüsü zihnimde canlanıyordu.

Otis arabada yanımda olmasa, direksiyonu bir ağaca doğru kıralırdım. Bunun yerine cep telefonumu çıkararak Olivia'yı aradım. "Nasılsın?" diye sordum.

"Son konuştuğumuzdan bu yana daha iyiyim" dedi.

"Güvenli bir yer bulabildiniz mi?"

"Evet, tanrılara şükür. Diğerlerinden önce İrlanda'ya geldim ve bizim için mükemmel bir yer buldum. Diğerleri arşivleri ve kalan eşyalarımızı toplar toplamaz benimle burada buluşacak."

"Vay canına, hızlısınız" dedim. "Bana yeni evinizden söz et."

"Melaphia ve Renee'nin oturduğu yere yakın" dedi. "Yakında onları ziyaret edeceğim. Gizlice, elbette. Büyük bir kileri olan bir çiftlik evi bulduk. Bir tepenin üzerinde olduğu için güvenlik açısından sağlam ve her tarafı görebiliyoruz."

"Kulağa iyi geliyor" dedim. "Kızlarıma yakın olacağın için sevindim. Birbirinize göz kulak olabilirsiniz."

"Her şekilde. Dinle, Jack, seni birazdan arayabilir miyim? Burada peri yaşlılarından bazılarıyla toplantı yapıyorum. Saygılarımı sunmak ve nezaketimi göstermek istedim. Bölgelerini kullanmamızdan rahatsız olacaklarını sanmıyorum ama biraz diplomasinin zararı olmaz, değil mi? Şu anda karargahlarının lobisindeyim."

Will'e ilgili ona açıklamam gereken haber bekleyebilirdi. "Tabii" dedim. "Gerçekten acil ve çabuk bir şey daha; sonra seni rahat bırakacağım." Will'den söz etmeden, Connie'yle ilgili uygulamaya koyduğumuz planı anlattım.

"Vay canına. Gerçekten cesur bir adamsın. Avcı'yı o ölçüde öfke-

lendirmek isteyeceğimi sanmam.”

“Şansımı denedim. Perilerle buluştuğunda onlara ada hakkında neler bildiklerini sorar mısın? Biraz merak ediyorum da.” Yanımda oturan Otis’in boğazına fıstık kaçtı.

“Sen iyi misin, Jack?”

“Evet. Ses benden gelmiyor.” Otis’in sırtına vurdum ve fıstık boğazından çıktı.

“Birini boğuyormuşsun gibi sesler geliyor.”

“Tekrar aradığında açıklarım. Sadece Sidhe soylularına genel olarak aday sor ve bak bakalım bir şeyler hatırlayan var mı?”

“Anlaştık. İsmimi söylediler, gitmem gerek. İşim bitince seni hemen ararım. Görüşürüz.”

“Hoşça kal, bebeğim. İyi şanslar.”

Otis şiddetle öksürdü. “Neden adayla ilgili Sidhe soylularıyla konuşmasını istiyorsun?”

“Dediğim gibi, merak ediyorum.”

Otis fıstıkların geri kalanını cebine tıktı ve yolcu tarafındaki pencereden dışarı, karanlığa baktı.

“Bana söylemediğin bir şey mi var?”

Otis iç çekti. “Ah, şey, beni oraya birinin adada saklanıp saklanmadığını kontrol etmeye gönderdiklerinde...”

“Devam et” dedim. İçimde kötü bir his uyanmaya başlamıştı.

“Soylulara kimseyi bulamadığımı bildirdiğimde, bana inanmayan biri oldu.”

“Daha önce sözünü ettiğin şu yanlış anlaşılma o muydu?”

“Evet.”

Devam etmesini beklerken, arabayı yolun kenarına çekmek ve onu döverek konuşturmak zorunda kalacağımı düşünmeye başlıyordum. “Çıkar ağzındaki baklayı” dedim. “Bana söylemekten çekindiğin şey ne? Ne olmuş bu adama?”

“Mesele şu ki altın söz konuşuydu.”

“Neyle ilgili?”

“Ortadan kayboluşla.”

“Kimin ortadan kayboluşu?” Boş yolun ortasında aniden frenlere asılarak arabayı durdurdum ve Otis’e döndüm.

“Prensesin” dedi sonunda.

“Eğer tam olarak neden söz ettiğini bana düzgün cümlelerle bir dakika içinde anlatmazsan, gırtlığını söküp balıklara yedireceğim. Başla!”

Otis’in gözleri fincan tabağı gibi iri iri açılırken derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. “Prenses, sözünü ettiğim periydi; kaybolan. Ailesi, kral ve kraliçe, onun Yeni Dünya’ya gitmesini yasaklamıştı ama yine de kaçtı ve diğerleriyle birlikte gizlice gemiye bindi. Sanırım adamlardan birine aşıkta. Bir prenses olduğundan herkesle iletişime giremezdi; bu yüzden yanında bir kese altın götürdü.

“Kaybolduğunda, onu aramam için beni gönderdiler. O zamana kadar yüz yıl geçmişti ve izi bir hayli silikti. Dolayısıyla...”

“Oh! Dur bakalım” dedim, arabayı tekrar hareket ettirirken. “Bu hiç mantıklı değil. Neden seni onu aramaya göndermeden önce yüz yıl beklediler?”

“Hatırlamıyorum.”

“Canı cehennemci! Perilerin her şeyi hatırlaması gerekir!” William bana perilerin güçlü, yetenekli ve çok zeki yaratıklar olduğunu anlatırdı. Beyinler dağıtılırken, Otis kuyruğun en arkasında kalmış olmalıydı.

Otis başını eğdi. “Sanırım pek iyi bir peri değilim.”

Tam benim şansına göre! Yakın çevremdeki tek perinin ciddi yetersizlik kompleksi vardı. Sadece bu değil, aynı zamanda bütün olay inanılmaz görünüyordu. Bir peri prensesi ve bir kese altın mı? Ne kadar klişeleşmiş bir masal!

“Bak, özür dilerim. Hikâyene devam et.”

Otis iç çekti. “Yılın bu zamanları olduğunu hatırlıyorum... St. Patrick’s Günü civarı...”

Dişlerimi sıktım ve kafasına bir tokat atmamak için kendimi zor tuttum. “Devam et dedim.”

“Adaya gidip prensesi aradım ama izini bulamadım. Raporumu vermek için Eski Ülke’yi aradığımda, kraliyet ailesinden biri beni altını çalmak için prensesi ortadan kaldırmakla suçladı.”

“Bu delilik! Yüz yıl geçmiş. Prenses hâlâ hayatta olsa bile, altını olsun ya da olmasın kendi başına geri dönerdi.”

“Sen öyle düşünüyorsun.”

“Pekâlâ. Bütün bunların ana fikri ne? Neden Olivia’nın adayla ilgili soruşturmasını istemiyorsun?”

“Sadece eski yaraların yeniden açılmasını istemiyorum, hepsi bu. Sorumlu olduğum kişilerle pek anlaşamıyorum. Konu yüksektekilere geldiğinde olabildiğince itaatkâr davranıyorum ve ortalıkta pek görünmemeye çalışıyorum. Kral ve kraliçeden daha yükseği de yok. Bana inandıklarını düşünüyorum ama beni suçlayan prens, prensesin kuzenlerinden biriydi. Söylentilere göre prenses ondan kaçıyor-du.”

“Neden ondan kaçıyordu?”

“Bebekliklerinden itibaren çift olarak kabul edilmişlerdi. Prenses bir gün kraliçe olacaktı ve prens de tahtı onunla paylaşacaktı. Prenses ortadan kaybolduğunda, prensin taht hayalleri suya düştü ve bunu bir türlü aşamadı.”

Savannah’ya yaklaşıyorduk ve Otis garajda o kadar zamandır takılmasına rağmen nerede oturduğunu bilmediğimi fark ettim. Bildiğim kadarıyla, evi bir şapkalı mantarın altında filan olmalıydı. “Seni nerede bırakayım?” Bana kalburüstü semtlerden birinde bir adres verdi.

Otis’in anlattıklarını hazmetmem birkaç dakikamı aldı. O arada bana verdiği adrese ulaşmıştık. Ev, William’ın malikânesine benzer-miyordu ama tarihi bir binaydı. Bir kolunun altına kâğıt altlığı sıkış-tırılmış bir adam, elindeki el fenerinin ışığını süslü demir parmaklıklılı kapıya tutuyordu. Kaldırım kenarına park edilmiş bir minibüsün yan tarafında ACME KAYNAKÇILIK yazıyordu.

“Burası güzel görünüyor” dedim, Otis arabanın kapısını açarken. “Çok pahalıya mal olduğundan eminim.”

Otis gergin bir tavırla güldü. “Ah. Evet. Sonra görüşürüz, Jack. Bıraktığın için teşekkürler.” Girişi inceleyen adamın yanından geçerek hızlı adımlarla uzaklaştı.

Gitmeye hazırlanırken bir şey beni durdurdu. Otis’le konuşan adamı dinledim. “Ah, merhaba, Bay Fey. Bu sabah adamımızın sizin için yaptığı işi incelemek için bizzat geldim. Bir göz atmak ister misiniz? Sanırım iyi bir iş çıkarmış.”

“Ah, sorun değil. Sorun değil” dedi Otis. “Gerçekten gitmem gerek.”

“Tabii. Şuradaki sipariş belgesini imzalarsanız, hemen gideceğim.”

Corvette’ten inip Otis’in yanına geldiğimde, imzasını yeni atmıştı. Gitmek için dönen kaynakçıya başımla selam verdim ve Otis’i kolumdan yakaladım. “Sizinle konuşmam gerek, Bay Fey.”

Otis bir peri için bile fazla solgun görünüyordu. Büyüsünü kaybetme tehlikesi yaşıyormuş gibi görüntüsü titreşti ama hemen kendini topladı.

“Periler sana bir hayli yüksek harcırah ayırıyor olmalı” dedim.

“Hı-hım.” Başıyla onayladı.

“Otis, bir üstat vampire yalan söyleyenlere ne olur, biliyor musun?”

Tedirgin bir tavırla başını iki yana salladı. Kesinlikle blöf yapıyordum. Ah, başka bir vampir bana yalan söylerse bunun kendisi için oldukça yüksek bir bedeli olurdu ama bildiğim kadarıyla bu tehdit, diğer türde yaratıkları bağlamıyordu. Ama Otis daima benden korkmuştu ve kâğıt oynarken blöfüme her zaman kanardı. O anda da doğruyu söylediğimi düşünüyordu.

“Bana verdikleri şey bir kuşu bile doyurmaz” dedi.

“Ve yetmişlerde bir rock yıldızıyken kazandığın paradan da pek fazla biriktirmedin, değil mi?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı.

“O altını çaldın, değil mi, Otis?”

“Çalmadım! Buldum!”

Bir çift tam yanımdan karşıya geçerken, elimi Otis’in ağzına kapadım. “Ben bir vampirim, lanet olasıca! Bir balığın osuruğunu yüz metreden duyabilirim. Kısık sesle konuş.” Elimi çektim ve çift yoluna devam etti.

“Ben yanlış bir şey yapmadım, Jack” diye fısıldadı Otis.

“Eski Ülke’ye çağrıldığında altını geri götürebilirdin.”

“O altına ihtiyacım vardı ve özlemeyeceklerini biliyordum. Bir sürü şeyleri var zaten. Ayrıca, prensesi yanımda geri götüremezsem olabildiğince uzağa kaçmam gerekeceğini tahmin ediyordum.”

“Ama altını bulduğunda, o adamın seni prensesi öldürmekle suçlayacağını bilmiyordun.”

“Dinle, Jack, periler seni bir şeyi bulmaya gönderdiğinde -özellikle de kraliyet ailesinden birini- ve boş elle döndüğünde, şey, seni düşünmek bile istemeyeceğin şekillerde cezalandıracaklarını söyleyelim sadece. Kendi güvenliğim için buraya dönüp kalmak zorundaydım. Kellemi zor kurtardım ve yaşamak için kaynaklara ihtiyacım vardı.”

Gözlerine dik dik baktım ama bakışlarını kaçırmadı. “Ama kızı bulamadığın konusunda doğruyu söylüyorsun, değil mi?”

“Bir peri olarak onurum üzerine yemin ederim.”

“Ne kadar değerli! Tanrım!”

Cep telefonum çaldı. Arayan Olivia’ydı. Daha alo demeye fırsat bulamadan konuşmaya başladı. “Jack, hemen gidip Connie’yi Tara’dan al!”

“Ne? Neden?” diye sordum, sesindeki endişeli tondan hemen paniğe kapılarak.

“Çünkü ada yüz yıl sürelğine ortadan kaybolmak üzerel!”



“Sen neden söz ediyorsun?” diye sordum, Otis’i yakasından tutup arabaya geri sürüklerken.

“Ada lanetli. Her an ortadan kaybolabilir.”

“Ne demek ‘ortadan kaybolabilir?’”

“Ne...” diye başladı Otis.

“Arabaya bin, Otis!” Corvette’e geri döndük ve hemen arabayı geldiğimiz yöne çevirdim. Sesin kolonlardan gelmesi ve Olivia’nın anlatacaklarını Otis’in de duyması için cep telefonumu çakmaklıktaki alete bağladım.

“Adayı sadece perilerin görebildiğini söylediğinde Otis haklıymış. Ama sana söylemediği şu ki periler bile oraya ancak yüz yılda bir ulaşabiliyor.”

“Bilmiyordum! Yemin ederim!” diye bağırdı Otis.

Stingray’ı bir elimle kullanırken, diğer elimi ona vurmak için kaldırdım ama sonra bunun bir işe yaramayacağını fark ettim. “Eminler mi?”

“Şüphe yok.”

“Onları geri getirmek için ne kadar zamanım var?”

“Emin değilim. Tek bildiğim, adaya ancak yüz yılda bir St. Patrick’s Günü döneminde bir hafta kadar süreyle ulaşılabilir.”

Peş peşe küfürler savurdum. Connie’nin birkaç hafta bir adada

Seth'le baş başa kalacak olmasından dolayı endişeleniyordum ve şimdi de Olivia bana bunun bir asır olabileceğini söylüyordu! "Tanrım! Çoktan gecikmiş olabiliriz."

Köşeyi o kadar hızlı döndüm ki arabanın iki tekerleği yerden havalandı. Otis elleriyle gözlerini kapayarak kız gibi çılgık attı. "Kapa çeneni!" diye bağırdım. "Sana demedim, Olivia. Onları geri getiremezsem ne yapacağım? Orada yaşanıp ölecekler!"

"Pek sayılmaz" dedi Olivia.

"Ne demek istiyorsun? Yüz yıl geçerse..."

"Jack, *Brigadoon*'u izledin mi?"

"Belki sorun benimdir ama şimdi bir müzikali tartışmanın sırası mı?"

"Hikâye, İskoçya'da her yüz yılda bir beliren küçük bir kasabayla ilgiliydi. Her yüz yılda, orada yaşayan insanlar sadece bir gün yaşlanıyordu."

"Yani birinin bu adayla ilgili film yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordum, iyice şaşırarak.

"Evet, ama adını ve ortamı değiştirmişler. Tara -yani söz konusu olan gerçek ada- bir efsane."

Otis'e öldürecek gibi baktım. Özür dileyen bir tavırla omuz silkti. "O kadar uzun zamandır buradayım ki İrlanda efsaneleri konusunda kendimi pek güncel tutabildiğimi söyleyemem."

"Yani onu geri almak için yüz yıl beklesem bile tam olarak şimdi görüldüğü gibi görüneceğini mi söylüyorsun?"

"Ve... yarın olduğunu sanacak" dedi Olivia.

"Ya ona ulaşamazsam? Durumu perilere açıkladın mı?"

"Evet, ama müdahale etmek için yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler."

"Ya şu iki tanrı? Sence hâlâ Savannah'da olabilirler mi?"

"Avrupa'ya döndüklerini duydum. Ama sana zaten yardımcı olamazlardı. Paganlar ama Sidhe'in bir parçası değiller, dolayısıyla la-

neti kaldıramazlar.”

“Ada neden lanetlenmiş?”

“Konuştuğum periler bu konuda bilgi vermedi ama kayıp bir prensesle ilgisi olabilir.”

Otis’e dönerek dudaklarımı gerip dişlerimi gösterdim ve yine elleriyle yüzünü örttü.

“Ama dinle” dedi Olivia. “Durumla ilgili yukarıdakilerle konuşmalarını istedim. Benim için özel bir iyilik olarak gerekirse hiyerarşinin en tepesine kadar çıkacaklarını söylediler.”

“Onları bu kadar etkilemene sevindim” dedim, asık yüzle.

“Ben de. Gelecek için iyi işaret. Bundan söz etmişken, toplantıya dönmem gerek. Hâlâ onlarla görüşmem gereken bir sürü şey var.”

“Dur. Benim de sana kötü bir haberim var” dedim.

“Ah, tanrılar. Nedir?”

“Dün gece Will geldi. William’ın öldüğünü bilmiyordu. Pek hoş karşılamadı.”

“Ah, hayır! Zavallı!”

“Zavallısına sıçayım! Şimdi beni öldürmek istiyor! Annesi geldi ve onu William’ı öldürmesinde Connie’ye yardım ettiğine inandırdı. Sanırım bir yerlerden Will’in kokusunu aldı ve onu izleyerek bana ulaştı. Muhtemelen evi zaten izliyor, bana saldırmak için fırsat kolluyordu.”

“Bu korkunç! Neler oldu?”

“Diana’nın boğazını neredeyse parçaladım ama Will onu götürürken hâlâ hayattaydı. Muhtemelen kendisinden beslenmesine izin vermiştir. Şimdiye kadar Diana’nın gücünü topladığına inanıyorum.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.”

Olivia homurdandı. “Will için ne kadar umutluydum. Artık bizden biri olduğundan emindim. Babasını kaybetmenin şoku ona çok ağır gelmiş olmalı.”

“Evet. Her ne haltsa. Toplantına dönsen iyi olur.”

“Bütün bunlar için çok üzgünüm, Jack. Ne berbat olaylar.”

“Bunu tekrar söyleyebilirsin.” Vedalaştık ve telefonu kapadım.

Otis’i hırladığımda o kadar korktu ki büyüsunü tamamen kaybetti. Bir metre boyu, parlak mavi cildi ve gerçek peri bedeniyle yanımda oturuyordu. Derisinde doğaüstü bir pırıltı vardı ve saçları yıldız tozlarıyla dolmuş gibiydi.

“Gerçekten çok ama çok üzgünüm, Jack” dedi.

“Topla kendini, küçük parlak serseri. Avcı’yı geri getirmek zorundayız.”

Şafak sökene kadar aradık ama adadan hiçbir iz bulamadık. Otis’e gündüz saatlerinde aramaya devam etmesi için söz verdirdim ve benzin için üzerine yeterince nakit para almasını söyledim.

O kadar çok özür diledi ki sonunda ona çenesini kapamasını emrettim. William’ın malikânesinden daha yakın olduğundan, günü geçirmek için Bonaventure Mezarlığı’ndaki eski dinlenme yerime gitmeye karar verdim. İkizlerin iyi olup olmadığını çabucak kontrol ettikten sonra kanepeye uzandım.

Zihnimde sevdiğim herkesin başına açtığım sıkıntıları gözden geçiriyordum; Connie, Seth, ikizler, Melaphia, Renee, William. Son birkaç ayda yaptığım bütün hatalar arasında bu en sonuncusu aynı zamanda en muhteşemiydi. Sevdiğim kadının, bebeğimin ve en iyi dostumun yaşamlarını, beceriksiz bir periye teslim etmişim ve şimdi hepsini kaybetmiş olabilirdim. Tek iyi tarafı, önümüzdeki yüz yıl içinde bir toz yığınına dönüşme olasılığım bir hayli yüksekti. Bu şansla, daha büyük, daha güçlü kötü vampirler beni kışkırmadan ısırmırdı ve ben de sonunda etrafımdakiler için tehlike oluşturmaya son verirdim.

Uykuya dalmış olmalıydım, çünkü bir noktada uzaklardan gelen sesler duydum ve neden birinin durdurmadığını merak ettim. Birkaç saniye sonra uyku sersemliğimi yeterince üzerimden attığımda, bunun cep telefonum olduğunu fark ettim. Cebimden çıkarıp baktığımda çalmadığını gördüm. Çalan, diğer cebime attığım

Connie'nin cep telefonuydu. Benim telefonum *Another One Bites The Dust*'ı çalmazdı.

Bunu anladığımda ses çoktan kesilmişti. Telefonu açtım ve sesli mesaj kutusuna ulaştım. Diana'nın banttan gelen sesi beni tamamen kendime getirdi. "McShane'in etrafını sardık. Onu tekrar görmek istiyorsan günbatımında depodaki evine gel."

*Etrafını sarmak* mı? Neler oluyordu? Dışarıda gündüz olduğunun farkındaydım. Diana ve Will neredeydi? Eğer bu civardaysalar, dışarıda arabamı görmüş ve beni kapana kısırdıklarını düşünmüş olmalıydılar. Ve Connie'yle ilgili endişelerime daldığımda dikkatsiz davrandıysam, beni takip etmiş olabilirlerdi. Her iki şekilde de beni bulduktan kısa süre sonra güneşten çekilmek zorundaydılar; ben bile son anda içeri girebilmiştim. Yani, muhtemelen Connie'nin numarasını almak için yakınlardaki polis merkezindeki birini etki altına almışlardı. Güneş batır batmaz buradan çıkmak ve bu konuda zeki davranmak zorundaydım.

Rennie'nin açmış olmasını umarak garajı aradım. Telefonun beşinci çalışında cevap verdi. "Midnight Mechanics" dedi.

"Rennie, beni iyi dinle. Çekiciyi depodaki yerime getirmeni istiyorum. Çocukları da getir ve hepsine silahlanmalarını söyle."

"Neyle?" diye sordu Rennie, endişelenerek.

"Sivri kazıklarla. Hepiniz vampir avına çıkıyorsunuz."

"Ne dedin?"

"Diana ve Will beni burada kapana kısırdılar ama dışarıda olduklarını bildiğimden haberleri yok. Sizin ortalığı karıştırmanızı, dikkatlerini dağıtmanızı istiyorum ama size saldırırlarsa hazırlıklı olmalısınız. Çok tehlikeliler, bu yüzden dikkatli olun ama sayıca onlardan fazla olduğunuzdan birbirinizin arkasını kollayabilirsiniz. Ben buradan fırlayıp onları öldürmek için hazırlanacağım."

"Anladım, Jack."

"Teşekkürler, dostum. Sana borçluyum."

"Evet, borçlusun. Ama ne istediğimi biliyorsun."

“Onu olmuş bil, dostum.”

“On dakika içinde görüşürüz.”

Kapıya gidip dinledim ama sıra dışı bir şey duyamadım. Neden buraya William’ın teknelerinde kullandığı malzemeyle pencereler yerleştirmemiştin ki? En azından arkada bir çıkış daha vardı ama kendimi yine de çantada keklik gibi hissediyordum. Oturup güneşin batmasını ve çocukların gelmesini beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Werm’ün cep telefonunu aradım. Cevap vermeden önce uzun bir süre çaldı. “Evet?” dedi, boğazını temizleyerek.

“Benim, Jack. Bak, başım dertte ve neler olduğunu bilmeni istedim.”

“Neler oluyor ki?”

“Şey, Diana ve Will beni depodaki yerimde kıstırdı.”

“Will geri mi döndü? Lanet olsun!”

“Evet. Ona Connie’nin babasını öldürdüğünü söylemek zorunda kaldım ve şimdi çok öfkeli. Rennie’yle çocukları aradım ve kazıklar-la gelip yardım etmelerini istedim. Günbatımında burada olurlar” dedim, duvar saatine bakarak. “Bunu yapabilirlerse sorun olmayacak.”

“Bak, hava kararır kararmaz ben de geliyorum.”

“Hayır! Buraya kesinlikle yaklaşmanı istemiyorum. Be-ben sadece neler olduğunu bilmeni istedim.” Aslında sadece sesini duymak istemiştin ama kız gibi görünmek istemiyordum.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Jack. Kendimi çok çaresiz hissediyorum.”

“Her şey yoluna girecek. Ama hazır seni telefonda yakalamışken, seni daha fazla koruyamadığım için üzgün olduğumu söylemek istiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Benden seni dönüştürmemi ilk istediğinde, seni korkutup uzak-

laştırmak için daha fazlasını yapmalıydım. Seni biraz hırpalasaydım, belki vazgeçerdin ve Reedrek asla seni ele geçiremezdi.”

“Beni dövmediğin için mi özür diliyorsun?”

“Evet. Ya da aklını başına getirecek kadar ısırmadığım için.”

“Jack. Deneseydin bile cesaretimi kıramazdın. Ayrıca, iblis avına çıktığımız son gün sadece dalga geçiyordum. Vampir olmayı *seviyorum*. Eğer geçmişe dönebilseydim, yine aynı kararı verirdim. Aslında, sana daha erken gelirdim.”

“Öyle mi? Gerçekten mi? Neden?” Küçük adamın ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum.

“Çünkü sadece senin gibi olmak istiyorum.”

“Ha?”

“Sen tanıdığım en cesur adamsın. Kim olursa olsun, herkesi korumaya çalışıyorsun; Eleanor’un fahişelerinden sokakta bedeni değıştirilmiş ya da çiftle ölü iblislere kurban düşmüş sıradan adamlara kadar.”

“Beceriksiz bir periye güvendiğim için Connie’nin hayatını mahvettiğimden haberin var mı?”

“Ha?”

“Boş ver.”

“Dediğim gibi, seni ne tür bir tehlikeye sokarsa soksun, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyorsun ve asla vazgeçmiyorsun; özellikle de sevdiğin biri tehlikedeysen. Bu yüzden sen benim kahramanımsın. Gerçek bir ağabeyim olsaydı, kesinlikle senin gibi olmasını isterdim.”

Şimdi ne diyeceğini bilemeyen bendim. “Teşekkürler” dedim sadece. “Ah, güneş neredeyse battı. Artık hazırlanmam gerek.”

“Onlara günlerini göster, Jack” dedi Werm.

“Göstereceğim, dostum. Bana güvenebilirsiniz.” Telefonu kapatırken, günlerdir ilk kez kendimi şanslı hissediyordum.

Güçlü bir gümbürtü ve bağırışlar beni irkiltti. Çifte sürgülü kapıyı

açtım ve bir santim kadar araladım ama bu bile gözlerimin arasını yakmaya yetti. Hemen kapıyı kapadım ama gürültülerin kaynağını görebilmiştim.

Ön kapıdaki bekçiyi durumla ilgili uyarmış olmam gerektiğini çok geç anlamıştım. Direnişle karşılaştığında, görünüşe bakılırsa Rennie zaman kazanmak için çekiciyle üç metre yüksekliğindeki zincir perdeyi delmeye karar vermişti ve o kadar hızlı dalmıştı ki ortalığı paramparça etmişti. Hemen arkasından bir sürü koşuşturma duydum.

“Gidelim, çocuklar” dediğini duydum Rennie’nin.

Kapıyı daha dikkatli bir şekilde tekrar açtım. Kırılmış süpürge sapları ve kereste parçalarıyla silahlanmış sürekli müşteriler kapının iki yanında çember oluşturmuştu ve benimle çekici arasına girmeye kalkışacak herhangi bir vampire saldırmaya hazırdılar.

Güneşin tamamen batmasını beklerken, böylesine cesur dostlarım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Ve ardından bir patlama oldu.



Ensemde delici bir acıyla ve göğsümde hareketsiz bırakan bir ağırlıkla uyandım. Tıpkı öldüğüm gece gibiydi. “William” diye mırıldandım. “Orada mısın? Neredeyiz, William?”

Yakınlarda bir yerden bir kedi hırıltısı kulağıma geldi. Çok yakından. Gözlerimi açtığımda, Diana’yı birkaç santim ötede bana dişlerini gösterirken buldum. Dişlerinden benim kanım damlıyordu.

Ne kadar süredir benden besleniyordu?

Başımı kaldırmaya çalıştım ama gücüm yoktu. Kollarım ve bacaklarım bağlanmış gibiydi ve ayaklarımı kaldırmaya çalışmanın yararsız olacağını biliyordum. O kadar çok kan kaybetmişim ki etrafımı bile zorlukla görebiliyordum.

Biri kaburgalarıma sert bir tekme indirdi. “Görünüşe bakılırsa kız arkadaşın seni umursamıyor bile” dedi Will.

“Bu konuda muhtemelen haklı olabilirsin” diye homurdandım. Sonuçta bir kurtadamı bana tercih etmişti. Hem de inanılmayacak kadar muhteşem bir sevişmeden sonra bile. Belki de onun için, benim için olduğu kadar iyi değildi.

“O nerede?” diye tısladı Diana.

“Bilsem bile size neden söyleyeyim ki? Zaten yarı yarıya ölüyüm. Sadece işimi bitirin de gidin.”

“Neden babama seslendin?” diye sordu Will.

Onu zorlukla görürken gözlerimi kırıştırdım. “Yakınımda oldu-

ğunu hissettim.”

“Aptal” dedi Diana. “O öldü. Ama senin için hâlâ çok geç değil. Bize Avcı’nın yerini söylersen seni serbest bırakırız.”

“O zaman gerçekten aptal olurum. Ayrıca, dediğim gibi, nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Yalancı!” Diana boğazımı sertçe ısırdı ve acıyla haykırdım.

O kanımı emerken, yakında konuşamayacak hâle geleceğimi biliyordum. Sonra patlamayı hatırladım. “Kanımı kurutmadan önce söyle... arkadaşlarım patlamadan ya da her neyse, kurtuldu mu?”

Annesi beslenirken Will yanımda durdu ve sıkkin bir sesle konuştu. “Sanırım. O kadar gürültü yapıyorlardı ki hayatta olmasalar bunu yapabileceklerini sanmıyorum. Ölüler öyle çığlık atmaz. Ama biri iyice kızarmış gibi görünüyordu. Korkarım benim için biraz fazla pişmiş. Ben etimi az pişmiş, hatta çiğ severim.”

Ah, neden sürekli müşterileri çağırmıştım ki? Bir avuç insanın Diana ve Will’e karşı koyamayacağını tahmin etmeliydim. Sadece, çocuklar buradan çıkmama yardım edebilirlerse, hepimizi kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Oysa şimdi yaralanmışlardı ve biri muhtemelen yanarak ölmüştü. Tıpkı daha önce düşündüğüm gibiydi. Değer verdiğim herkes için bir lanettim.

“Bu hiç eğlenceli değil” diye sızlandı Will. “Mücadele etmiyorsun bile. Neden ilginç bir şey yapmıyorsun? Hayatını bağışlamamız için yalvarmak gibi?”

“Hayır.”

“Doğru. Bitir işini, anne. Sıkıldım artık.”

Diana daha güçlü ısırdı ama bu kez yüzümü bile buruşturmamıştım. Memnundum. Uzun bir varlığım olmuştu ama başka biri daha zarar görmeden artık gitemliydim.

Olivia, Connie ve Seth’i geri getirmenin bir yolunu bulamazsa, o zaman en azından yüz yıl boyunca güvende olacaklardı. Belki o zamana kadar vampir savaşları biterdi ve insanlık bizim gibilerden tamamen kurtulurdu. Ya da bütün gezegen kan emicilerle dolardı ve

kehanetlerdeki Avcı'dan yoksun kalınca herkes felaketle karşılaşmıştı. Bu şekilde düşündüğümde, belki de gezegendeki herkesin yaşamını mahvetmiş olabileceğimi anladım; sadece sevdiklerimin, özellikle de çocuğumun değil. Lanet olsun, bir de kötü vampir olsam neler yapardım acaba?

Will iç çekti. "Söylemek istediğin son bir şey var mı, McShane?"

"Evet" diye fısıldadım son gücümle. "William'ın senin hakkında yanıldığını biliyordum."

"Bu da ne demek?" diye sordu Will.

"Bizden biri olma potansiyeline sahip olduğunu düşünüyordu."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını gererek hırladı. "Sanki istermişim gibi." Yan tarafıma bir tekme daha indirdi ama ayağı kaburgalarımın olduğu anda bir vınlama duydum ve aniden parlak, sivri bir şey boynuna, haç biçimli yara izinin tam yanına saplandı.

Werm'ün Ninja yıldızlarının üzerindeki *ankh* sembolünü tanıdığım anda, çatal biçimli daha büyük bir nesne havada dönerek üzerimden geçti ve Diana'nın başına öyle bir güçle çarptı ki dişi vampir beni bırakarak yere yuvarlandı.

Will metal yıldızı boynundan çıkarmaya çalışırken annesinin yardımına koştu. Son gücümle başımı çevirerek olanları anlamaya çalıştım. Werm'ün *saisinin* iki kısa dişi Diana'nın gözlerine saplanmıştı ve uzun olanı da tam alına gömülmüştü. Çekip çıkarmak yerine çılgılık çılgılığa bağırıyor ve kollarını salıyordu.

Werm yanıma koştu. "Kıpırda, Jack!"

"Yapamam."

Werm beni kaldırıp bir itfaiyeci gibi omzuna attı. Ondakı elli kilo daha ağır olduğumdan, ölümlü olsa bunu yapamazdı. Karşılaştığım en güçlü vampir olmayabilirdi ama yine de beni omzuna atıp koşmaya başladı.

Uzaklaşırken, Diana ve Will'i baş aşağı gördüm. Will bize öfkeyle baktı ama peşimizden gelmedi. Annesiyle ilgileniyordu. *Saiyi* tutup

çekmek için her uzandığında, Diana daha güçlü haykırıyordu. Kalıcı hasar vermeyecekti ama çok can yaktığı belliydi.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum.

“Güneş batar batmaz en çabuk şekilde depoya gittim. Her yer polis ve itfaiyecilerle doluydu. Will ve Diana’nın seni götürdüğünü gördüm. İnsanların hepsi oradan oraya koşturuyordu ve kimse onları durdurmaya kalkışmadı. Görünmez olup takip ettim. Rüzgârın dışında kaldım ama o bombanın yaydığı koku yüzünden zaten kokumu alabileceklerini sanmıyordum.”

“Çocuklara ne oldu?”

“Ambulans görevlileri onlarla ilgileniyordu. Ben Diana ve Will’e odaklandığım için pek emin değilim.”

Karanlığa baktım ama Will’in peşimizden gelip gelmediğini anlayamadım. “Beni taşıyarak uzun süre koşabileceğini sanmıyorum. Çok ağırım!”

Werm bunu yapabileceğini kanıtlamak için hızını artırdı. “Ağır değilsin, sersem. Sen benim ağabeyimsin.”

Yine bayılmış olmalıyım, çünkü uyandığımda başka bir tuhaf yerdeydim. “Neredeyim ben?”

“Hastanenin kan bankasında” dedi Werm.

Kolumda bir serumla bir yatakta yatıyordum. “Bu nedir?”

“Bayıldığın için, sana tekrar kan yüklemenin en hızlı yolu buydu. Dört litre bitirdin bile. Birkaç dakikaya kadar bir şeyin kalmaz.”

“Sen ne zaman kan uzmanı oldun be?”

“Bir sürü yeteneğim var.”

“Bunu giderek daha çok takdir etmeye başlıyorum.”

Werm sırtıttı. “Teşekkürler. Gecenin bir yarısı olduğundan, hastanenin bu bölümünde kimse yok. Seni içeri sokmak zor olmadı.”

Hastane. “Ah, hey, çocukları da buraya getirmişlerdir, değil mi?”

“Evet. Onları kontrol etmek için uyanmanı bekliyordum. Bir otur bakalım, kendini nasıl hissedeceksin?” Doğrulup oturmama yardım etti.

“Kendimi iyi hissediyorum” diye yalan söyledim.

“Pek iyi görünmüyorsun. Bakalım şu yarayı temizleyebilecek miyiz? Vahşi bir ayı sansarının saldırısına uğramış gibi görünüyorsun.”

“Sen de pek iyi görünmüyorsun. Kanım ikimizin de üzerine akmış.”

“Sen şu yarayı sararken ben de üzerimize geçirebileceğimiz kuru giysiler bakayım.”

Kanı yıkadım ve boynumdaki yarığın üzerine gazlı bez sarıp bantladım. Werm birkaç saniye sonra ameliyat önlükleriyle geri döndü. Giysilerimizi çıkarıp onları giydik. Onun pantolonu çok uzun, benîmkiler fazla kısaydı ama paçalarını sıvadı ve dışarı çıktık.

Birkaç hemşireye patlamada yaralananların yerini sorduktan sonra yoğun bakım bölümüne yöneldik. Asansörün kapıları açıldığında, bekleme salonunda oturan Jerry, Rufus, Otis ve Huey’le karşılaştık; hepsi şaşkın gözlerle etrafa bakınıyor ve kâğıt bardaklardan kahve içiyordu.

Eksik olan tek kişi Rennie’ydi.

“Rennie nasıl?” diye sordum hemen. Hepsi sargılar ve ciddi ölçüde yanıklar içinde olmasına rağmen, iyileşecekleri belliydi. Beni asıl huzursuz eden, ortağımın orada olmamasıydı.

Jerry başını yoğun bakım bölümünün girişine doğru eğdi. Mesajları tek bir özde toplanan her türde işaretle dolu bir çift kapı: *Uzak durum!*

“Durumu çok kötü, Jack” dedi Rufus. “Üçüncü derece yanık. Ve bağışıklık sistemi, kemoterapi yüzünden çok zayıf durumda.”

“Rennie’nin kanseri mi var?” diye sordu Werm, şaşkınlıkla.

Başımla onayladım. “Siz ne kadar süredir biliyorsunuz?”

Otis omuz silkti. “Birkaç haftadır. William’in ölümünden sonra ve seni endişelendiren o kadar sıkıntıyla, sana söylemek istemedi.”

Homurdandım. “Hepinizi bu duruma soktuğum için çok üzgünüm.”

“Sana arkamızı dönemezdik, Jack” dedi Jerry. “Bizim için yaptığın onca şeyden sonra.”

“Evet. Dostlar ne içindir?” dedi Huey.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu Werm.

“Evet, iyileşeceğiz” dedi Rufus. “Sonuçta biliyorsun, biz...” Bekleme salonuna insan girmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. “Özeliz” diye bitirdi.

“Evet. Özel” dedi Huey, üst dudağında kalan çikolatayı gömleğinin koluna silerken.

Huey’in patlamada yaralanmadığını görmek beni mutlu etmişti. Diğerleri çok hızlı iyileşirdi -hatta kopan organları bile yerine gelebilirdi- ama Huey bir yerini kaybetse, kaybettiği yer... şey, eksik kalırdı. Neresinin koptuğuna bağlı olarak, görünüşü garaja gelen müşterileri dehşete sürükleyebilirdi.

“Rennie’yi görmem gerek” dedim.

“Ziyaretçileri sadece ikişer ikişer alıyorlar ve o da her yarım saatte bir on dakika” diye sızlandı Jerry. “Ama sen ve Werm o kıyafetlerle muhtemelen içeri sızabilirsiniz.”

“Evet” dedim. “Haydi, Werm.”

Çifte kapıdan geçtik ve elinde serum torbası taşıyan bir hemşireyle neredeyse çarpışıyorduk. “Kimsiniz siz?” diye sordu, gözlerini kısarak.

Gözlerine baktım ve etki gücümü kullandım. “Biz buraya aidiz. Yardım için geldik” dedim.

Başıyla onaylayarak kendi yoluna yürüdü. Yoğun bakım bölümündeki hemşire masasındakilerin hiçbiri bize bakmadı bile. Rennie baktığımız ikinci odadaydı.

Ölü gibi solgun bir tenle, baygın bir hâlde yatıyordu ve vücuduna sayamayacağım kadar çok hortum bağlanmıştı. Derin bir nefes aldım. “Ölüyor. Kokusunu alabiliyorum” dedim.

“Ne yapacağız?”

“Onu dönüştüreceğiz. İsteddiği buydu zaten. Bana kanserinden söz ettiğinde bunu istemişti.”

“Onu burada dönüştüremeyiz.”

“Biliyorum. Onu götürmemiz gerek.”

“Nereye?”

“Bir fikrim var ama hızlı davranmak zorundayız. Çok fazla zamanı kalmadı.”

“Bunun işe yarayacağından emin misin?” diye sordu Werm, morgun minik penceresinden koridora bakarak. Aniden biri gelir de bir vampiri savunmasız bir adamın kanını kuruturken görürse diye gözcülük yapıyordu.

“Yaramak zorunda. Buradaki patoloğların dokuz-beş arası çalıştığını tahmin ediyorum, dolayısıyla bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Rennie’nin kanını burada kurutacağım. Sonra onu kendi kanımla besleyeceğim. Sonra bayılacak ve gündeğumundan -ve tabii çığlıklarının başlamasından- önce onu götürüp William’in malikânesindeki tabutlardan birine yatırmak için çok az zamanımız olacak.”

Werm dönüp bana ve Rennie’ye baktı. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Rennie’nin kanını emmeye başlamıştım. Cevap verebilmek için ağzımı boynundan çektim. “Sadece o kapıdan kimsenin girmemesine...”

Kapı Werm’ün sırtına o kadar sert çarptı ki birkaç adım içeri savruldu, paslanmaz çelik masalardan birine çarptı ve karolu zemine düştü.

“...dikkat et” diye bitirdim.

Bal rengi saçları ve mavi gözleri olan uzun boylu, ince yapılı bir kadın, kapının iç tarafında durdu ve dudakları şaşkınlıkla aralanmış hâlde bana bakarak gözlerini kırıştırdı. Elinde tıbbi formlarla dolu bir dosya, üzerinde de isim etiketi aslı doktor giysileri vardı: DR. SANDRA BARTON, PATOLOJİ.

Kendime ve Rennie’ye baktım. Kanı önlüğümün önüne yayılmıştı

ve çenem kan içindeydi. Werm sinerek otopsi masasının altına gizlendi.

“Ah, bu görüldüğü gibi değil” dedim, telaşla.

Bir an tereddüt ettikten sonra, şehvetli bir sesle karşılık verdi. “Öyle mi? Nasıl peki?”

“Ah, ben, şey...” Rennie’nin yattığı sedyenin etrafından dolaştım ve kadının gözlerinin içine baktım. “Burada yanlış bir şey yok” dedim, yanlışlı bir tavırla. “Her şey yolunda. Sadece yardım etmek için buradayız.”

“Oh, öyle mi? Çünkü bana o adamın kanını kurutmak ve kendin gibi bir vampire dönüştürmek niyetindeymişsin gibi göründü. Ben buna pek yardım etmek diyemem.”

Kadına şaşkınlıkla bakakaldım. İlk kez büyüm işe yaramamıştı. Dosyanın altında ilişik duran sivri kurşun kalemlerden birini aldı ve sivri ucu bana doğru bakacak şekilde havaya kaldırdı.

“Bana yanıldığımı söylesene” diye meydan okudu.

“Ah, pek sayılmaz.”

“Jack!” diye bağırdı Werm, masanın altından. “Sen delirdin mi?”

Ona aldırmadım. “Vampirlere inanmaman gerekirdi.”

“Kendi gözlerime inanırım.”

“Başka kimse inanmıyor. Çoğu kişi bunun için hemen mantıklı ve normal bir açıklama beklerdi.”

“Ben çoğu kişi değilim.”

İşte bu gerçekten çok sıra dışıydı. Kendinden ve gerçeklik algısından kesinlikle emin olması bir yana, benden de korkmadığı açıktı. Bir parça bile. Bana bakarken gözünü bile kırpmamıştı.

“Jack! Sen ne halt ediyorsun?” diye bağırdı Werm.

Bir Werm’e, bir doktora baktım. Seçeneklerimi değerlendirmek için zamanım yoktu; gerçi pek seçeneğim olduğu da söylenemezdi. Bu yüzden sezgilerimi izledim. “Dinle, ee, doktor... durum şu: Sedyede yatan kişi benim en iyi dostlarımdan biri. Bu gece değersiz



kıçımı kurtarmaya çalışırken bir patlamada ağır yaralandı. Süreci başlatmak için sadece birkaç dakikam var. Onun da bunu istediğini biliyorum. Ashında, pankreas kanseri var ve bana bunu bir süre önce kendisi söyledi. Onu zaten dönüştürecektim ama bunu şimdi, hemen yapmak zorundayım, yoksa hayatta kalamayacak.

“Şimdi, o kalemi bana saplamayı deneyebilirsin ama hem beni hem de masanın altındaki arkadaşımı aynı anda kazıklayamazsın. Sona bırakacağın kişi seni ısıtır. Ama şurada yatan dostumla işimi bitirmeme izin verirsen, on beş dakika içinde buradan çıkacağımıza ve bizi gördüğünü unutabileceğine söz veriyorum. Anlaştık mı?”

Doktor ağırlığını bir bacağından diğerine aktarırken kalemi indirmedii. Dolgun alt dudağını düzgün beyaz dişlerinin arasında çiğnedi ve varlığını boyunca en uzun gibi gelen birkaç saniye boyunca düşündü. Sonra kendinden emin bir tavırla başını dikleştirdi ve kalemi indirdi.

“Anlaştık” dedi sonunda. “Ama izlememe izin verirsen.”